

ДЖОАН РОС БЕЗ ПРЕЦЕДЕНТ

Част 1 от „Тиърнън“

Превод от английски: Джулиана Дукова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Джесика О'Нийл се стремеше да не обръща внимание на парещата болка, която пълзеше нагоре по краката ѝ — непрекъснато си напомняше, че физическото неразположение се контролира изцяло от съзнанието. Усещането за огъня в бедрата ѝ бе плод на мисълта. Толкова пъти си повтори тази аксиома, докато пробяга последните четири пресечки, че думите сякаш се изтъркаха и зазвучаха фалшиво в собствената ѝ глава.

Бореше се с изтощението, носейки се към къщата си на Хайт Ашбъри и ѝ мина през ум, че само глупак би тичал за здраве по стръмните улички на Сан Франциско. Или мазохист. Едва си поемаше дъх, докато изкачваше бетонните стъпала, облеганата на синия парапет. И тогава чу звъна на телефона. После още веднъж. И още веднъж.

— За бога — промърмори Джесика и бутна летящата врата, — няма ли кой да вдигне проклетата слушалка?

Омекналите ѝ крака не я държаха и в усилието си да стигне до телефона, тя не забеляза багажа във фойето. Спъна се и най-позорно се просна върху дъбовия паркет. Телефонът продължаваше да звъни пронизително и настойчиво. За миг Джесика забрави да се изправи и запълзя по пода на викторианската си къща.

— Джил — изкрещя тя на най-голямата си дъщеря, — намали тази музика! Ало? — успя да продума, легнала по гръб и задиша като риба на сухо. Внезапно ярка светлина обля стаята, а едно единайсетгодишно момиченце насочи видеокамера към Джесика.

— Престани — изсъска Джесика и се смръщи към обектива.

От другата страна на телефона се възцари тревожно мълчание, после женски глас запита колебливо:

— На мен ли говорите?

Джесика все още размахваше ръка срещу жужащата камера.

— Не, не на вас... Малори-Ан О'Нийл, махни се оттук! — процеди тя по посока на настойчивата операторка.

В гласа от телефона се долавяха налудничави нотки на писък и ридание едновременно:

— Трябва да направите нещо!

Какво ли се е случило, помисли си Джесика, докато се мъчеше да седне. Покри слушалката с длан и кресна:

— Джил! — След това заговори на истеричната клиентка: — Госпожо Такър? Какво се е случило?

— Кийт! — простена жената.

Като се закле да не поема повече дела за разводи, когато кариерата ѝ на адвокат напредне, Джесика затвори очи и се помъчи да събере сили да продължи разговора:

— Какво е направил сега?

— Не мога да повярвам! Госпожо О'Нийл, настоявам този човек да бъде арестуван. Веднага!

— Госпожо Такър — тихо, но властно я прекъсна Джесика, — защо не си поемете дъх и не започнете отначало?

Жената отсреща изпуктя, но очевидно се вслуша в съвета на Джесика.

— Става въпрос за моя мерцедес — изхриптя гласът ѝ.

— Значи той го е откраднал — досети се Джесика.

Странностите на семейство Такър я затрудняваха безкрайно.

Джесика съчувстваше на клиентката си — твърде нетипично за собственото ѝ положение на изоставена съпруга — но пък думата „цивилизован“ съвсем не бе подходяща като определение за развода на господин и госпожа Такър.

— Де да беше така — гласът на Силвия Такър се извиси в ридание. — Поне щеше да е цял... Негодникът го срязва на две. С ножовка!

— С ножовка?! — учуди се Джесика. — Наистина ли?

— Ножовката е тук. Да извикам ли полиция?

— Оставете на мен — предложи Джесика. — Сигурна съм, че ако се свържа с адвоката на мъжа ви, ще разрешим проблема, без да предявяваме обвинения.

— Предпочитам да видя този негодник зад решетките — измърмори жената.

— Предполагам. Но ако предявим претенции за този акт на вандализъм, може и вие да се озовете в затвора. Той също би могъл да

ви обвини за поведението ви миналата седмица.

Плачът отсреща спря, а клиентката ѝ възвърна хладнокръвието си.

— Очакваше се да сте на моя страна, госпожо О'Нийл. Господин Бенингтън ме уверяваше, че ще се справите добре.

Джесика долови скритата заплаха. Госпожа Силвия Такър, по баща Монтгомъри, произхождаше от една от най-старите фамилии в Сан Франциско. Само намекът пред шефовете на „Бенингтън, Марстън, Уайт и Лоуел“, че най-младият член на фирмата не се отнася с подобаващо уважение към такъв клиент, щеше да бъде достатъчен, за да сложи край на кариерата на Джесика като обществен защитник.

— Разбира се, че съм на ваша страна — бързо изрече тя. — Ако смятате, че това ще ви успокои, веднага ще се свържа с адвоката на съпруга ви.

— Кажете му, че ако хвана отново онзи червей да посяга на собствеността ми, първо ще стрелям, а после ще задавам въпроси — предупреди Силвия Такър.

— Моля ви, не правете това, госпожо Такър. Убедена съм, че ще постигнем задоволително споразумение.

— Що за оптимистка съм наела да ме защитава — промърмори жената и затвори телефона.

Джесика коленичи и започна да рови в тефтера си. Най-сетне откри името. Куин Мастърсън, дано го намеря в офиса му, мислеше си тя, въпреки че не ѝ се вярваше. Минаваше седем, а ако се вярваше на слуховете за репутацията на този мъж, той обикновено прекарваше вечерите си в далеч по-приятни занимания от работата по такива дела.

Секретарката потвърди подозренията на Джесика. Жената се съгласи да предаде съобщението ѝ на господин Мастърсън, но отегченият ѝ тон съвсем обезкуражи Джесика. Чудеше се какво да предприеме, когато разсеяният ѝ поглед попадна върху една покана отпреди няколко седмици. Комитетът за защита на произведенията на изкуството в Сан Франциско организираше благотворителен бал в хотел „Феърмонт“. Председател бе не друг, а самият Куин Мастърсън. Джесика прочете датата върху поканата и реши, че късметът ѝ най-после е проработил.

— Госпожа Такър пак ли има неприятности с мъжа си? — Наруши размишленията ѝ детски глас.

Потънала в проблемите на клиентката си, Джесика съвсем бе забравила насочената към нея видеокамера.

— Махни това нещо — рязко заповяда тя. — До гуша ми дойде да живея като в аквариум.

Големите сини очи неумолимо се впиха в Джесика.

— Изпълнявам задача за училище. Или предпочиташ да се проваля?

— Намери си друг обект — процеди Джесика.

— Правя социологическо проучване на промените в едно семейство — решително заяви Малори О'Нийл. — Ще ти хареса.

— Силно се съмнявам, защото вече съм успяла да го намразя — Джесика извиси глас, за да се пребори с кънтящия ритъм на рока. — Джил — изкрещя тя към най-голямата си дъщеря, — аз излизам.

После тръгна по посока на звука към спалнята на две от общо трите ѝ дъщери, където намери тринайсетгодишната да пее заедно с последната плоча на Синди Лопър.

— Хей — запротестира Джил, когато Джесика вдигна иглата на грамофона. — Упражнявам се за филма на Малори!

— Не си ли чувала за реализъм в киното — изсумтя Малори, която продължаваше да снима стълкновението. — Истински живот, глупаче, за него не се репетира. Господи, колко са тъпи някои хора!

— Малори, ако не махнеш тази камера, ще преживееш първия си сблъсък с цензурата — предупреди Джесика. — А ти, Джил, отсега нататък ще се съобразяваш, когато работя вкъщи.

Дъщеря ѝ сви рамене, а розовият балон от дъвка, който се изду от устните ѝ, подразни Джесика.

— Добре, мамо — равнодушно се съгласи тя. — Не чух телефона.

— Не се изненадвам при този шум. Къде е Сара? — Джесика едва сега забеляза отсъствието на най-малката.

— На пазар с баба.

— С баба ти?

— Да. Тя каза, че хладилникът ни е пълен само с изкуствени храни.

— Моят хладилник не засяга баба ти. Малори, изключи тази камера!

— Не искам да пропусна изражението ти, когато чуеш новината — възрази Малори.

— Новината ли? Каква новина?

— Баба се мести при нас — отговори Джил.

Джесика примига, забравила за камерата, която запечатваше изумлението ѝ.

— Тук?! В тази къща?!

Малори закима.

— Виж как се подреждат нещата! Това ще ми осигури най-високата оценка за работата. Само си помисли, три поколения жени в една къща, всички понесли последствията от разводи.

— Това е смешно — мигновено я прекъсна Джесика. — Баба ти е омъжена от четирийсет и шест години. Никога не се е развеждала.

— Но според нея не е така — заяви Малори. — Кажи ѝ, Джил.

— Тя казва, че е напуснала дядо — потвърди Джил.

Телефонът извънтя, преди Джесика да успее да продума.

— Сигурно е госпожа Такър — въздъхна тя. — Джил, кажи ѝ, че съм отишла да се срещна с господин Мастърсън. — После се обърна и гневно изгледа средната си дъщеря: — А ти изключи това нещо!

— Добре де — измънка Малори и с нежелание отпусна камерата. — Щеше да ми е приятно да покажа как възрастните учат децата си да лъжат.

— Тя беше — каза Джил и затвори телефона. — Ти наистина ли излизаш?

— Налага се. В хладилника има достатъчно храна, стоплете нещо в микровълновата фурна за вечеря. Няма да се бавя.

— Така ли ще излезеш?

В тона на Джил се долавяше младежка насмешка, когато погледът ѝ се плъзна по розовия анцуг на Джесика. Тя на свой ред преценяващо изгледа прилепената с гел тъмна коса на дъщеря си, яркооранжевата ѝ фланела, зелените панталони и велурените ботуши.

— Приятно е да се разговаря с теб, девойче. Ще преживееш някак факта, че майка ти има доста по-важни проблеми от външния си вид. — Ухили се през рамо тя и додаде: — Кажи на баба си, че скоро ще се върна и ще очаквам обясненията ѝ.

— Страхотно! — Плесна с ръце Малори. — Наистина ще изкарам най-високата оценка тази година.

— Откажи се — предупреди Джесика. — Не желая личният живот на това семейство да става достояние на цялото училище.

— Нали вече стана достояние на пресата — мрачно изтъкна Малори. — Поне е самата истина.

И това от устата на деца, мислеше си Джесика, докато пътуваше с автобуса към хотел „Феърмонт“. Бе направила всичко възможно да опази момичетата, когато пресата се занимаваше с новината за развода ѝ, но в края на краищата, Брайън О’Нийл привличаше общественото внимание, включително и с неуспешното си кандидатиране за губернатор на Калифорния. Когато се чу, че е изоставил семейството си заради друга жена, в центъра на вниманието се оказаха Джесика и трите им дъщери. За щастие, скоро ги забравиха, защото изплува историята за подкупи, получавани от членове на Градския съвет. През последните три години бяха заживели нормално. Въпреки че не се радваха на предишния лукс, Джесика смяташе, че промяната им се отрази добре.

Тя се усмихна на портиера и се престори, че не забелязва как той повдига вежди при вида на облеклото ѝ, когато влизаше в елегантния хотел. Без да се оглежда, Джесика прекоси фойето и се отправи към рецепцията.

— Мога ли да ви бъда полезен? — Младият мъж бе изпълнен с подозрение, което обаче не промени любезната му професионална усмивка.

— Къде се провежда балът? — попита Джесика.

— В балната зала, но...

— Благодаря — прекъсна го Джесика с ослепителна усмивка и се отправи натам.

Куин Мастърсън бе отегчен до смърт. Винаги бе мразил тези балове, а сега, когато бе вече на четирийсет, започваше да губи търпение от преструвките, че се забавлява. Разбрал нуждата от благотворителните организации и необходимостта от добронамерени личности, които да ги ръководят, той никога не успяваше да се почувства удобно. Докато кимаше към жените, които се тълпяха наоколо, с надеждата, че намира подходящите фрази за всеки разговор,

той се чудеше дали изобщо подозират, че не се чувства в свои води тук, в луксозната бална зала всред целия този блясък.

Признай истината, Мастърсън, каза си той. Дълбоко в себе си ти си все още фермерското момче от Мисури, което се мъчи да овладее стъпките на танца. Отегченият му поглед пробягваше из залата в търсене на поне един човек, с когото би могъл да проведе интересен разговор.

Зелените му очи спряха на стройната жена, появила се на входа. Положително не ѝ бе тук мястото — с розовия си анцуг стърчеше като възпален пръст сред лъскавите рокли на другите жени в залата. Кестенявата ѝ коса се бе измъкнала от панделката и обрамчваше лицето ѝ като бляскав ореол, който му се стори много по-привлекателен от строгите прилепнали прически на жените наоколо. В паметта му се прокрадна далечен спомен, но Куин нямаше време да се замисли.

Тя очевидно влезе в спор с мъжа, който проверяваше билетите на вратата, но въпреки решителния ѝ вид Куин усещаше, че скандалите не са ѝ присъщи. Какво ли търсеше тук? Не можа да си отговори, но имаше намерение да разбере. Тя предизвика интереса му, а отдавна не му се бе случвало някоя жена да привлече вниманието му по този начин. Умът му трескаво заработи в опит да се измъкне с приемливо извинение от безсмисления разговор, преди тя да е изчезнала.

— Не, нямам билет — повтори Джесика. — Нито пък възнамерявам да участвам в тържеството. Искам само да поговоря с господин Мастърсън.

— Не мога да ви пусна, госпожо — твърдо отказа възрастният разпоредител. — Такъв е редът.

— За бога — изсумтя Джесика, — това е нелепо! — И погледна как още три двойки подадоха петстотиндоларовите си билети и веднага влязоха. Изведнъж ѝ хрумна друго. — Извинете — спокойно започна тя, — наистина е важно да говоря с господин Мастърсън.

— Вече ви обясних.

— Знам, такъв е редът. Но нали няма да го нарушим, ако ви помоля да предадете едно съобщение на господин Мастърсън?

— Не знам — рече мъжът и нерешително потърка брадата си.

— Съвсем кратичко е.

— Всъщност не виждам причина да ви откажа — съгласи се накрая той.

— Благодаря. — Джесика го възнагради с най-прекрасната си усмивка. Наклони се напред, докосна с длан ръката му и сниши глас: — Бихте ли казали на господин Мастърсън, че Трикси е тук в облеклото си на клакьорка и би искала да знае дали да го изчака горе в стаята му, както обикновено?

Милата усмивка не изчезна от лицето ѝ, когато долови възклицанието на току-що пристигналата двойка. Разпоредителят се изчерви като варен рак, а очите му се разшириха, когато новопристигналите плъзнаха поглед по тялото на Джесика, очертано от мекия фланелен анцуг.

— Май ще е по-добре да доведе господин Мастърсън при вас и вие лично да му предадете съобщението — предложи той.

— Благодаря. — Усмехнато кимна Джесика.

Куин тъкмо бе решил да пренебрегне етикета и да се отърве от петте бърборещи около него жени, когато на помощ му се притече разпоредителят.

— Извинете, господин Мастърсън, но една дама настоява да говори с вас.

Куин стрелна поглед към вратата, където жената още чакаше. Сините ѝ очи бяха отправени към него и в един безкраен миг погледите им се срещнаха, разменяйки си послания, които ставаха все по-лични. Той не можеше да повярва на късмета си.

Джесика веднага позна мъжа. Снимката му се бе появявала по кориците на много списания. Както и по вестниците и по телевизията. Но никъде не беше уловена истинската му същност.

Невероятно привлекателен е, призна младата жена. Гъстата, изсветляла от слънцето, коса, падаше върху високото му чело. Очите му бяха искрящо зелени и докато приближаваше към Джесика, мъжът сякаш се опитваше да си спомни откъде я познава.

— Вие сигурно сте дух — заяви той, а изумруденият му поглед предизвикателно се плъзна по тялото ѝ.

Не ѝ бе убягнала искрата на одобрение, докато той я гледаше от другия край на залата. Знаеше, че не е красавица, но все пак получаваше своя дял от мъжки погледи, въпреки че Джил смяташе трийсет и петте години на майка си за твърде много. При нормални

случаи щеше да ѝ бъде приятно да се почувства харесвана. Но друго бе това, което я разтърси — Куин Мастърсън събуди в душата ѝ нещо отдавна забравено.

— Дух? — смутено отвърна тя и не забеляза протегнатата му ръка.

— Стоях си тук и мечтаех за вас, когато изведнъж се появихте. Просто така. — И той щракна с пръсти.

— Не е просто така — отсече тя, подразнена от момчешката му усмивка. — Дойдох да разбера какво ще предприемете по отношение на клиента си, който разреза на две с механична ножовка чисто нов мерцедес.

Светлите му вежди въпросително се повдигнаха:

— С ножовка?

— Точно така.

— Разбирам, че говорите за Кийт Такър.

Това ли беше жената, която Кийт Такър описваше като стара зла вещица? Куин го познаваше от години, наясно бе и със социалното положение на съпругата му, но за първи път виждаше Силвия Такър. Господи, помисли си той, Кийт наистина би могъл да бъде обвинен в безразсъдство понякога, но да изостави такава жена — подобна постъпка наистина граничеше с лудост.

Джесика кимна и още няколко кестеняви кичура се изплъзнаха от панделката.

— Точно за него става въпрос. И вие сте длъжен да направите нещо по отношение на обезумелия си клиент, господин Мастърсън. Този човек буквално ме предизвиква.

Бузите ѝ пламнаха, огънят по тях издаваше зле прикривана страст и Куин реши, че Кийт наистина трябва да е обезумял, за да изостави тази жена заради някаква двайсетгодишна студентка. Макар че обикновено опитваше да убеди клиентите си да постигнат споразумение, този път нямаше да постъпи така. Напротив, още утре щеше да се обади на своя състудент и да го уведоми, че не може да поеме делото му. Куин имаше намерение на всяка цена да спечели жена му, а това щеше да се изтълкува като сблъсък на интереси.

— Нека отидем някъде, за да поговорим на спокойствие — предложи той и докосна лакътя ѝ.

Джесика отблъсна ръката му.

— Можем да говорим и тук — настоя тя. — А сигурно и присъствието ви на бала е наложително.

— Не се притеснявайте, ще се справят чудесно и без мен. Гладна ли сте? Знам едно местенце в китайския квартал, което туристите още не са открили.

— На вечеря ли ме каните?

— Да не би вече да сте вечеряли?

— Не — призна Джесика. — Но не съм облечена подходящо.

Чак сега се почувства не на място сред блестящата тълпа. Толкова бе ядосана преди малко, че изобщо не беше обърнала внимание колко рязко се отличава от останалите гости. А под погледа на Куин Мастърсън се почувства, съвсем раздърпана и разрошена.

— Според мен изглеждате великолепно — възрази той. — Не познавам други жени с вашия цвят на косата, които да си позволят да облекат яркорозово и да им стои добре.

Джесика опита да прикрие смущението си и бързо се върна към деловия тон.

— Дошла съм да поговорим за клиента ви — твърдо заяви тя.

— Точно това ще направим — съгласи се той и я поведе по коридора с огледални стени. — А ще обсъдим също и малкия номер, който изиграхте.

— Какъв номер? — застина Джесика.

— Да изпразните цялата къща, докато бедният човек е на работа. Неприятен номер наистина, госпожо Такър.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Не съм госпожа Такър.

— А коя сте тогава? — смути се Куин.

— Джесика О'Нийл, адвокат на госпожа Такър.

— Мислех, че Джордж Бенингтън работи по нейния случай.

— Миналата седмица го прехвърли на мен. Не получихте ли писмото ми?

— Не бях в града — разсеяно отвърна той, докато се мъчеше да си спомни къде бе виждал тази жена преди. — Джесика О'Нийл — измърмори полугласно. — Това име ми звучи познато.

— Не се изненадвам — сухо отговори Джесика, очаквайки реакцията му.

И тя не закъсня.

— Вие сте съпругата на Брайън О'Нийл?

— Бившата — поправи го тя.

— Бившата — повтори Куин, като внимаваше да не издаде радостта си.

Струваше му се, че цял живот е очаквал точно тази жена, която най-после се появи и беше свободна. Не че това имаше някакво значение. Само щеше да бъде по-сложно, ако имаше и съпруг.

— Предполагам, трябва да поднеса извиненията си — бавно изрече той.

Джесика само сви рамене в отговор.

Китайският ресторант беше наблизко и те решиха да повървят в пролетната нощ.

— И все пак какво казахте на Ърни? — попита Куин. — Никога не съм го виждал така ужасен, както когато дойде да ми съобщи приятната новина, че търсите мен.

Джесика призна, въпреки че това може би нямаше да направи реклама на професионализма ѝ. Куин избухна в одобрителен смях, като умело имитираше разпоредителя. И продължи с поведението и думите си да опровергава твърдението, че адвокатите са безчувствени като документите, с които се занимават. Разказваше случки, които предизвикаха сълзи от смях в очите на Джесика.

Забравила, че само преди малко имаше повод да е вбесена, Джесика каза:

— Ако някога се откажете от правото, бихте могли да направите кариера в шоу бизнеса.

— Ако имам още няколко такива клиенти като Кийт Такър, сигурно ще помисля по въпроса — съгласи се той. — Значи с механична ножовка?

— Така твърди Силвия. — Джесика го изгледа строго. — Сега, предполагам, ще заявите, че нямате нищо общо с тази работа.

Но погледът ѝ имаше точно такова въздействие върху Куин, колкото и върху дъщерите ѝ. Вместо да се стресне, той сякаш се почувства обиден от думите ѝ.

— Аз?! — възкликна Куин и драматично притисна длан към гърдите си. — Наистина ли ме обвинявате, че използвам такава тактика?

Честно казано, Джесика имаше съмнения, но макар да се бе захванала с делото само от няколко дни, това семейство я подлудяваше. Искаше ѝ се да прехвърли част от собственото си безсилие върху Куин.

— И ако наистина ви подозирам?

— Тогава, госпожо О'Нийл, съм принуден да се усъмня дали и вие нямате пръст в изнасянето на вещите от дома само ден преди госпожа Такър да подаде молба за развод.

Джесика се изпъна в опит да го погледне право в очите. Винаги се бе смятала за висока, но Куин се извисяваше поне десетина сантиметра над нея. А това, че тя бе с маратонки, му даваше допълнително физическо предимство.

— Разбира се, че нямам нищо общо. Освен това Силвия не е изнесла всичко. Оставила е дрехите.

— Които е нарязала на парчета.

— Предавам се — измърмори Джесика. — Какво става с цивилизованите разводи все пак? Тези двамата ще ме побъркат.

— Не само вас — додаде Куин. — Мислите ли, че е възможно? — внезапно попита той.

— Кое?

— Разводът да бъде цивилизован. Наистина ли приемате, че един мъж или една жена биха се отказали без гняв от някого, когото са обичали?

— Да.

Той спря и замислено я погледна.

— Ако е така, навярно вие не сте обичали съпруга си — предположи Куин.

— Това е нелепо — процеди Джесика и обгърна раменете си, сякаш в самозащита.

Как бяха стигнали до провала на брака ѝ? Не искаше да обсъжда този въпрос с никого, най-малко с този мъж, който бе известен като най-желания ерген в Сан Франциско.

— Между другото — сопна се тя, — вие пък какво ли знаете за брака?

— Почти нищо — отвърна той. — Но след петнайсетгодишна практика като адвокат съм научил дяволски много за развода. Рядко се случва страните да не се хванат за гушите.

— Аз нямах избор — неволно призна Джесика. — Имам три дъщери, които исках да предпазя от неприятни преживявания. И тъй като стана дума за тях, трябва да ги предупредя, че няма да се прибера за вечеря.

— В ресторанта има телефон — каза той и леко докосна гърба ѝ. Джесика се опита да потисне удоволствието от жеста му, както и да пропъди мисълта колко приятно се чувства в неговата компания.

И точно тогава допусна грешката да погледне към огледалната витрина встрани и при вида на собственото ѝ отражение дъхът ѝ секна.

Изглеждаше поне няколко килограма по-дебела в този анцуг, а косата ѝ се бе разпиляла като немирнен облак около главата. Сякаш се бе боксираща десет рунда. Идваше ѝ да изстене при контраста между неугледния си вид и официалното облекло на мъжа до нея.

— Вижте — неочаквано заяви тя, — идеята за вечеря не беше добра. Увлякох се малко с този мерцедес. Убедена съм, че не сте знаели нищо. Мога да ви се обадя в офиса утре и да постигнем споразумение.

— Какво има? — попита Куин, а сърцето му се сви от решителността на Джесика. Тя се готвеше да си тръгне. Той се закле да не ѝ позволи да го направи.

— Трябва да се прибера вкъщи.

— Дъщерите ви сами ли са?

Джесика не се справяше добре с лъжите, не се и опита да заблуди този мъж и затова призна:

— Не, майка ми е при тях.

Усмивка озари загорялото му от слънцето лице.

— Чудесно. Значи няма защо да се тревожите.

Ти си мислиш така, мина ѝ през ум, докато опитваше да потуши странното чувство, обзело я още щом погледите им се срещнаха в балната зала. Бе твърде сантиментално чувство, за да му вярва, но все пак беше истинско. Ала не ѝ се искаше да размишлява над това сега.

— Джеси — измърмори той, а дългите му пръсти повдигнаха брадичката ѝ, докато подкупващо ѝ се усмихваше. — Нали няма да ме оставиш да вечерям сам?

— Вие не бяхте сам на бала — възрази тя и кимна по посока на „Феърмонт“.

— Но се чувствах самотен.

— О! — Джесика в миг разбра какво имаше предвид мъжът. Винаги се бе чувствала така преди, макар и заобиколена от колегите и познатите на Брайън. — А сега как се чувствате? — тихо попита тя.

Широката му момчешка усмивка бе очарователна.

— Великолепно! — Изведнъж лицето му помръкна. — Моля те да вечеряш с мен, Джесика. Не си спомням откога не съм желал така нечия компания.

Доводът е убедителен, реши Джесика, Не можеше да откаже на Куин Мастърсън.

— Но трябва да се прибера по-рано — предупреди тя.

— Не се тревожи, Пепеляшке — усмихна се доволно той. — Обещавам да те заведа у вас, преди да си се превърнала в тиква.

ВТОРА ГЛАВА

Джесика се изненада, когато Куин я въведе в малък уютен ресторант над магазин за сувенири. Никога не бе идвала тук, въпреки че беше израснала в Сан Франциско.

— Нов ли е този ресторант? — попита тя, след като се настаниха в едно от сепаретата.

— Не. Брус Цо го пое преди пет години, когато майка му се оттегли от работа. Преди това тя се занимаваше с ресторанта петнайсетина години.

— Никога не бях го чувала.

Куин се засмя.

— Опитай храната и ще разбереш защо Брус няма нужда от реклама. Освен това е встрани от утъпканата пътека на туристите и не се посещава от толкова много знаменитости. — Той я гледаше изпитателно и очакваше нейната реакция.

Джесика мълчаливо сравни отношението му с това на бившия си съпруг. Да излезеш на вечеря с Брайън означаваше непременно да те забележат в обществото, той никога не би избрал спокойно и закътано местенце. Това бе една от причините рядко да излизат заедно през последните години от брака им. Тя не обичаше вечерята ѝ да бъде прекъсвана от хора, които точно като Брайън бяха в състояние да прескачат от маса на маса.

— Харесва ми тук — тихо изрече тя.

Куин явно се отпусна.

— Надявах се да ти хареса. Имаш ли настроение за приключения тази вечер?

Трябваше ли изобщо да я пита? Тя вече бе тук, облечена съвсем неугледно и въпреки това готова да сподели интимна вечеря с този непознат мъж. Съвсем необичайно за жена, която планира всеки час от деня си.

— Какво имаш предвид? — гласът ѝ прозвуча тихо и гърлено. Господи, помисли си тя, май наистина флиртуваше с него.

Куин реши, че ако бъде съвсем искрен с нея, тя ще го вземе за луд. Не приличаше на жена, която вярва в любовта от пръв поглед. Смътно долавяше, че Джесика О'Нийл е практична и разумна при обикновени обстоятелства. Но тази вечер беше необикновена.

— Специалитетът на заведението е твърде пикантен за американския вкус.

Джесика доволно се засмя.

— Главният готвач умее ли да приготвя ла шисо чао чи? Това е любимото ми китайско ястие.

Откритието, че и Джесика обича пикантното пиле с чушлета, не изненада Куин. Свикнал да действа по инстинкт, той от пръв поглед разбра, че тя е човекът, когото бе търсил.

Още в колежа Куин вече имаше план за живота си. Беше решил след правния факултет да започне работа в престижна фирма и да съсредоточи усилията си да стане един от най-добрите юристи в страната. Макар че нямаше намерение да живее като монах, не искаше и да бъде въввлечен в брак, докато все още овладява професията. Към четирийсет щеше вече да бъде утвърден в професията си и чак тогава можеше да помисли за създаване на семейство.

Е, миналия месец бе навършил четирийсет, бе станал съдружник във фирма и беше време да си потърси съпруга. Куин бе доволен, но не особено изненадан от факта, че Джесика се появи точно по плана. Досега късметът не беше му изневерявал.

— Ще се влюбиш в това място — обеща той.

Джесика плъзна поглед из заведението, усети замайващата ориенталска атмосфера и се обърна към привлекателния мъж:

— Вече се влюбих.

Тя смътно се наслаждаваше на прекрасната вечеря, поръчана от Куин, но едва ли можеше да каже какво точно е яла, ако после я бяха попитали. Цялото ѝ внимание бе насочено към Куин Мастърсън, улавяше и най-малките подробности. Наблюдаваше немирния кичур, който все падаше върху челото му, забеляза ситните ветрилообразни бръчици около зелените усмихнати очи. Плътният му баритон галеше с кадифени нотки. Всичко в мъжа я очароваше и тя не усети кога келнерът прибра празните им чинии и поднесе чая.

Докато отпиваше от ароматната течност, Джесика усети настойчивия поглед на Куин и се напрегна.

— Продължавам да се чудя къде сме се срещали преди — призна той.

— Не сме се срещали.

— Разбира се, че сме се срещали — дружелюбно възрази мъжът. — Винаги запомням лицата. Особено красивите лица като твоето. Дай ми още миг и ще се сетя.

— Губиш си времето, Куин — отсече тя. — Вгледай се в устните ми — никога, повтарям, никога не сме се виждали. Несъмнено си спомняш лицето ми от снимките по време на предизборната кампания на съпруга ми.

— Прекрасно — промърмори той.

— Кое?

— Да гледам устните ти. Вероятно това ще стане другото ми любимо занимание.

И когато ѝ идваше да изкрещи в настъпилото мълчание, Куин промени темата:

— Винаги ли си живяла тук?

— Да. Въпреки че последните години от брака си прекарах в Мил Вали.

Той се престори, че не долавя горчивината в тона ѝ, предизвикан от спомена за онова време, когато играеше ролята на покорна домакиня от покрайнините, съпруга на човек, който със закъснение бе решил, че жените с кариера са по-привлекателни.

— Не, не е това — изрече той повече на себе си.

Джесика разбра, че е безсмислено да спори с Куин, щом вече си е наумил нещо. Пък може и да разбере накрая, че не са се срещали. Защото тя бе убедена, че нито една жена не би забравила този мъж, ако някога го види.

Но Куин бе сигурен, че е срещал Джесика О'Нийл и преди. Смущаваше го нещо, още повече, че човек не би могъл да не запомни жена като нея. Косата ѝ бе светлокестенява, тук-там преливаща в кичури с цвят на старо злато. Сините ѝ очи, замрежени от дълги тъмни мигли, бяха невероятно красиви. Погледът му се плъзна по изящното към пълните чувствени устни.

— Джесика О'Нийл... Вероятно името ме обърква. Не си ли дъщеря на съдията Терънс Маклафлин?

— Да, но от петнайсет години не се наричам Джесика Маклафлин — възрази тя.

Устните му се свиха, после се разтегнаха в унищожително привлекателна усмивка.

— Не се безпокой, така или иначе ще се сетя — увери я той. — Готова ли си да тръгваме?

Джесика би искала да не мърда оттук, но внезапно осъзна, че са единствените посетители, останали в малкия ресторант.

— Колата ти при хотела ли е? — попита на излизане Куин.

— Нямам кола. — В погледа му проблесна интерес. — Скъпо се поддържа кола в града — додаде тя, сякаш да се защити. — Освен това Сан Франциско е идеален за ходене пеша.

— Съгласен съм. Но ми се струва, че нещо друго се крие зад желанието ти да пътуваш с обществения транспорт.

— Е, да, като символ на края на досегашния ми живот на идеална съпруга, който изоставих в стария квартал заедно с тенис корта и бившия ми съпруг — призна Джесика.

— И след като си загърбила покрайнините, се чувстваш, преродена в съвременна работеща жена.

— Точно така — тонът ѝ го предизвикваше, но мъжът нямаше намерение да влиза в спор.

— Колата ми е зад хотела — каза вместо това Куин. — Ако искаш да походиш, можем да я вземем и ще те закарам у вас.

— Няма нужда. Ще взема такси.

— Хей, сигурно не се ухажва дух по този начин, но не искам да те оставя да се прибереш у дома, искам да кажа, обратно в бутилката.

— Ти си луд.

— По теб — съгласи се с усмивка той.

Тръпки я полазиха от топлината в плътния му глас и пламъка в очите му.

— Студено ти е. Спуснала се е мъгла. — И той ѝ подаде сакото си. — Облечи го.

— Няма нужда — възрази тя.

— Не бъди толкова твърдоглава. Или се сещаш за старата ирландска поговорка, че когато един мъж предложи палтото си на красива жена, значи ѝ предлага да се омъжи за него.

— Не заради това — предаде се Джесика и навлече топлото му сако. — Освен това аз не си търся съпруг.

Куин се въздържа да отвърне и в този миг чу звънчето на възжения трамвай.

— Искаш ли да го вземем?

— С удоволствие — съгласи се Джесика.

Мъжът я хвана за ръка и двамата се затичаха да се качат на клатушкащата се и подрънкваща „градска забележителност“.

При един завой Джесика се плъзна по дървената седалка към Куин, но когато опита да се отдръпне, той обгърна раменете ѝ и я притисна към себе си. Твърде скоро стигнаха до хотела.

— Искаш ли да не слизаме и да се повозим още малко? — Проблеснаха зелените му очи.

Джесика се чувстваше като Спящата красавица, събудила се след дългия си стогодишен сън. Не помнеше откога не се бе чувствала толкова млада и безгрижна. Искаше ѝ се тази нощ да продължи вечно. Съзнаваше обаче, че е невъзможно.

— Трябва да се прибирам — продума Джесика, ала тонът ѝ подсказваше, че няма желание да го стори.

— Не спомена ли, че майка ти е при децата?

Джесика въздъхна, докато слизаше:

— Да, така е. Но не знам какво прави там.

Куин въпросително повдигна вежди.

— Джил спомена, че май напуснала татко. Никаква представа нямам какво се е случило и честно казано, не трябваше да закъснявам толкова.

Джесика очакваше спор, но Куин я изненада.

— Тогава по-добре бързо да се прибереш.

— Знаеш ли, животът би могъл да бъде много по-безпроблемен, ако Конгресът прокара закон за премахване на брака като институция.

Пролича си горчивината в тона ѝ, но Куин избегна отговора, защото служителят от хотела докара неговото мазерати. Джесика обясни как да стигнат до дома ѝ и за известно време и двамата се наслаждаваха на непринуденото мълчание.

— Откога си разведена? — попита той, макар да знаеше от говора.

— Малко повече от три години. — Джесика любопитно го погледна. — Защо?

— Не си ли мислила да се омъжиш отново?

Смехът ѝ прозвуча нервно:

— Никога.

— Никога?

— За нищо на света — решително отвърна тя. — Дадох си сметка, че като съпруга трябваше да бъда единствено клакьорка на мъжа си и негова неизменна публика. Брайън се нуждаеше само от доброжелателен и търпелив слушател, на когото да обяснява сделките си с недвижими имоти и последните си успехи.

— Ти нямаше ли собствени цели и желания?

Джесика се замисли как Брайън настояваше тя да напусне факултета по право.

— Разбира се, че имах — рязко отвърна тя. — Но Брайън бе винаги твърде зает, твърде уморен след дългия работен ден, за да се занимава с дребните ми, според него, проблеми. — Тя тръсна глава, сякаш да се освободи от неприятните спомени. — Сега за пръв път в живота си се занимавам с това, което искам. А не с това, което очакват от мен.

— А дъщерите ти? — смело попита Куин.

Джесика учудено го погледна.

— Какво за дъщерите ми?

— Не би ли искала да имат баща?

— Те имат баща. Прекарват по две съботи и недели месечно с Брайън и Дирдри, както и шест седмици всяко лято. И може би виждат баща си повече, отколкото преди, когато бяхме женени. Бившият ми съпруг никога не е предпочитал да стои при семейството си.

— Значи разводът ви наистина е бил цивилизован?

— Напълно цивилизован — сухо отвърна тя. — Точно както и бракът. Съвсем предвидим и без особени емоции.

Какво, по дяволите, я накара да признае това? За хората бракът на семейство О'Нийл бе идеален, дори идиличен. По политически причини Брайън държеше всичко да изглежда така. Това бе причината разводът им да предизвика такъв интерес. Привлекателният кандидат за губернатор напуска съпругата си и трите си деца заради друга жена.

— Ти не се ли разстрои, когато той...

Куин замълча, осъзнал, че е на път да зададе особено неделикатен въпрос. Любопитството му надделяваше, но не бе сигурен дали Джесика ще пожелае да обсъжда изневярата на бившия си съпруг.

— Разбира се, че бях разстроена — призна тя. На устните ѝ бавно се появи горчива усмивка. — Изпочупих всички чинии в къщата.

— И добре си направила — отвърна на усмивката ѝ Куин, пресегна се и стисна ръката ѝ.

Джесика си помисли, че освен на работа, за пръв път от дълго време остава сама с друг възрастен човек. И не издърпа ръка изпод дланта на Куин през целия път.

— Хубава къща — отбеляза той, докато паркираше.

— Много работа има още по нея — каза Джесика. — Първата година, когато учех, успяхме да си позволим само да я боядисаме. Следващата година сменихме водопроводната инсталация. В последния курс се заех с покрива, а другия месец възнамерявам да сменя електрическата инсталация.

— Като че ли цял живот ще довършваш този проект.

— Може би — усмихна се тя. — Но си имам занимание.

Куин също се засмя. После, неспособен да се въздържи, отметна немирен кичур от лицето ѝ.

— Благодаря ти — рече мъжът.

Сериозният му тон смути Джесика.

— За какво?

— Че ме спаси тази вечер. — Куин погали бузата ѝ, която пламна под допира му.

— Не си от мъжете, които имат нужда да бъде спасявани. Онази блондинка те поглъщаше с поглед.

Веселите бръчици се появиха в ъглите на очите му.

— Значи си забелязала.

— Беше твърде очевидно — прошепна Джесика в опит да остане безразлична към ласката.

— Нямаше начин да се измъкна тактично — рече Куин, усетил вълнението ѝ. — Надявах се някой да ми помогне. И тогава се появи ти. Моят красив дух.

Джесика се запита дали Куин усеща ускоряването на пулса ѝ. Дрезгавият глас на мъжа раздвижваше нещо, дълбоко скрито и забравено в душата ѝ.

— Голям фантазьор си — нервно се засмя тя в стремежа си да се отдръпне емоционално и физически от предизвикателството на този миг.

С лека въздишка Куин отдръпна ръка. В този миг му се искаше единствено да сграбчи младата жена в прегръдките си и никога да не я освободи.

Той отвори вратата на автомобила си и светлинката в купето разкри желанието, изписано по лицето на Джесика. Все пак известна награда за тази вечер, реши Куин. Достатъчно му бе да разбере, че в този миг и тя го желае така силно, както той нея.

— Свободна ли си да обядваме утре заедно?

— Имам среща — отвърна Джесика, но се въздържа да уточни, че става въпрос за Ванеса Паркър, също наета от „Бенингтън, Марстън, Уайт и Лоуъл“.

— А какво ще кажеш за едно питие след работа?

— Съжалявам.

— Друга среща ли имаш? — сухо попита той, без да скрие раздражението си.

— Нещо такова.

Джесика разбираше, че Куин подозира най-неприятното, но не беше негова работа дали тя ще се среща с който и да е мъж в Сан Франциско. Реши, че няма да му се отрази зле да осъзнае, че не всяка жена в града тича по петите му и затова не призна, че трябва да избърза да вземе балетните пантофки на Сара от поправка преди пет и половина.

— Вечеря?

Не можеше да не оцени упоритостта му.

— Съжалявам, Куин, но...

— Разбирам — измърмори той и пъкна ръце в джобовете си. — Имаш друга среща.

— Не е точно така — неочаквано призна тя.

Лицето му неуловимо грейна.

— Косата ли ще си миеш?

— Не.

— Ще миеш косата на майка си?

— Не — разсмя се тя.

— Значи на дъщерите?

— Почти позна Сара, най-малката, ще има балетно представление в операта. Седмици наред упражнява пируети.

— Добре тогава — засмя се Куин. — Предполагам, ще трябва да те издебна в съда.

— Като стана въпрос за това... — Джесика едва сега осъзна, че запленена от чара на Куин, съвсем бе забравила да настоява клиентът му да възстанови мерцедеса на Силвия.

— Ясно, все още стои малкият проблем с колата.

— Никак не е малък — рязко отсече тя.

— Защо не ги оставим да си разделят имуществото на половина, както е по закона за собствеността в Калифорния?

— Не е смешно!

— Хайде, Джес! Не виждаш ли колко смехотворна е ситуацията? Когато двамата приключат с безсмислените си номера, няма да е останало нищо за поделяне.

— За теб може и да е така, но аз нямам късмета да съм съдружник в някоя от най-престижните адвокатски фирми в града — натърти тя. — Ужасният ти клиент заплашва работата ми и трябва ме извиниш, че не мога да схвана смешното в тази ситуация.

От начина, по който потрепери гласът ѝ, Куин долови, че Джесика не е толкова самоуверена, колкото изглежда на пръв поглед. И макар това да бе в негова полза, той реши да бъде по-внимателен.

— Ще поговоря с Кийт — увери я мъжът и обгърна скованите ѝ рамене. — Обещавам отсега нататък да се държи прилично.

— И добре ще направи. Защото Силвия се закани да стреля в мига, когато ѝ се изпречи на пътя. — Тя се обърна да отключи и промърмори сякаш на себе си: — Изобщо не си такъв, какъвто си те представях. — Свали сакото и му го подаде, но се по чувства лишена от мъжественото му ухание. — Благодаря за вечерята.

— Удоволствието беше мое — кимна той.

Джесика трябваше да стисне ръце отзад, за да не посегне да отметне кичура от челото му.

— Лека нощ — тихо изрече тя.

— Лека нощ, Джес. — Той нежно прокара пръсти по бузата ѝ. — Сладки сънища.

Нежното докосване я накара да притвори очи, леко изплашена, да не би Куин да я целуне, но и притеснена, че може да не го стори.

Видял желанието в нежните сини очи, преди тежките клепки да ги скрият, Куин си наложи да се отдръпне. Джесика беше силна и независима жена, но ставаше плашлива като сърна, щом се намесеха чувства. Само един погрешен ход можеше да я накара да побегне.

Колкото и да му се искаше да усети вкуса на нежните розови устни, не биваше да рискува. Приятелски разроши косата ѝ.

— Ще се срещнем в съда, адвокате.

Джесика отвори очи.

— В съда — пошепна като ехо и проследи с поглед как мъжът прескача стъпалата по две наведнъж.

Обзе я странна тъга, когато той подкара колата и се зачуди как е възможно Куин Мастърсън да събужда подобни чувства у нея. Не си и спомняше кога за последен път се беше смяла толкова безгрижно. Или пък бе прекарвала цяла вечер, без да се обади вкъщи да провери дали децата са си легнали навреме. Сякаш тази нощ нещо я бе променило. Джесика погледна към проблясващата над града луна и се запита дали пълнолунието принуждава хората да се държат различно.

Въпросът за противоречивите чувства бе твърде сложен и тя чак сега усети умората си. Денят беше дълъг и изтощителен, а доколкото познаваше Кийт и Силвия Такър и утрешният не се очертаваше като по-спокоен. Влезе в тъмната къща и безпогрешно намери канапето. Отпусна се върху възглавничките и притвори очи.

— Джесика? — чу се глас откъм антрето. — Ти ли си?

Джесика простена.

— Аз съм, мамо. Съжалявам, че те събудих.

— Не бях заспала — непогрешимо прозвуча неодобрението в тона на Елизабет Маклафлин. — Не можех да си легна, преди малкото ми момиченце да се е прибрало живо и здраво у дома.

Джесика обузда изкушението да напомни, че като майка на три дъщери, едната от които е на тринайсет, вече твърде отдавна не е дете.

— Жива — да, но чак пък здрава... — глухо прозвуча гласът на Джесика, докато разтриваше врата си.

— Много работиш.

— Моля те, нека не започваме отново. Точно днес не смятах денят ми да протече така. И тъй като заговорихме за това, ще ми обясниш ли какво става, по дяволите? Джил ми каза, че си напуснала татко.

Елизабет Маклафлин отбягва въпроса на Джесика.

— Сега имаш нужда от чаша чай и се обзалагам, че не си вечеряла.

— Хапнах в града. — Настръхна Джесика, защото не искаше майка ѝ да разбере, че е била с Куин Мастърсън.

— Къде?

Джесика сви рамене.

— Малко китайско ресторантче. Забравих му името.

— И сигурно храната е била пълна с вредни съставки.

— Вероятно — съгласи се Джесика. — И затова вкусът ѝ беше чудесен.

— Дразниш ме, нали? — Поклати глава майка ѝ. — Лоша си като баща си.

— Като споменавах татко... — бързо вметна Джесика с надежда майка ѝ да обясни как е станало така, че се появява в дома на дъщеря си след четирийсет и шест години брак.

— Я ми разкажи за последните лудости на Такърови — отново отклони въпроса Елизабет. — Видя ли карикатурата на господин Такър в днешния вестник? Много е талантлив. — Тя се намръщи. — Знаеш ли, двамата с баща ти бяхме добри приятели с родителите на Кийт. Много жалко, че той започна толкова да пие. Признавам все пак, че не съм изненадана. Мери разглези момчето.

Джесика се въздържа да отбележи, че най-противоречивият политически карикатурист на Сан Франциско има проблеми, много по-дълбоки от влиянието на майка му.

— По-добре да си лягам — каза тя и се надигна от канапето. — Чака ме напрегнат ден.

— Нуждаеш се от съпруг — не за пръв път я посъветва Елизабет. — Някой, който да се грижи за теб и момичетата.

Джесика реши да не започва стария спор, че е способна да се грижи сама за себе си и децата. Повече я интересуваше постъпката на майка ѝ.

— Като говорим за съпрузи...

— Лека нощ, скъпа — рязко я прекъсна майка ѝ.

Джесика безпомощно поклати глава и се наведе да целуне майка си. И нейната коса бе златистокестенява без никакви признаци на побеляване.

— Лека нощ, мамо. — Внезапно ѝ се прииска да се отпусне на леглото и да заспи дълбоко.

Но доста по-късно сънят все не идваше. Джесика не можеше да пропъди Куин Мастърсън от мислите си. Засмените му зелени очи и мъжественото красиво лице се бяха запечатали в съзнанието ѝ. Повече от три години не бе прекарвала вечерта с мъж. Твърде наранена бе след развода, за да ѝ хрумне такава идея.

После се опитваше да съчетае учението с трите буйни дечица, а това изключваше всякаква възможност за развлечения. Сега, когато животът ѝ бе тръгнал по-спокойно, не беше трудно да отклонява поканите от мъже, които срещаше в работата си. А и мъжете обикновено се стъписваха от голямото ѝ семейство.

Тази нощ бе различно. Имаше някаква неизбежност. Ако умееше да фантазира, сигурно би решила, че срещата ѝ с Куин е била предопределена. Но Джесика се гордееше, че стои здраво на краката си и не вярва в някаква съдба, звезди, хороскопи и нумерология. Оставяше това за романтиците.

И все пак трябваше да признае, че тази вечер и тя се чувстваше романтично. Забравила бе колко е приятно да усеща мъжка ръка около раменете си.

Странно. Бе свикнала с определенията за себе си. Разведена, глава на семейство, бивша съпруга, майка, адвокат — това бе портрет на Джесика О'Нийл. Но до тази вечер бе забравила най-важното — че е жена.

Само за няколко бързо отлетели вълшебни часа Куин я бе накарал да се почувства жена. Успял бе да я отведе във вълшебно царство, където тя се усещаше жива, изпълнена с желания, безкрайно очарователна. Благодарна бе за това. Винаги щеше да помни тази необикновена вечер с един много хубав мъж. Беше сигурна. Както бе сигурна и за друго — че подобна вечер никога няма да се повтори.

ТРЕТА ГЛАВА

В ранното утро Джесика долови уханието на пържен бекон. Младата жена изръмжа и се протегна. Долу се чуваше приглушен разговор, но от време на време се извисяваше глас, който прерастваше в писък.

— Мамо! Накарай Малори да спре с проклетата си камера.

Не можеше да пренебрегне настойчивия тон на дъщеря си, която бе застанала на прага. В очите на Джил се четеше едва сдържан гняв.

— Не ругай — машинално отвърна Джесика. — Какво е направила Малори?

— Нарушава ми уединението!

Джесика с въздишка се надигна от леглото и се протегна за халата си.

— Вече цяла седмица го прави, а не съм чула оплакване — изтъкна тя. — А доколкото си спомням, снощи ти репетираше за главната роля.

— Да, но преди да разбере, че тайно записва телефонните ми разговори.

— Не е дошъл краят на света.

— Мамо! Говоря ти сериозно!

Джесика си спомни собствените си вълнения на тази възраст и се опита да запази спокойствие.

— Ще поговоря с нея — обеща тя. — Но след като си изпия кафето.

— Добре — доволно кимна Джил и излезе от стаята. — Хей, Малори — извика тя, — ще си изпатиш!

Джесика поклати глава и отвори гардероба. На вратичката бе залепен списък с възможните комбинации за избор и тя кисело отчете, че след като Брайън я бе накарал да се присъедини към групата на работещите жени, поне се беше погрижил за дрехите ѝ предварително.

Обвинението, че не умее да се облича стилно, също даде тласък на влошаването на отношенията им. Въпреки това, когато болката

утихна, Джесика бе принудена да признае, че списъкът бе увиснал там доста преди появяването на Дирдри Хенсън.

Цялата кампания за избирането на О'Нийл за губернатор бездушно бе отчела, че Джесика не е подходящият образ за съпруга на издигащ се политик. Джинсите и памучните фланелки може би щяха да направят впечатление в артистичните среди на художниците от Норт Бийч и Сосалито, но не предразполагаха юпитата да гласуват за политика. Наложих се общото мнение, че на Джесика определено ѝ липсва стил.

Дизайнер по вътрешно обзавеждане, Елизабет Маклафлин се различаваше от дъщеря си както нощта от деня и би било съвсем естествено Джесика да потърси съвети от майка си. Когато Елизабет предложи да излязат на пазар заедно, Джесика едва ли бе предполагала, че това ще преобърне живота ѝ. Представиха я на трийсетгодишна моделиерка, която трябваше да комбинира несъответстващите ѝ дрехи така, че да се получи стилизиран гардероб. Тъй като Джесика прекарваше повечето си време у дома, наложи се Брайън често да се отбива в модния магазин, за да взема от Дирдри тоалетите на жена си. Сега Джесика имаше ценна колекция от костюми в гардероба, копирени ризи, ленени сака, а Дирдри получи нейния съпруг. Но Джесика реши, че е спечелила по-добрата част от сделката.

Взе си душ и бързо се облече.

— Мамо! — кресна Малори и скочи от стола. — Ще разясниш ли на Джил Първата поправка на конституцията? Заплаши, че ще ми счупи камерата.

Джесика мило се усмихна на семейството си и понечи да си налее чаша кафе.

— Добро утро. Добре ли спяхте?

— Мамо, не ме ли чу?

— Разбира се, че те чух, скъпа — измърмори тя и взе бележник и химикалка от чекмеджето. — Но ако очакваш да ти изнеса трактат на тема Първата поправка, преди да съм си изпила кафето, ще останеш разочарована.

— Казах ти, че няма да те подкрепи — заяви Джил, стиснала юмруци.

— Не е така — натърти Малори. — Имаше предвид да изчакаме, докато си изпие кафето.

— Малори О'Нийл — строго се намеси Елизабет, — не говори така на сестра си.

— Тя не ми е сестра — възрази Малори. — Циганите са откраднали от родилното отделение моята сестра и са подхвърлили Джил на нейното място. А когато мама и татко разбрали, било късно да ги гонят.

Джил обърна гръб и се отправи към хладилника да извади портокалов сок.

— Само вдигаш шум, Малори. Вероятно ще бъдеш чудесна на сцената, стига да нямаше релси вместо зъби.

Джесика знаеше колко е чувствителна средната ѝ дъщеря на тема скоби за зъбите и затова се подготви за надвисналия скандал. Но тъй като това не стана, Елизабет и Джесика размениха любопитни погледи.

— Джил, дължиш извинение на сестра си — строго каза Джесика.

И бе още по-изненадана, когато Малори само сви рамене.

— Няма проблем. — После се ухили. — Тъй и тъй ще разпространя снимки как Джил пробва калната маска на баба. Ще ги лапнат като топъл хляб в училище.

След това изявление излезе заедно с камерата си и остави Джил, зяпнала от изненада. Джесика поклати глава.

— Защо ли родих три деца?

— Защото не пожела четири — подхвърли Елизабет. — Опитай домашно приготвената закуска, може да ти хареса.

— Не трябваше да си създаваш толкова грижи.

— Поне това мога да правя, преди да се установя другаде.

— Що се отнася до това...

Въпросът ѝ заглъхна при вида на въртящото се дервишче, нахлуло в стаята.

— Как беше, мамо? — задъхано попита детето.

Джесика се усмихна на най-малката си дъщеря.

— Страхотно. Никой не би го изпълнил по-добре.

Изпъстреното с лунички личице засия.

— Благодаря. Много се притеснявам за довечера.

— И майка ти се притесняваше — каза Елизабет, докато слагаше закуската пред Сара, която изгледа чинията с подозрение.

— Не ядохме ли същото и за вечеря снощи?

— Разбира се, че не.

— Обаче е със същия цвят. — Сара го подуши и настоя с упоритостта на деветгодишно дете: — И мирише на изгоряло. — После отблъсна чинията. — Така или иначе, днес няма да ям. Балерините не се хранят преди представление. Мамо, нали няма да забравиш да ми вземеш пантофките? — Сбърчи челце тя.

— Това е първата задача от списъка ми за днес.

— Благодаря, мамо, ти си най-добрата. — Сара скочи от масата.

— Сара, трябва да хапнеш нещо — настоя Джесика, макар че усети нежеланието на дъщеря си да опита блюдото на масата.

— Не се тревожи, ще се отбия в деликатесния за сандвич — обеща малката, прати въздушна целувка и изхвърча с балетен скок през вратата.

Елизабет се намръщи.

— Дъщерите ти нямат навици за хранене. И снощи едва докоснаха вечерята.

Джесика се зачуди как тази интелигентна жена е неспособна да схване факта, че е ужасна готвачка. Но предпочете да отговори:

— В трудна възраст са. Мислят, че имат нужда от диети. — И отблъсна чинията пред себе си.

— И все пак не одобрявам — непреклонно заяви Елизабет. — Но не желая да се намесвам в начина ти на отглеждане на децата. Какво ще направиш за обяд?

— Няма да се прибирам.

— Защо? — Подозрително я изгледа Елизабет. — Сега пък какво има?

— Трябва ли да има нещо? Една майка не може ли да си позволи да пропусне обяда с дъщерите си, без някой да я подозира и най-лошото? — Джесика въздъхна. — Не се прави на света вода ненапита, мамо. Какво става? Има ли нещо общо с баща ми?

— Донякъде.

— Не можеш ли просто да ми кажеш, вместо да се налага насила да те разпитвам?

— Искам да дойдеш с мен и да разгледаме един свободен офис наблизо.

— Защо?

— А ти как мислиш? Искам да го наема.

— Но защо? — повтори Джесика.

— За работа, естествено.

— Ти винаги си работила вкъщи — възрази Джесика и си спомни детството, когато наоколо се търкаляха платове и тапети — част от успешната кариера на майка ѝ като дизайнер по вътрешно обзавеждане.

— Вече не живея там, скъпа — спокойно ѝ напомни Елизабет. — И понеже търся ново жилище, предпочитам да наема офис близо до твоя дом. Така ще можем и да обядваме заедно по-често. Как ти се струва?

Само заради уважението си към нея Джесика се въздържа да отговори откровено.

— Татко знае ли?

Елизабет изсумтя и стана от масата.

— Кажу си честно, Джесика, на чия страна си всъщност?

— Малко ще ми е трудно да определя, когато никой нищо не ми е обяснил — изтъкна Джесика.

Елизабет се зае да прибира чиниите от масата.

— Откакто баща ти се пенсионира, изцяло се промени — най-накрая започна тя. — Държи се като диктатор, станал е невероятно твърдоглав и ако искаш ми вярвай, превърнал се е в невероятно досаден тесногръд шовинист по отношение на жените.

— Но татко винаги си е бил такъв.

Елизабет я погледна през рамо.

— Тъй ли? — в тона ѝ пролича непресторена изненада.

— Да.

— Чудя се как не съм забелязала досега — замислено изрече тя. — Странно, да си живяла с един човек години наред, без да виждаш недостатъците му.

Джесика помисли за брака на родителите си, който винаги бе изглеждал идеален.

— Мамо, не го ли обичаш вече?

— Разбира се, че го обичам. Но това няма нищо общо. Просто не мога да живея повече с този човек. — И с лека въздишка Елизабет смени темата: — Какво да приготвя за вечеря?

— Няма нужда да готвиш — побърза да я увери Джесика.

— Глупости. Искам да компенсирам престоя си тук.

Джесика потърси начин да отклони майка си от кулинарните ѝ усилия:

— Хайде да вечеряме навън след представлението на Сара. Тя бездруго ще е развълнувана и преди балета няма да може да хапне нищо. Ще си направим тържество.

— Чудесно, скъпа — весело се съгласи майка ѝ. — Тъкмо ще разполагам с повече време да си потърся офис.

Джесика промърмори нещо в знак на съгласие, после вдигна очи към часовника, подскочи и целуна майка си по бузата.

— Трябва да бягам. Има само две минутки до автобуса.

Когато стигна до спирката, автобусът тъкмо потегляше и се наложи шофьорът раздразнено да отвори вратите отново. Джесика се отпусна на една седалка и мълчаливо се помоли денят да продължи погладко.

Тя по-късно започна да се убеждава, че съдбата не е на нейна страна днес. В офиса бе лудница. Силвия Такър се обаждаше на всеки десет минути с въпроса дали съпругът ѝ ще отиде зад решетките.

След неуспешна среща се наложи да отмени и обяда с Ванеса. Към три и половина следобед главата я болеше, а стомахът и къркореше от глад, когато звънна телефонът. Настроена за лоши новини, тя изпита желание да го захвърли в другия край на стаята.

— Да?

— Охо, май си имала тежък ден — чу се плътният глас на Куин Мастърсън.

— Не е най-приятният — призна тя, зърна отражението си в огледалото на стената и изпита облекчение, че Куин не може да я види.

Кестенявата ѝ коса стърчеше на всички страни, на сивия фланелен костюм изпъкваше голямо петно от кафе. Джесика неволно се сравни с привлекателната блондинка, която изглеждаше запленена от Куин на бала снощи.

— Искаш ли да чуеш добра новина?

— С удоволствие — веднага отвърна тя. — Моля те, кажи ми, че Кийт Такър е купил днес нов мерцедес на жена си.

— Точно това не мога да направя — весело каза той, — но съм готов да предложи компромис.

— Да чуем — на свой ред въздъхна Джесика.

— Той ще ѝ върне едно беемве, ако тя му даде расовия им кон Максимилиан, който бе обявен за първенец на годината. Искаш ли да го обсъдим на едно питие?

— Съжалявам, но...

— Ясно. Пак имаш среща. А аз се надявах, че си променила решението си.

Поканата беше съвсем явна и Джесика хвърли поглед към списъка със задачи, доволна да установи, че има истинска причина да му откаже. Изкушаваше се да го види отново, но промърмори:

— Не мога.

След кратко мълчание Куин каза:

— Добре тогава. Аз ще бъда зает цял следобед, но можеш да оставиш съобщение на секретарката ми, щом се свържеш с госпожа Такър.

— Непременно — тихо отвърна тя и вече съжаляваше, че няма друга причина да поговори с него още. — О, благодаря за вечерята снощи.

— Беше ми приятно — отвърна той. — Обичаш ли индианската кухня? Знам едно местенце, където сервират агнешко с къри, люто като динамит.

— Не съм съвсем сигурна.

— С кърито трябва да се свиква — съгласи се той. — А какво ще кажеш за гръцката кухня?

— Не, не е там въпросът — колебливо отвърна Джесика.

В този миг Куин се зачуди защо не затвори телефона и не отпише Джесика като невъзможно желание. Не бе свикнал да му отказват, нито пък някога бе преследвал жени. Но си припомни, че Джесика не бе обикновена жена.

— Защо да не ти се обадя през седмицата?

Джесика положи неимоверни усилия, за да откаже на изкусителната покана:

— Не.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — нетърпеливо извика Куин.

Джесика тежко преглътна и кимна.

— Джесика, там ли си?

— Да.

— Добре тогава. Имаш ли сериозна връзка с някого?

— Не — честно отвърна тя и се приготви да му обясни, че не това е проблемът.

Джесика не смяташе да се обвързва. Трудно бе получила независимостта си и не ѝ се искаше да се откаже от нея, без значение заради кого. Дори заради неговите зелени очи и привлекателна усмивка.

Но Куин не ѝ даде възможност да произнесе грижливо подготвяната си реч.

— Това е най-добрата новина, която чувам днес — заяви той, а тези думи я развълнуваха, въпреки стремежа да остане безразлична.

— Куин... — Джесика се почувства длъжна да обясни.

— Един момент — рязко и делово я прекъсна той, подсказвайки ѝ, че вече не е сам в офиса си. Следващите думи затвърдиха това предположение. — Трябва да затварям. Но скоро ще се видим, нали?

— Не — възрази тя. — Опитвам се да ти кажа, че нямам време да се обвързвам сега. Ти си прекрасен мъж и аз те харесвам, но...

— Джесика — рязко я прекъсна той, — вече закъснявам за среща, нека обсъдим това друг път. Но повярвай ми, скъпа, този опит няма да ти навреди.

Той затвори, а Джесика заби поглед в слушалката. Какъв опит? Точно тогава извъня вътрешната линия.

— Да, Пола — с въздишка каза Джесика на секретарката си.

— Госпожа Такър на втора линия — резкият тон издаде раздражението ѝ, а Джесика натисна бутона и се опита да бъде спокойна и сдържана.

— Госпожо Такър — за стотен път днес изрече тя, — наистина имам добри новини за вас!

Джесика излезе от работа рано и взе в последния момент балетните пантофки на Сара. Когато стигна вкъщи, всички вече облечени и готови да тръгват.

— Ето, Сара. — Подаде ѝ плика с пантофките Джесика. — Аз отивам да се преоблека.

— Ще закъснеем — проплака Сара, а сините ѝ очи изглеждаха още по-големи на бледото личице.

— След пет минутки съм готова — обеща Джесика и хукна към стаята си.

Грабна първата попаднала ѝ дреха — блуза с висока яка във викториански стил и пола на цветя, която не бе избрана от Дирдри, защото бе обявена за твърде причудлива за съпругата на един кандидат за губернатор. Но Джесика много я харесваше.

— Лора Ашли — обяви Елизабет, когато видя дъщеря си да слиза по стълбите.

— Моля? — недоумяващо изрече Джесика.

— Моделиерката. Сигурно си чувала за нея.

— Страхувам се, че не — призна Джесика. — Просто харесах тази пола. Не знаех, че е дело на известна дизайнерка.

Елизабет отстъпи назад и я изгледа критично.

— Подхожда ти много повече от дрехите, които ти избираше онази жена.

Джесика скри усмивката си. Елизабет не можа да прости на Дирдри, че разби семейството на дъщеря ѝ, въпреки признанието на Джесика, че разводът е бил неизбежен.

Джесика се обърна към дъщерите си и попита:

— Готови ли сте?

В таксито си пое дъх и реши, че най-последно нещата са тръгнали гладко. Но трябваше да се разочарова още щом заеха местата си в операта — Куин Мастърсън седеше до нея.

— Какво правиш тук?

Той се усмихна, а нелюбезният ѝ тон никак не го притесни.

— Не знаеш ли, че обичам изкуството?

Елизабет вече му хвърляше преценяващи погледи като на бъдещ зет.

— Куин Мастърсън — каза той и ѝ подаде ръка. — Срещали сме се и преди, госпожо Маклафлин.

— Разбира се — съгласи се с усмивка тя. — Няколко пъти. — Присви очи тя. — Обаче не предполагам, че се познавате с дъщеря ми.

— Стари приятели сме — отговори той и не обърна внимание на гнева на Джесика при изричането на тази лъжа. Погледът му се насочи

към дъщерите ѝ. — Вие двете сте красиви като майка си. Жал ми е за мъжете, чиито сърца ще разбиеете.

Джил и Малори се разтопиха от удоволствие. Миг по-късно засвири оркестърът и всички отправиха очи към сцената.

— Сетих се къде сме се срещали — измърмори мъжът.

— Казах ти вече, Куин, никога не сме се виждали — настоя Джесика.

— Не е вярно. Снощи всичко ми изплува.

Тя поклати глава, като не отделяше поглед от сцената.

— Греша.

— Не бих могъл да греша, когато се отнася за най-черния ден в живота ми.

— Прекрасно — изръмжа тя. — Чудесно е да разбере, че възбудям такива приятни спомени.

— Вината не беше у теб. А в проклетия клас по танци.

Джесика се обърна към него, а в очите ѝ проблесна любопитство.

— Клас по танци? Не ми казвай, че си посещавал Академията на мадам Соренсън.

— Всички я посещавахме. Поне така казваше баба ми, когато ме завлече там. — Съзрял недоумението ѝ, той отвърна: — Родителите ми починаха същото лято, когато торнадо отнесе фермата ни. Изпратен бях да живея тук с баба и дядо.

— Съжалявам.

— Беше тежка година — призна той. — Баба ми бе ужасена да открие, че единственият ѝ жив наследник е фермерско момче от Мисури без всякакви обноси и светски блясък. — Куин потръпна и Джесика долови, че тези спомени все още са болезнени.

— Както и да е — продължи тихо Куин, така че само тя да го чува. — Баба ми уговори мадам Соренсън да ме приеме в класа си, макар да бях пет години по-голям и цяла глава по-висок от останалите.

Джесика опита да си спомни високото красиво момче — младия образ на Куин Мастърсън, но не успя.

— Първия път трябваше да танцувам със слабичко момиченце пламтящи с рижави плитчици и чип нос, обсипан с лунички.

Изведнъж споменът нахлу.

— Спомням си! — възкликна Джесика и привлече върху себе си неодобрителните погледи на околните. После снижи глас: — Тогава ме

изплаши до смърт, Куин Мастърсън. Цели два часа ми се мръщеше и ме ругаеше, когато се случеше да те настъпя.

Куин сви рамене.

— И Джинджър Роджърс щеше да се затрудни да следва непохватните ми стъпки. Както и да е, беше унизително преживяване. Когато се прибрах, казах на баба, че повече няма да стъпя там. — Внезапно в очите му проблесна копнеж. — Но ако знаех в каква красавица ще се превърне онова луничаво момиченце, сигурно нямаше да могат да ме откъснат от уроците по танци.

Джесика благодари на тъмнината в салона. Куин не можеше да забележи как се изчерви при тези негови думи.

— Някоя вечер трябва отново да опитаме — каза той, приближил устни до нея.

Инстинктът на Джесика ѝ подсказа да не се обръща, но Куин сякаш управляваше движенията ѝ като на кукла на конци.

— Да опитаме какво? — само шепотът разделяше устните им, когато се извърна към него.

— Танците. Да проверим дали някой от нас е напреднал.

— Куин, това наистина е невъзможно — възрази Джесика и наоколо се чу хор от раздразнени възклицания.

Тя усети задоволството му, когато мъжът нежно я потупа по бузата и обърна поглед към сцената. И не посмя да възрази, когато пръстите му се вплетоха в нейните под прикритието на тъмнината. Постепенно ѝ се стори естествено той да гали ръката ѝ, докато наблюдаваха танцьорите в лъскави костюми да се носят под ритъма на музиката.

Когато най-накрая се появи Сара, изпълнявайки пируети с останалите, Джесика бе обхваната от майчинско вълнение. Чак при блясъка на лампите тя разбра как силно е стискала ръката на Куин.

— Господи — промърмори младата жена при вида на следите от нокти по дланта му. — Защо не каза нищо?

Куин сви рамене.

— Всъщност ми беше наистина приятно — отвърна той. После се обърна към Малори и Джил: — На някого да му се яде двоен сандвич с бекон и пържени картофки?

Въпросът му бе посрещнат с ентузиазъм от дъщерите на Джесика, доволни да се отърват от готвенето на баба си тази вечер.

— Не можем всички да се съберем в колата ти — каза Джесика, понеже все още не ѝ се искаше да прекара вечерта с Куин.

— Вече съм помислил за това — търпеливо се усмихна той. — Една лимузина обикаля наоколо.

Наистина не му липсва самоувереност, помисли си Джесика, докато търсеше друг предлог да му откаже. Но преди да успее да измисли нещо, се появи Сара все още в балетния си костюм.

— Мамо, виж какво ми изпратиха! — Очите ѝ изглеждаха още по-големи заради тежкия грим. Държеше елегантна кристална вазичка с рози. — От обожател — гордо заяви тя.

— Обожател? — недоверчиво повтори Малори.

— Виж какво пише. — Със сияещо лице Сара показва и картичката. — Никога досега не бях получавала цветя след представление. Чувствам се като прима балерина.

Джесика имаше подозрение кой е този обожател. Обърна се към Куин, но срещна невинния му поглед.

— А какво ще каже прима балерината за един сандвич? — попита той с усмивка, която според Джесика можеше да плени всяка жена от осем до осемдесет години.

Но Сара не се изкушаваше лесно.

— С картопки?

— Разбира се.

— И с пържен лук?

— А как иначе?

Сара го изгледа изпитателно.

— Той с нас ли е? — Обърна се тя към майка си.

— Така се оказва — отвърна Джесика с въздишка.

Малката ѝ дъщеря погледна първо нея, после Куин.

— Време беше да доведеш мъж вкъщи. — И съвсем несприлюдено продължи: — Искам да тръгна с костюма. Как иначе ще се разбере, че тази вечер е по-специална?

Стомахът на Джесика внезапно се сви и ѝ припомни, че цял ден не бе слагала троха в устата си. Не ѝ беше до спор.

— Не можеш да се разхождаш в този вид из града. Но ако искаш, не изтривай целия грим до часа за лягане.

— Мъдро соломоново решение — измърмори Куин. — Още една страна от сложната загадка Джесика О'Нийл.

Джесика вече бе тръгнала след Елизабет, Малори и Джил, но при думите му спря и се обърна:

— Не съм чак толкова сложна.

— Напротив — възрази той и подръпна един от кичурите ѝ. — Ти си най-предизвикателната, най-очарователната и най-загадъчната жена, която някога съм срещал. Тъкмо когато реша, че знам какво се крие в прекрасната ти глава, ти се променяш и ме оставяш на сухо. — Зелените му очи блестяха, докато се впираха в лицето ѝ. — Но аз обичам загадките, Джесика. А не съм се натъквал на по-интересна от тази.

Джесика почувства как главата ѝ се замая, но се опита да го отдаде на глада, а не на топлия поглед.

— Хайде да настигнем другите. Ако наистина имаш намерение да вечеряш с нас.

— Никога не съм бил по-сериозен в живота си. — По тона му Джесика разбра, че говори за нещо далеч по-сериозно от сандвичите и пръстите ѝ стиснаха вазичката.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Непреодолим копнеж се разля по тялото ѝ и я накара да потръпне. Дори Брайън през първите дни на брака им не беше предизвиквал такова усещане в нея.

— По-добре ми дай това — каза Куин и опита да откопчи вазичката от стегнатите ѝ пръсти. — Не се притеснявай, Джес. — Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ. — Няма да те насилвам. — После я накара да го погледне. — Но и няма да се откажа — предупреди я той с нежно, но решително изражение. После по момчешки привлекателно ѝ намигна. — Хайде, скъпа. Трябва да нахраним гладниците. — И окуражаващо я побутна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По-късно, когато седяха в ресторанта, Джесика бе принудена да отдаде дължимото на Куин. За неженен мъж той се справяше отлично с несвързаните разговори, които се водеха на масата. Самата Джесика беше свикнала с непрекъснатото прескачане от тема на тема на дъщерите си и това не ѝ правеше впечатление. Сега обаче се удивляваше на Куин, който успяваше също да се справи. Даже не го притесняваше и бръмчащата камера на Малори.

Отговаряше на въпросите на Елизабет за едно дело, което миналата година бе водил пред съдията Терънс Маклафлин и Джесика не бе изненадана, че майка ѝ си спомня прекрасното му представяне. Никой не можеше да стане съдружник във фирмата на Куин, ако не беше блестящ адвокат. Не ѝ убягваше и неговия чар, както и удоволствието, с което говореше за работата си.

В същото време той отвърщаше на въпросите на Сара, която проявяваше голям интерес към този мъж, неочаквано нахлул в живота им.

— Женен ли си?

— Не.

— И мама е разведена. — Кимна разбиращо малката.

— Аз обаче не съм се женил — поправи я Куин.

— А защо? — настоя да узнае Сара.

— Сара — предупредително се обади Джесика, — този въпрос е твърде личен.

— Нямам нищо против — каза Куин, облегна се назад и скръсти ръце. — Виж, Сара, когато бях в колежа, направих план за живота си.

— И мама прави така — намеси се Малори. — Световна шампионка е по списъците със задачи.

Куин замислено погледна Джесика, а после се обърна отново към Сара:

— Не че не съм искал жена и деца, но смятах, че първо трябва да се съсредоточа върху кариерата си, да започна работа в престижна

адвокатска фирма, а когато стана на четирийсет, да обърна внимание и на личния си живот.

— На колко си сега, Куин? — попита Джил, пренебрегвайки предупредителните погледи на майка си.

Куин многозначително се обърна към Джесика:

— Преди три седмици навърших четирийсет.

Важността на това изявление не им убягна и Джесика се по чувства неудобно под настойчивите погледи на майка си и дъщерите си. И въпросът на Сара наистина донесе облекчение.

— Значи нямаш деца?

— Още не. — И се усмихна на Джесика, която нервно си играеше с приборите.

— Значи не ходиш на такива тържества? — продължи Сара.

— Това ми беше първото — весело призна Куин. — Но ми хареса много. Ти си талантива. Мислиш ли за кариера?

Сара се поизпъчи.

— Ще стана професионална балерина. Ще уча още пет години и после ще се включа в балета на Сан Франциско. После, преди да стана на двайсет, ще танцувам в нюйоркския балет.

— Като солистка ли? — Тъгълчетата на устните му потрепваха в усмивка.

— Никой не започва като солист. Може би когато стана на двайсет и две.

— Май и ти си планирала живота си — засмя се мъжът.

— Сара е точно като Джесика — намеси се Елизабет. — Започва всеки ден с подробен план.

— Не виждам нищо лошо в организацията — процеди Джесика.

Тонът ѝ прозвуча в дисонанс с общото настроение и пет глави се извърнаха към нея.

— Аз пък ще се занимавам с кино — наруши неловкото мълчание Малори.

— Досетих се — усмихна се Куин и премести поглед върху Джил. — А ти?

— Аз пък ще се оженя и ще имам голяма къща и много, много деца.

Изражението на Джесика бе непроницаемо и сурово.

— Време е да тръгваме — отсече тя и стана. — Утре сте на училище. — И ледено изгледа Куин. — Благодаря, но трябва да се прибираме.

— Добре, ще ви закарам.

— Можем да вземем такси.

— Снощи обсъдихме този въпрос, Джес. Не изпращам гостите си след вечеря с такси.

— Ти си била на вечеря с Куин? — недоверчиво попита Малори.

— В оня ужасен анцуг? — додаде Джил.

— Ясно — замислено промърмори и Елизабет.

Сара ги гледаше втренчено.

Джесика прониза с поглед Куин, който сякаш изобщо не се притесняваше от неочаквания интерес към техните отношения.

— Хайде, момичета, докато майка ви не е приложила закона — усмихнато ги подкани Куин.

Това предизвика смях и Джесика вдървено се отправи към изхода.

Ако си мислеше, че ще се измъкне, без да покани Куин, жестоко се беше излъгала. Когато лимузината спря пред дома им, бяха четирима срещу един в спора и раздражението ѝ надхвърли всякакви граници, когато Куин се присъедини към мнозинство.

След дълги увещания момичетата бяха предумани да си легнат, а възрастните останаха да пият кафе в гостната, докато отгоре се дочуваха възбудени крясъци. Джесика не се учуди, но се ядоса, когато Елизабет използва възможността да полюбопитства майчински.

— Съпругът ми винаги е казвал добри думи за теб, Куин — каза с усмивка тя. — Но не очаквах, че се познаваш с дъщеря ми.

— Стари приятели сме — каза Куин и си навлече гневния поглед на Джесика.

В очите на Елизабет проблесна интерес и Джесика се досети какво се върти в главата на майка ѝ.

— Познаваме се служебно — поправи го младата жена. — Куин представлява Кийт в бракоразводното дело на семейство Такър.

— Забравяш паметната вечер, когато танцувахме заедно, Джеси. Неочаквано Елизабет се надигна с усмивка.

— Много съм изморена и ще си лягам. Лека нощ, Джесика. Куин, беше удоволствие за мен да се запознаем.

— За мен също, госпожо Маклафлин — думите бяха отправени към майката, но очите не изпускаха дъщерята.

Елизабет излезе, като остави Джесика и Куин сами в притъмнената стая.

Джесика скочи с ръце на кръста.

— Защо постъпи така?

— Как? — учуди се той.

— Накара майка ми да мисли, че между нас има нещо.

— А няма ли?

— Няма — издума на един дъх Джесика, защото съзнаваше, че това е чиста лъжа. Без да забележи, се озова в прегръдката му.

— Джеси — промърмори той, — майка ти никога ли не те е учила да не лъжеш?

Тя не можеше да разсъждава под погледа му и наведе глава.

— Джес — той изрече само името ѝ, но гласът му ѝ подежда като милувка. И като заповед.

Тя бавно вдигна очи и потрепери от копнежа, изписан на лицето му.

Куин хвана ръката ѝ, бавно разтвори пръстите ѝ, свити в юмрук. После ги преплете със своите и вдигна дланта ѝ към гърдите си, за да усети ритъма на сърцето му. Очите му не се отделяха от нея, а тя усещаше как с всяка фибра на тялото си копнее за неговото докосване. Той поднесе ръката ѝ към устните си и нежно я целуна, като вдъхваше лекото ухание на кожата ѝ. Езикът му дразнеше дланта ѝ.

— Познавам те от осемгодишна. Нямах ли една китайска поговорка, че щом жена настъпи мъж, той става неин завинаги?

— Не съм я чувала — дъхът ѝ секна.

Очите му жадно я поглъщаха. Джесика гледаше като хипнотизирана как устните му с копнеж приближават до нейните. Твърде бързо, каза си тя, но потръпна от желание.

Смутено притисна длани към гърдите му.

— Не — прошепна, но знаеше, че очите ѝ казват точно обратното.

Протестът ѝ не разколеба Куин.

— Не се бори, Джеси — тихо каза той. Устните му се плъзнаха по брадичката ѝ и потърсиха нейните, когато Джесика се извърна, обзета от внезапна паника.

— Казах не, Куин! — Но не можа да се измъкне от ръцете, които държаха раменете ѝ.

— Защо не? — дрезгаво прозвуча гласът му. Никоя жена не го беше карала да се чувства по този начин, едва се удържаше да не я отнесе към леглото, но знаеше, че не трябва да постъпва така. И все пак я желаше толкова силно!

— Не ти дължа обяснение — хладно отвърна тя и се освободи от ръцете му.

Той преглътна разочарованието си.

— Вероятно е така. Но няма да е зле да разбере защо толкова рязко промени решението си. Признай, Джес, само преди миг и ти ме желаше така силно, както и аз теб.

— Дори да е вярно, но не е — побърза да добави тя, видяла победната светлинка в очите му, — аз не търся авантюра, Куин.

— Страхуваш ли се?

Куин четеше отговорите в очите ѝ. Беше отгатнал чувствата ѝ, когато погледите им се срещнаха за първи път. Защо тогава упорито му играеше тези номера?

Но тя наистина се страхува, внезапно осъзна той.

— Това ли е същата Джесика О'Нийл, която сама се справя живота и се гордее със своята независимост? Тази жена ли си печели прозвището „желязната дама“ миналата година в съда?

— Измисляш си. — Погледна го тя през рамо.

— Така те описват, ако искаш да знаеш истината. Имаш репутация на самотничка, Джес. Жената, в чиито вени тече лед, вместо кръв и чието сърце е от камък.

— Защо никой не задава въпроси на мъж, който не желае да ожени, а се гледа лошо на жената, която се бори за свободата си?

— Вероятно защото горчивината ти личи — тихо изрече той и приближи към нея. — Харесвам тази блуза. Днес изглеждаш различна. По-нежна. — Ръцете му изгаряха кожата ѝ под дантелата.

— Не искам да изглеждам нежна — възрази тя. — И не искам да бъда нежна.

Въпреки думите си, Джесика не се противопостави, когато той я извърна към себе си.

— Знам, че си наранена, Джес — тихо каза той. — Но не позволявай чувствата ти да провалят щастието на твоите дъщери.

Джесика безпогрешно разбра за коя от дъщерите ѝ говори той.

— Джил. — Тя тъжно поклати глава.

— Джил — съгласи се той. — Тя крие много любов в себе си и няма на кого да я даде. Не ѝ позволявай да я затваря в душата си като в бутилка само защото ти се струва, че така е по-лесно в живота.

Джесика поклати глава, сините ѝ очи бяха изпълнени с тъга.

— Ти не разбираш... — прошепна тя. — И аз бях същата на нейната възраст. Не искам да бъде наранена.

— Разбира се, че не искаш. Но това не следва от желанието ѝ да има семейство. Поне половината от семействата не се разбиват, все пак.

— Но с другата половина не е така — припомни му тя.

— Мила, не съм очаквал, че си такъв песимист.

Не бях, тайничко си помисли тя. Имаше време, когато винаги бе очаквала най-доброто от живота. Но после разбра какво се случва на заслепените.

След като тя не продума, Куин рече:

— По-добре да тръгвам.

Тя бавно извърна глава и се опита да пренебрегне копнежа в очите му.

— Благодаря ти за вечерята. Ти изпрати цветята на Сара, нали?

— Признавам се за виновен, адвокате.

— Беше много мило. — Опита да се усмихне Джесика. — Съжалявам, че те заблудих за... — не успя да продължи. — Ти знаеш.

— Някой друг път — сви рамене той.

— Няма да има такъв.

— Не се обзалагай, мила. — С усмивка я предупреди той и погали бузата ѝ. — Защото ще загубиш.

И си тръгна, а Джесика остана загледана след него.

На другата сутрин Джесика отказа да отговаря на всякакви въпроси, свързани с Куин и изобщо да обсъжда личния си живот. Даже Сара замълча, въпреки че погледът ѝ бе твърде проникателен за едно деветгодишно дете. Макар да бе най-малка, тя понякога изглеждаше много по-зряла от сестрите си. Джесика си мислеше, че по погрешка е родена с разсъдък на възрастен.

Джесика бе успяла да уговори отново обяда си с Ванеса и след по-спокойно работно утро сега седеше в живописно място, истинска ботаническа градина с цъфтящи растения и палмови дръвчета. Успокояващият ромон на фонтани се извисяваше над разговорите на обядващите.

— И така — каза Ванеса и стрелна Джесика над очилата си, — чувам, че двамата с Куин Мастърсън сте темата на деня.

— Откъде, по дяволите, научи това?

— Снощи бях на едно събиране, където Памела Стюарт негодуваше, че си успяла да отвлечеш най-желания ерген на Сан Франциско от бала.

— Памела Стюарт? — не можа да си спомни Джесика.

— Познаваш я. Съпругата на Флетчър Стюарт. Висока, стройна, руса — добави Ванеса, за да я подсети.

Изведнъж Джесика си припомни елегантната жена, която с такъв собственически жест държеше ръката на Куин. Прониза я тръпка, която много приличаше на ревност.

— Още ли са женени? — Тя се опита да скрие липсата на самоувереност.

Приятелката ѝ повдигна вежди.

— Значи наистина има нещо между вас двамата? — недоверчиво прозвуча въпросът ѝ. — Мислех, че е само клюка. Или грешка. Нека бъдем честни, малката, ти не си от неговата среда.

— Какво точно имаш предвид? — смразяващо я попита Джесика.

— Хей — бързо отвърна Ванеса, — не исках да те обидя. Но дори не си падаш по авантюри, а Куин...

— Знам — смънка Джесика. — Той е олимпийски шампион в това отношение.

— Човекът си има репутация — внимателно подхвърли Ванеса. — Май не се е показвал с една и съща жена повече от два пъти.

— А защо Памела толкова се интересува? — Учуди се, че я заболя само при мисълта за Куин и друга жена. — И ти не ми отговори още ли е омъжена?

— Да, но това не я възпира особено. Колкото до Куин, набелязала си го е за съпруг номер три. Даже често подхвърля, че пръстенът с големия аквамарин е годежен подарък от него.

Джесика осъзна, че мачка салфетката до скъсване и скри ръце под масата.

— Виж какво, не ми се говори за него. Наистина се срещнахме на бала, но само за да разговаряме за поведението на един от клиентите му.

— Ще се изправите един срещу друг на делото ли?

— Да. И това е всичко.

— О! — промърмори Ванеса. — Ако има нещо по-опасно от връзката с него, това е да го срещнеш в съда. — Тъмните ѝ очи изпитателно и с подновен интерес се спряха на Джесика. — Защо, по дяволите, си се хванала с такова сериозно дело? Обикновено ги поемат някои от съдружниците.

— Не е голямо дело. Развод е. Аз представлявам Силвия Такър.

— Сега разбирам — засмя се Ванеса. — Тази жена е страшна напаст, а мъжът ѝ — още повече. Не ти завиждам — весело довърши тя и се зае с обяда, който келнерът току-що бе сервирал.

Джесика не успя да прогони от ума си образа на Куин и Памела Стюарт. Смешно бе да ревнува така един мъж, с когото нямаше намерение да се обвързва. Непрекъснато си го повтаряше през останалата част на деня, но сърцето ѝ не се подчиняваше на разума.

По някое време секретарката съобщи, че на телефона е майката на Джесика.

— Здравей. Как върви търсенето на офис? — Надяваше се, че като заговори за проблемите на майка си, ще избегне споменаването на Куин.

— Добре. Въпреки че ми хрумна и друга идея — да наема малко местенце в някоя административна сграда.

Господи, помисли си Джесика. Елизабет се готвеше да се прибере в дома си.

Но майка ѝ пусна бомбата:

— Възнамерявам да се присъединя към Корпуса на мира.

— На твоята възраст?

Тя почти усети вцепенението на майка си.

— Лилиан Картър беше по-възрастна от мен, когато го направи. Какво ще кажеш за Аляска? — неочаквано добави Елизабет. — Макар че може би за мен е по-подходяща Африка... Но баща ти спомена нещо за преместване в Аляска. Представяш ли си само?

— В Аляска?! Татко?! Защо?

— Купил златна мина. Честно ми кажи, Джесика, виждаш ли баща си като златотърсач?

Представата за баща ѝ като златотърсач бе толкова нелепа, колкото и за майка ѝ като декораторка на колиби нейде из Африка.

— Искаш ли да поговоря с него? — попита тя.

— Не си губи времето — отсече майка ѝ. — Не можеш да се разбереш с този човек напоследък. Но дълбоко се лъже, ако си мисли, че само той ще се впусне в приключения.

Това обяснява идеята за Корпуса на мира, каза си Джесика и се запита дали родителите ѝ не изживяват закъсняла младост. Скалите, върху които се крепеше семейство Маклафлин, винаги ѝ се бяха стрували толкова стабилни. Тя въздъхна. Сигурно в модата на Сан Франциско бе проникнало нещо, което караше хората да се държат странно. Точно както и тя онази вечер с Куин.

Тази мисъл върна спомена за Памела Стюарт и годежния ѝ пръстен.

— Виж, мамо, трябва да затварям, но ще се върна за вечеря — припряно рече тя. — Не предприемай нищо прибързано, преди да разговаряме.

— Честно казано, Джесика, не знам откъде ти идват тези налудничави идеи. Понякога ми приличаш на баща си. Аз никога постъпвам прибързано. И съм единственият разумен човек в семейството, в края на краищата.

Джесика тръсна глава. Родителите ѝ я подлудяваха, но обичаше и двамата и се надяваше да разрешат проблемите си. Миг по-късно телефонът иззвъня отново.

— Куин Мастърсън на първа линия — съобщи гласът на секретарката.

Джесика потисна вълната на удоволствие, която се надигна в нея и си припомни, че е пълна лудост да се обвързва с този мъж.

— Ало — сухо каза тя. — С какво мога да бъда полезна?

— О, Джес — подразни я той, — не знаеш ли?

Интимните нотки в гласа му разляха необикновена топлина по тялото ѝ.

— Предполагам, обаждаш се, за да поговорим за господин Такър — рязко отвърна тя.

— Значи ще ни свързва само работата?

Джесика опита да открие съжаление в тона му, но не успя.

— Вече ти го казах. И то няколко пъти.

— Права си — дружелюбно се съгласи той. — Господин Такър изказва задоволство, че госпожа Такър му достави Максимилиан бързо.

— В такъв случай и аз съм доволна, че той е доволен — измърмори Джесика, учудена, че Силвия е изпълнила своевременно и без възражения желанието на съпруга си.

— Е, не може да се каже, че доволен е точната дума. И в такъв смисъл те известявам, че той има намерение да я подведе под отговорност за накърняване на лична собственост.

— Какво имаш предвид?

— Обръснала е кончето, Джес. До кожа.

— О, не! Това е невъзможно!

— Мога само да те информирам, че сега прилича на тлъст плъх, а не на кон, първенец на годината.

— Съжалявам.

— А ако искаш професионален съвет, предупреди госпожа Такър да изчезне задълго от града.

— Ще говоря с нея.

— Не е зле да го направиш — отвърна Куин. — И, Джес?

Започва се, помисли си тя, а по гърба ѝ полазиха тръпки. Сега ще ме покани да се срещнем и аз няма да мога да му откажа.

— Моля? — отвърна тя, а гласът ѝ издаваше надежда.

— Ще се видим в съда — каза той и затвори.

— Поне можеше да ми пожелае приятен ден — измърмори тя и набра номера на Силвия Такър.

Заради Силвия се бе забъркала с Куин Мастърсън и ако семейство Такър не се вразумяха, тя щеше да се оттегли от делото. Джесика отказваше да признае, че раздражението ѝ всъщност бе предизвикано от внезапното охладняване в отношението на Куин.

ПЕТА ГЛАВА

Макар да мислеше, че денят ѝ предлага най-лошото, Джесика не очакваше нещата да се превърнат от мрачни в отчайващи. Силвия Такър изобщо не се разкайваше за вандалската си постъпка, отсичайки, че не е честно да получи беемве за мерцедес.

— Тогава защо изобщо приехте предложението на съпруга си?

— Защото, скъпа, беемвето е все пак по-добрият вариант от градския транспорт, а и не можех да устоя на изкушението да си представя физиономията на Кийт при вида на Макс.

Джесика мълчаливо реши, че единствено отсъствието на Силвия Такър от местопроизшествието е предотвратило попадането на Кийт Такър в затвора по обвинение в убийство.

— Той сигурно ще ви съди — почувства се длъжна да предупреди тя.

— Нека — безгрижно отвърна клиентката ѝ. — Тогава и ние ще го осъдим за мерцедеса. — И внезапно добави: — Трябва да затварям. Кийт пристига с колата.

— Госпожо Такър, не трябва... — но не довърши, надявайки, че госпожата не притежава пушка.

— Не се тревожете, госпожо О'Нийл, положението е изцяло под контрола ми.

Джесика можеше само да се надява. Зачуди се дали да не обади в полицията, но не искаше да си създава излишни неприятности.

Бе се заела с работа, когато телефонът отново иззвъня.

— Да? Ако ми кажеш, че е Силвия Такър, ще си прережа вените.

Пола се засмя.

— Съдията Маклафлин е. Бързо, защото е на път да избухне. Какво става със семейството ти, Джесика? Последните три дни проведохте повече разговори, отколкото цялата минала година.

— Кажи му, моля те, че ще му звънна по-късно. Имам среща с господин Бенингтън.

— Добре, но ако видиш пламъци и дим в небето, не се учудвай.

Джесика разтри слепоочия и се помъчи да събере сили за предстоящата среща. Това бе месечният отчет, процедура, на която се подлагаха всички адвокати през първата година от работата им.

В сравнение с проблемите, струпали се на главата ѝ до момента, отчетът ѝ се стори почти безболезнено преживяване. Когато се върна в офиса си, Пола загрижено ѝ каза:

— Баща ти се обади още три пъти.

Джесика разбра, че не може да избегне разговора и вдигна телефона.

— Добре ще е да си ти, Джеси Маклафлин О'Нийл — рязко прозвуча гласът на баща ѝ.

— Да, аз съм. Какво има?

— Какво ли? Очаквах ти да ми кажеш. Не чу ли за последната идиотска сензация покрай майка ти?

— За Корпуса на мира ли?

— Значи знаеш.

— Но, татко, ти пък се гласиш да заминеш за Аляска. Купил си златна мина. Не можеш да забраниш малко приключения и на мама.

— Наел съм — поправи я той.

— Как така наел?

— Златните мини не се купуват, Джесика. Наемат се от държавата.

— Добре де, все едно. Щом заминаваш, как очакваш да постъпи мама? Да стои вкъщи и да ти плете дебели пуловери?

— Може поне да ме подкрепи — изръмжа той.

— Както и ти, разбира се — отбеляза Джесика. — Всъщност покани ли я в Аляска?

— Защо да го правя, по дяволите? Тя не може да търпи съжителството с мен в нашата къща, която прилича на мавзолей, как ни виждаш двамата в колибата на север?

Дори да се опитваше, Джесика наистина не можеше да си представи как ще живеят двамата в Аляска.

— Татко, но защо поне не ѝ предложи?

— Само за да ѝ дам възможност да ми откаже ли?

— Толкова лошо ли щеше да бъде?

— Предполага се, че мъжът е глава на семейството, Джесика. Време е и Елизабет да осъзнае това.

Джесика загуби търпение.

— Татко, ако бързо не предприемеш нещо, няма да съществува семейство, на което да бъдеш глава. — И му затвори телефона.

Джесика посрещна края на работния ден с облекчение. Въпреки аспирините, главата продължаваше да я боли. Младата жена беше раздразнителна и не се чувстваше във форма. Настроението ѝ се развали още на обяд, когато Ванеса ѝ каза за Куин и Памела Стюарт. Неприятно ѝ беше, че Куин е обвързан с друга жена, и то омъжена, но я поразя и самият факт, че изпитва разочарование.

Реши, че няма да е честно да прехвърли лошото си настроение у дома и затова тръгна пеш. Искаше да се успокои и веднъж завинаги да изтрие от съзнанието си образа на привлекателния адвокат.

Тя обмисляше отношението си към Куин по свойствения си внимателен и методичен начин, по който решаваше и останалите си проблеми. Наистина бе привлечена от този мъж. Но коя жена би могла да му устои? Той е красив, преуспяващ и трябваше да признае, че репутацията му създаваше особения ореол, който допада на жените. Беше и безупречен джентълмен. И на истина успя да очарова майка ѝ и момичетата. Три поколения жени не бяха устояли на неговия магнетизъм.

Както си вървеше, Джесика вдигна очи и дъхът ѝ секна. Срещу се задаваше висок мъж, в русата му коса проблясваха златистите отблясъци на залязващото слънце. Той беше строен, с широки рамене и дълги крака. Тя понечи да продума, когато той щракна пръсти и внезапно зави, сякаш се беше сетил за нещо.

Сърцето ѝ се сви, когато осъзна, че очите на този мъж бяха кафяви, а не зелени и че имаше мустаци. Не беше грозен, но не чертите му предизвикаха тръпката. Джесика трябваше да признае тъжната истина — Куин Мастърсън беше пленил сърцето ѝ.

Елизабет я посрещна на вратата с думите:

— Баща ти се обади следобед.

— Много хубаво — безучастно отвърна Джесика.

— Хубаво? Как си позволяваш да кажеш това, след като предаде собствената си майка по такъв начин!

Джесика въздъхна и изхлузи обувките си.

— Не съм те предала.

— Искаш да кажеш, че не ти си го предумала да ме завлече в онази забравена от бога пустош? Хайде, Джесика, ако просто желаяш да се махна от дома ти, кажи ми. Няма нужда да ме пращаш в Аляска като бяла робиня.

— Само предложих, не съм настоявала. — Джесика се помъчи да скрие усмивката си.

— Има ли разлика? Казаха си на баща си, че имам нужда някой да се грижи за мен. И той великодушно предложи услугите си. Стар козел. Много добре знам какво има предвид.

— Не си права, мамо — каза Джесика на път за кухнята.

— Кой? Аз ли не съм права? А баща ти? А знаеш ли какво прочетох? Че там си разменяли жените. За това му трябва, да има какво да предложи на гостите си — потрепери от възмущение гласът ѝ. Джесика сви рамене.

— Виж, мамо, днес имах тежък ден и не желая и вкъщи да разрешавам проблеми. Казах на татко, ще кажа и на теб. Ако и двамата не започнете да се държите като разумни възрастни хора, ще свършите в самота. Това ли искаш?

— По-добре самотна, отколкото прехвърлена в ръцете на някакъв трапер в кожи през дългите зимни нощи там.

— Виж какво ще ти кажа. И двамата си го заслужавате — внезапно избухна Джесика, блъсна летящата врата и излезе на малката тераса зад къщата.

— Лош ден ли? — чу се плътен глас.

Джесика застина и се втренчи изумено в Куин, който се бе разположил като у дома си на плетения бял стол.

— Какво правиш тук?

— Донесох на Малори една книга за монтаж на филми.

— Купил си на дъщеря ми книга?

— Не, вече я имах. Преди време изкарах курс по кинематография в Лос Анджелис. — Мъжът я огледа от глава до пети. — Защо не седнеш? — предложи той, сякаш дворът бе негов. — Изглеждаш изтощена.

— Благодаря. Приятно е да разбере колко съм привлекателна. Съмнявам се обаче, че ще достигна Памела Стюарт.

Куин стисна зъби и я изгледа изненадано, после отпи от уискито, което очевидно Елизабет му бе сервирала.

— Сега разбирам защо беше толкова рязка по телефона днес. Клюкарите не са си губили времето, както изглежда.

Изведнъж Джесика се почувства смъртно уморена, отпусна се в стола и протегна крака. Отпи от виното, което си беше наляла в кухнята и се втренчи в оградата отсреща.

— Вярно ли е? — попита накрая тя.

— Има ли значение?

— Не знам... Може би.

Куин разсеяно разклати кубчетата лед в чашата си.

— Ако отношенията ни са само служебни, какво значение има с кого спя?

— Всъщност няма. — Скочи тя. — Забрави, че изобщо споменах за Памела. Къде са момичетата?

— Изпратих ги за пица. Седни, Джес. Нека изясним нещата.

— Няма какво да изясняваме. — Но въпреки това тя седна, без да съзнава, че бледото ѝ лице издава цялата ѝ уязвимост.

— Какво да правя с теб? — въздъхна тежко Куин. — Не спираш да повтаряш, че не желаете да имаш нищо общо с мен, а всеки път, когато ме погледнеш, сините ти очи, големи и дълбоки като морето, издават как ме лъжеш. Ти ме желаете, Джес. Така, както и аз копнея за теб.

— И Памела Стюарт ли те желае, Куин? — кисело попита тя.

— Ревнуваш ли?

— Ни най-малко. — Тръсна глава Джесика. — Но не смятам, че мъж, който се сгодява за омъжена жена, може да има добро влияние върху дъщерите ми.

Куин понечи да отвърне, но се въздържа и допи уискито.

— Ти ме побъркваш. — После се наведе, подпря лакти на коленете си и каза: — С Пам сме израснали заедно. Тя си е такава открай време. Всеки път, когато скъса с някого, си въобразява, че е влюбена в мен. Това ѝ дава увереност да превъзмогне проблемите... Някои хора не са способни да уредят живота си като теб, Джесика.

— Но защо е избрала теб? — тихо попита тя.

— Вероятно по стар навик. Въпреки че винаги съм се чувствал като неин по-голям брат.

— Тъжно е.

— И аз мисля така понякога, затова не се оплаквам. Продължавам играта с мисълта, че може би Пам ще се вслуша в съвета ми и ще потърси професионална помощ. Сега прощаваш ли ми?

Топлият му поглед и обезоръжаващата усмивка я замаяха. Изведнъж ѝ се стори, че пропада в бездънни дълбини и опита да възвърне самообладанието си.

— Как да не простя на мъж, който ме спасява от готвенето тази вечер? — каза тя и измъчено се усмихна.

— Джил ме убеди, че вероятно ще умре, ако хапне нещо, приготвено от баба ѝ — весело додаде Куин и се отпусна на стола си.

— Преувеличава. Но високо оценявам кавалерската ти постъпка.

— Още не съм се проявил — каза той, наведе се и бързо хвана глезена ѝ.

— Куин!

— Излиза ти мехур. Свали тези чорапи и сложи лепенка. Искам да си в прекрасна форма за събота вечер.

— Събота вечер?

Пръстите му приятно галеха глезена ѝ, мъжът се усмихваше.

— Да забравиш такова важно мероприятие като годишнината от сватбата на шефа си?

— О, господи — изръмжа Джесика. — Наистина бях забравила. Ще трябва да отида, предполагам.

— Най-малко да отбележиш присъствие.

— Как мразя подобни празненства — измърмори Джесика и наум си отбеляза още една разлика между себе си и Куин.

Той очевидно обичаше шумните обществени изяви. Това ѝ напомни за Памела Стюарт. И на другите ли жени бе определял срещи само от човеколюбие?

Куин не разбра какво я натъжи. Но си каза, че тази силна жена по свой начин е крехка и уязвима също като Пам. Бе наранена и болката все още не беше затихнала. Но засега той нямаше намерение да обсъжда преувеличенията по отношение на репутацията и личния си живот.

Куин се изправи и Джесика вдигна очи към него. Залязващото слънце топло проблясваше в косата ѝ и той едва се въздържа да не зарови пръсти в гъстите ѝ кичури. Но за миг си ги представи разпилени върху гърдите му и някъде дълбоко го проряза болка.

Джесика трябваше да е съвсем сляпа, за да не забележи копнежа, пламнал в погледа му. Очите ѝ потъмняха като сапфири, а лицето ѝ поруменя като късна лятна роза.

— Ела. — Протегна ръка Куин.

Джесика я пое като в транс. Куин изправи младата жена, притегли я в прегръдките си и притисна устни към огнената ѝ коса. Уханието ѝ му напомни за пролет, за ливади и потънали в цвят дръвчета, за топлината на слънцето след дълга зима.

— О, Джес — въздъхна той, — обещах си да не настоявам, но мисля, че ще полудея, ако не те целуна.

— Какво те спира? — тихо попита тя и вдигна глава.

— Мила моя — простена той, — боях се, че никога няма да поискаш.

Главата ѝ се замая от уханието на гора след дъжд. Ръцете ѝ обгърнаха кръста на мъжа и тя се облегна на силното му тяло.

Той жадно впи устни в нейните. Джесика очакваше да е понежен, по-предпазлив, понечи да възрази, но лекият ѝ вик бе заглушен от езика му, който се плъзна между зъбите ѝ в кадифената тъмнина, където предизвика хаос от усещания.

Той целува прекрасно, мина ѝ през ум. Би останала в прегръдките му до края на живота си. Дъхът му бе топъл и изкусителен. Джесика се повдигна на пръсти, за да зарови ръце в позлатената му от слънцето коса.

Това движение позволи на тялото ѝ да се притисне по-плътно до неговото, тя почувства топлината, която се излъчваше от мъжа и сгръбваше кръвта ѝ, гърдите ѝ с болка се напрегнаха.

Сърцето ѝ подскочи, когато дланите на Куин обхванаха гърдите ѝ. Тя опита да възвърне последните остатъци от здравия си разум и да не губи контрол, защото майка ѝ или момичетата скоро можеха да се появят и не трябваше да видят как двамата с Куин се любят на терасата.

Склони глава на гърдите му и дълбоко пое въздух.

— Още миг и щях да се задуша — опита да се пошегува.

Куин усети как я възбуди пламенната му целувка. Днес бе говорил с Памела, която му каза, че след развода си Джесика живее като монахиня. Но тя бе невероятно страстна жена, как ли бе успявала да задържа този огън в себе си.

Той ѝ даде време да се овладее и също опита да се пошегува, макар и не съвсем сполучливо:

— Очакваше се да дишаш през носа. Но не се притеснявай, с малко практика ще се справиш.

— Не ми трябва повече практика. — Предупредително проблеснаха очите ѝ.

— Права си — съгласи се той. — Справяш се прекрасно.

Коленете ѝ се подкосиха под погледа му и тя не можа да измисли какво да му отговори. Външната врата се хлопна и двамата разбраха, че момичетата се връщат.

— Идват си — ненужно обяви Джесика.

— Така изглежда. — Куин я принуди да вдигне очи. — Толкова дълго те чаках — внезапно изрече той, а дрезгавият му глас проряза тишината.

— Познаваш ме само от три дни, Куин — сухо отвърна младата жена. — И ако мислиш, че ще направиш впечатление с въздържанието си, горчиво се лъжеш.

— Точно тук грешиш — сериозно възрази той. — Цял живот те чакам, Джеси О'Нийл. И ако мислиш, че ще те изпусна, горчиво се заблуждаваш. — Куин бързо я целуна по устните. — Хайде да ядем. — Усмихна се той. — И по-добре пооправи ризата си, иначе ще се наложи да измисляш обяснения.

Пръстите ѝ трепереха, докато се опитваше да провере коприната през колана си. Най-после успя, придаде си безгрижно изражение и се отправи към кухнята. Нямахше намерение да издаде пред никого колко силно я развълнуваха думите на Куин.

ШЕСТА ГЛАВА

Джесика се извини и изтича нагоре по стълбите, за да се преоблече. Когато се върна в кухнята, Елизабет вече разрязваше пицата.

— Този път май ще рискуваш с малко вредна храна — подхвърли Джесика.

— Куин е много убедителен — спокойно отвърна майка ѝ. — Увери ме, че пицата е хранителна.

Джесика не се изненада, бе изпитала неговата убедителност на свой гръб. А това можеше да ѝ навлече неприятности, печално отчете тя. Нямаше намерение да се обвързва. До момента всичките ѝ усилия бяха насочени към семейството и кариерата.

Джесика отпъди тези мисли и извади диетична кола от хладилника.

— Ако продължаваш да ме храниш така, скоро ще се изтърколвам по хълма на път за работа.

— Мама бяга всяка сутрин — обади се Малори. — Казва, че уморителната работа в офиса я състарява.

Джесика се ядоса на дъщеря си, че разкрива това пред Куин, в погледа му пролича одобрение.

— Възхитително се прикрива — отбеляза Куин, а очите му плъзнаха по тялото ѝ, очертано под изтърканите джинси.

— Спрете да ме обсъждате, сякаш не съм в стаята.

Разговорът се насочи към случките от деня и Джесика искрено се изненада от интереса, който Куин проявяваше към разказите на дъщерите ѝ.

Очевидно добре се разбираха. Тя мълчеше и се питаше как ще прогони Куин от живота си, след като не успяваше да го държи далеч дори от дома си.

Потънала в мисли, разсеяно слушаше разговора. Резкият звън на телефона я накара да трепне.

— Джесика — прозвуча познат глас. — Как си?

— Добре съм, Брайън — отвърна тя и привлече погледите на останалите. — А ти?

— Прекрасно. Дирдри също.

Много важно, раздразнено си помисли Джесика.

— Как са момичетата? — попита мъжът.

— Добре са. Искаш ли да говориш с тях?

— С удоволствие — отговори бившият ѝ съпруг. — Но тъкмо излизам. Искях да те попитам мога ли да ги взема тази събота, вместо идната седмица.

— Не виждам причина да ти откажа. — Сви рамене Джесика.

— Страхотно. Благодаря ти, Джес. Утре ще ги взема след училище, става ли?

— Ще им приготвя багажа — разсеяно се съгласи тя, притеснена от замисления поглед на Куин, който не откъсваше очи от лицето ѝ. Обърна му гръб и започна да си играе с кабела на телефона.

— До утре тогава. Ще си бъдеш ли вкъщи?

— Не знам. — Настръхна тя. Стремеше се да поддържа приятелски отношения с Брайън заради децата, но не се чувстваше добре в негово присъствие. — Може би ще съм на работа.

— Не се преуморявай.

— Само така мога да покривам разходите — рязко възрази тя. — Другия месец ще идва електротехник, а той не работи без пари.

— Все още не разбирам защо не задържа къщата, нали ти предложих?

— Имах нужда от промяна. Харесва ни да живеем в града.

— Не съм убеден, че е добре за момичетата.

— Нещо друго да желаете? — попита тя, за да не влиза в спора, който водеха през последните три години.

— Твърдоглава, както винаги, нали? — Той не се опита да скрие раздразнението си.

— Точно така — съгласи се тя. — Ще приготвя момичетата. Дочуване. — Джесика затвори телефона с каменна физиономия и съобщи: — Тази събота и неделя ще прекарате при баща си.

— Аз не мога — проплака Малори. — Обади се да му кажеш.

— Невъзможно — отказа Джесика. — Освен това той вече е излязъл.

— Няма да отида — заяви Малори и скръсти ръце.

Джесика знаеше, че тя още се сърди на баща си, заедно бе изоставил семейството заради друга жена. Макар да се стараяше да не говори лошо за него пред децата, отношенията на Брайън и Малори бяха обтегнати. А за беда, Малори бе любимката на Брайън. Джесика подозираше, че дъщеря ѝ страда, но никога не обсъдиха въпроса открито.

— Миличка, винаги си прекарвала добре там.

— Но сега имах друг план за почивните дни.

— План ли?

— Фестивалът на филмите на Чарли Чаплин — припомни ѝ Малори.

Вярно, че цял месец дъщеря ѝ беше говорила за това, със закъснение се досети Джесика. Малори наистина очакваше с нетърпение да гледа тези филми.

— Забравила бях — призна младата жена. — Ще се опитам да направя нещо.

— Баба може да ме заведе.

— Съжалявам, скъпа — каза Елизабет. — Ще трябва да отида до Монтерей. Обзавеждам нов хотел и собствениците пристигат от Хюстън.

— Прекрасно! — изръмжа Малори и сълзи напълниха очите ѝ. — Всеки си има планове, а никой не пита какво искам да правя и аз. — Тя блъсна стола си и избяга от стаята.

— Извинете ме — каза Джесика и я последва.

Докато успокояваше дъщеря си, ѝ мина през ум, че това ще реши проблема с Куин. Той сигурно вече си тръгваше, благодарен, че не се е обвързал с жена на средна възраст с три буйни дъщери.

Но Куин отново успя да я изненада. Тя долови лек шум, вдигни очи и го видя на прага на стаята.

— Може ли да направя едно предложение?

— Не е необходимо — бързо отвърна Джесика, досещайки се какво ще бъде то.

Малори вдигна поглед, изтри мокрите си от сълзи бузи и с надежда попита:

— Какво предложение?

Господи, помисли си Джесика, дано не започне да разчита на Куин. Достатъчно болка е насъбрала. Той влезе в малката спалня и

приседна на ръба на леглото.

— Защо не отидем двамата с теб, докато майка ти е на работа?

— Мамо?

— Вече обещах на баща ти да прекараш почивните дни при него — опита да възрази Джесика.

— Това не е проблем — увери я Куин. — Нека утре вечер отиде при баща си, в събота сутрин ще я взема, после ще я откарам обратно в Мил Вали.

— Мамо!

— Не мога да допусна да си разкъсваш времето заради нас — поклати глава Джесика.

— Това е най-практичното разрешение, Джес — възрази той. — Освен това няма нищо по-прекрасно от възможността да имам среща с две хубави жени в един ден.

— Две? — подсмръкна Малори.

Куин извади кърпичка от джоба си и ѝ я подаде.

— Две — потвърди той. — Вечерта съм поканил майка ти на танци.

В този миг се оказа, че не са сами. Джил беше влязла в стаята, следвана от Сара. Елизабет остана на вратата.

— Мама никога не ходи на танци — обади се Сара.

— Грешиш, скъпа, вече съм танцувал веднъж с нея.

— Наистина ли? — любопитства Малори, възвърнала доброто си настроение. — След като се разведох с татко ли?

— Преди да се оженят — отвърна Куин. — Много сбърках, че не се възползвах от тази прекрасна възможност навремето. Не трябваше да позволявам баща ви да ме изпревари.

— Господи! — възкликна Джил с широко отворени очи. — Най-романтичното нещо, което някога съм чувала!

— На твоята възраст всичко е много романтично — сухо каза Джесика. — За твоя информация, бях на осем години.

— Колко отдавна е било! — подсвирна Сара и Джесика се почувства на сто години. — И още помниш? — Обърна се малката към Куин.

— Всеки миг — отвърна Куин и топло погледна Джесика.

— Само защото още не може да се съвземе — заяде се тя и стана от леглото, за да се отдалечи от Куин. — През цялото време го

настъпвах. Пак ли искаш да се подложиш на това мъчение, Куин?

Устните му бавно се разтегнаха в усмивка, която я накара да пламне отново.

— Ще си купя железни обувки — обеща той и погледна Малори.
— Уговорихме ли се?

— Мамо?

Джесика не намери сили да възрази и само сви рамене.

— Като че ли нямам избор, след като всички сте срещу мен — с нежелание се съгласи тя.

Куин стана и доволно потърка ръце, сякаш не бе очаквал друг изход.

— Страхотно. А сега, Джил, да ти помогна ли за домашното упражнение?

Миг по-късно Джил влетя отново в стаята и прегърна Джесика.

— Не знам къде го намери, мамо. Но се радвам, че си го открила.
— После засия в усмивка и хукна навън.

— Не е това, което си мислите — настоя Джесика, почувствала се неудобно в присъствието на другите две дъщери и майка си, които разменяха многозначителни усмивки. — Между Куин и мен няма нищо. Така че не си правете прибързани заключения.

— Не бих и посмяла, скъпа — промърмори Елизабет и тайничко се подсмихна.

Джесика не можеше да издържа повече на изпитателните им погледи.

— Имам работа — заяви тя и излезе от стаята.

Прекара остатъка от вечерта в спалнята си, като се опитваше да оформи документите по делата, които водеше. Не се показва дори когато Елизабет почука да ѝ каже, че Джил е разкрила тайната на Питагоровата теорема, а Куин си тръгва.

— Мисля, че не е нужно да го изпращам — промърмори тя и остави майка си да се справи със задачата заедно с децата.

За голямо облекчение на Джесика, следващата сутрин протече без произшествия. С чувство на задоволство тя зачертаваше една след друга задачките си от списъка. Малко преди обяд се почуди дали да не пропусне следващия ангажимент, който бе добавила сутринта.

Най-много мразеше да купува дрехи. Това нежелание се бе подсилило от провала ѝ с Дирдри Хенсън. Три години по-късно Джесика все още разчиташе единствено на тоалетите, които втората жена на бившия ѝ съпруг бе избирала за кампанията. Последния път, когато Елизабет бе подмамила Джесика в магазин за дрехи, беше преди година и половина. Ужасно се притесни тогава и не искаше да ѝ се случи същото отново.

Замислено почука с химикалката по бюрото. Бе усетила възхищението на Куин снощи и споменът за чувствения му поглед я изпълваше с копнеж. Отдавна не се бе случвало някой мъж да спре очи на нея по този начин. А и тя да усети вълнение.

Джесика се замисли дали не бе съвсем естествено да ѝ се иска да изглежда по-красива, ако отношенията им с Куин се задълбочат? Да се чувства желана?

Тя прехвърли наум съдържанието на гардероба си. Вечерните ѝ рокли наистина бяха скъпи, елегантни и винаги модни. Дирдри се бе погрижила за това. Но принадлежаха към друго време. Подхождаха на другата Джесика О'Нийл. А ако бе готова да се отдаде на авантюра с един мъж със заплашителната репутация на Казанова, искаше ѝ се да облече нещо ново. Нещо, което сама си е избрала.

Каза на Пола, че излиза на обяд и ще позакъснее, след което се отправя с автобуса към Юнисън Скуеър. Там бе пълно с елегантни магазини, някои от които твърде престижни.

Изведнъж я обзе предателска тревога и тя усети как се задушавя, въпреки че автобусът не бе претъпкан. Веднъж слязла на тротоара, Джесика пое дълбоко дъх и опита да се успокои.

Повтори си, че е силна и независима жена, която е напълно способна да обиколи магазините в обедната почивка, но като тръгна по Пост Стрийт, улицата ѝ се стори ужасно тясна, хората — твърде много, сградите — заплашително високи.

Джесика отчаяно закопня за безопасността на своя офис, където се чувстваше уверена и по-сигурна. Но нещо ѝ пречеше да се върне.

Когато влезе в магазина, към който се беше отправила, главата ѝ бучеше и я побиваха тръпки — за миг затвори очи, усетила класическите симптоми на атаката от нервно напрежение и се подпря на близката стена. Състоянието ѝ привлече вниманието на млада продавачка.

— Добре ли сте, госпожо?

Гласът долетя сякаш от много далече, но Джесика се насили да се овладее.

Тревогата ѝ бе заменена от смущение, когато тя успя да кимне:

— Да, добре съм. Бихте ли ми казали къде мога да намеря моделите на Лора Ашли?

— Лора Ашли? — Погледът на момичето се плъзна по строгия ѝ костюм.

— Точно така. — Опита да се усмихне Джесика. — В настроение съм за нещо романтично.

Час и половина по-късно Джесика се чувстваше така горда, сякаш бе изкачила Еверест. Без ничия помощ беше успяла да избере прекрасна колекция от дрехи, които носеха романтичния дух на отминали времена. И още по-важно — бе преодоляла глупавите си тревоги, последно наследство от проваления ѝ брак. Нареди тоалетите да бъдат изпратени в дома ѝ и тръгна обратно към офиса така, сякаш ѝ бяха израсли криле.

— Обядът трябва да е бил страхотен — подхвърли Пола, забелязала поруменялото лице на Джесика. — Познавам ли го?

— Бях на пазар — през смях отвърна Джесика.

— Сигурно си направила прекрасни сделки.

— По-вероятно задлъжнях за следващите две години. Добре че дъщерите ми обичат хотдог.

— Списъкът с телефонните обаждания е на бюрото ти.

— Има ли нещо важно?

— Силвия Такър те търси четири пъти, майка ти — веднъж — да пита дали ще се прибереш за вечеря. После бившият ти съпруг напомни, че в шест и половина ще вземе момичетата и накрая се обади господин Мастърсън, но не остави съобщение.

— Би ли набрала номера на господин Мастърсън? — помоли Джесика и се изчерви от удоволствие.

Пола присви очи, но замълча.

— Разбира се.

Джесика изхлузи обувките и подгъна крака под себе си, докато изчака съобщението на Пола, че Куин е на телефона.

— Здравей — почти без дъх изрече тя.

— Здравей. Изглежда си в по-добро настроение от снощи.

— Да, наистина съм в прекрасно настроение.

— Тогава едва ли ще искаш да чуеш моите новини — нерешително предупреди Куин.

За миг Джесика се ужаси, че той ще отмени срещата им. Не можеше да го обвинява, снощи наистина се беше държала детински.

— Казвай — издума тя и затаи дъх.

— Кийт Такър отново е войнствено настроен.

Облекчението на Джесика се изсипа в звънлив смях.

— Това ли било? И какъв е проблемът сега?

— Ти наистина си в прекрасно настроение днес, нали? — засмя се Куин.

— Да — отвърна тя. — Дори Такърови не могат да ми го развалят.

— Хрумна ми нещо. Защо не отидем да наемем яхта? — внезапно предложи той. — Пролетта вече се усеща във въздуха и разпалва мечтите на хората.

— Може би само въображението.

— Мечти, въображение, не е ли едно и също? Мечтая за теб, Джеси О'Нийл. Наистина, мила моя, ти разпалваш мъжкото въображение.

Сладостна топлина се разля по тялото на Джесика.

— Не бъди толкова тесногръд. И ние, жените, си имаме въображение и мечти.

Куин явно беше доволен да чуе това.

— Надявам се да не прозвучи нахално, ако попитам дали моят образ се появява в мечтите ти?

Джесика осъзна, че флиртува с него. Но се наслаждаваше на всеки миг.

— О, ти си в главната роля — призна тя, а гласът ѝ прозвуча дрезгаво и подканящо.

— Разбираш ли какво ми причиняваш? — изръмжа той.

— Мога само да се надявам.

— Отказвам се от плаването. Имам по-добра идея.

Джесика се усмихна, изумена от начина, по който успяваше да предизвика такъв копнеж у Куин. За пръв път в живота си се почувства като Йезавел, Далила, Саломе, всички тези съблазнителки и фатални жени, които владееха тайнствените умения да подлудяват мъжете.

— Запази я за себе си — съблазнително измърка тя.

Стонът на Куин бе твърде красноречив.

— Значи ли това, че днес няма да се видим?

— Заета съм — и в нейния глас прозвуча разочарование. — Но ни остава утре вечер.

— Утре вечер — повтори той. — Предполагам, трябва да отидем на онова проклето тържество.

— Ти каза, че присъствието ми е задължително — подразни го Джесика.

— И колко ще останем там?

Джесика замълча, наслаждавайки се на мисълта, че забавянето на отговора причинява страдание на Куин. Никога не бе изпитвала това усещане за женска сила с Брайън.

Всъщност тя бе изградила самочувствието си така трудно и бавно, както и своята независимост, но през последните три години бе решила, че харесва новия си образ. Очевидно и Куин го харесва, с усмивка помисли тя.

— Достатъчно, за да ни забележат — каза накрая Джесика.

— Момичетата в Мил Вали ли ще бъдат?

— Да.

— А майка ти отива в Монтерей, нали?

— Да.

— И цялата къща остава празна за теб?

— За нас — поправи го тя.

— Ще умра, докато чакам утрешния ден.

— Недей — засмя се Джесика. — Разчитам на обещанието да заведеш Малори на кино.

— Сигурна ли си, че не можеш да дойдеш сега?

— Наистина имам работа. Съжалявам.

— Е, значи до утре вечер — шумно въздъхна Куин.

Той тъкмо щеше да затвори, когато Джесика си спомни, че се беше обадил заради последното оплакване на Кийт Такър.

— Куин, почакай — бързо изрече тя.

— Промени ли решението си?

— Кажу ми за господин Такър.

— О! — тонът му подсказа, че и на него не му се говори за това. — Готов е да убие Силвия, задето е обръснала животното.

— И вчера се канеше — сви рамене Джесика.

— Не, вчера смяташе да ѝ извие врата — поправи я Куин. — Днес вече иска да я нареже на парченца.

— Не ми казвай, че е кастрирала коня — дъхът ѝ спря.

— Е, не е чак толкова лошо. Просто някаква женска не иска вече да се доближи до него.

Джесика се разсмя.

— Не е смешно — оплака се Куин. — Той сега е един нещастен мъжкар — гласът му галеше като кадифе. — И аз прекрасно го разбирам.

— Ще страда само докато му порасне козината, предполагам — игриво подметна Джесика.

— Ами аз?

— Ти имаш прекрасна коса, Куин. Гъста и блестяща като злато. Едно от нещата, които най-много ми харесват у теб.

— Какво още ти харесва?

Чувствените нотки в гласа му сякаш преминаха по телефонната линия и докоснаха младата жена.

— Утре вечер ще ти кажа — прошепна тя и внезапно потръпна при мисълта какво предизвиква.

— Ще те принудя да го направиш, скъпа — дрезгаво предупреди той.

— Надявам се... О, знаеш ли как да стигнеш до къщата, за да вземеш Малори?

— Тя ми обясни снощи — разсеяно отвърна Куин. И после изрече на един дъх: — Наистина ли ще работиш до късно или просто се криеш от бившия си съпруг?

— По малко и от двете — призна Джесика, без особено да се изненада от неговата проникателност. Често бе доказвал тези дни, че сякаш чете мислите ѝ.

— И сигурно няма да искаш да вечеряш по-късно с мен?

— Трябва да съм в офиса много рано утре сутринта.

— Дали съзнаваш на какво ме обричаш тази нощ?

— Съжалявам.

— Тя съжалява — измърмори той. — Май по-добре да те оставям да работиш.

— Довиждане, Куин.

— Довиждане, Джес. — Гласът му я погали като милувка. — Искам да знаеш, че ще прекарам останалите часове до утре вечер с мисълта за теб.

— И аз — преглътна Джесика.

Е, направи го! Джесика О'Нийл, известна с внимателното планиране на своя живот, се бе съгласила да преживее авантюра. Докато опитваше да се съсредоточи върху работата си през останалата част от деня, младата жена не спираше да се чуди защо все пак това я караше да се чувства и малко тъжна.

СЕДМА ГЛАВА

Джесика се изнервяше все повече, докато се приготвяше за тържеството на Джордж Бенингтън. Повтаряше си, че е смешно на нейната възраст така да се вълнува от предстоящата среща с мъж. Но бе изминало много време, откакто не беше излизала с никого. Петнайсет години, ако трябваше да бъде точна.

Самата ситуация беше глупава. Жените на тези години не „ходеха по срещи“. Трябваше да назове по друг начин това, което се канеше да направи. Тя съзнаваше, че времената са различни и няма нищо нередно в копнежа, който изпитва по Куин Мастърсън. Но възпитанието ѝ заплашваше да отнеме мъничко от удоволствието.

Добрите момичета не лягат с мъж, за когото не са омъжени, каза си Джесика. Е, не беше девствена, когато се омъжи за Брайън. Но тя го обичаше или поне мислеше, че е така, а първия път се любиха вследствие на избухналата страст. Определено не беше планиран така хладнокръвно, както възнамеряваше да стори с Куин довчера.

Докато лежеше във ваната и отпиваше бяло вино, Джесика осъзна, че всъщност цял живот се бе стремилa към одобрението на другите. Като дете беше покорна и прилежна, ревностно търсеше похвала или усмивка от баща си. Терънс Маклафлин не прекарваше много време в дома си, погълнат от своята работа. Но в редките случаи, когато отделяше време за Джесика, тя се стараше да не го разочарова.

В годините на брака това саморазрушително поведение се задълбочи, тя даже напусна по време на втората година факултета по право заради настояването на Брайън той да издържа семейството. Съпругът ѝ гледаше на желанието ѝ да се развива професионално като на заплаха за собственото си мъжко самочувствие. Смяташе, че мястото ѝ е вкъщи при децата.

И Джесика, копнееща да бъде обичана, се примири и изгради удобно царство, в което Брайън да властва и всичко да се върти около неговите желания и стремежи. И ако понякога негодуваше, Джесика се

утешаваше, че това е цената, която трябваше да плати за любовта. Доста по-късно откри, че поведението ѝ бе причинило загубата на самочувствие и така е прахосала немалко години.

Докато бавно отпиваше от виното, Джесика си каза, че още не е обявена награда за съпруга на годината. Нито пък за „примерна жена“. Попаднала в бързия ход и напрежението на света отвън и открила колко различен е той от спокойното съществуване в предградията, включително и в Мил Вали, тя отначало се бе почувствала като в непозната земя, чийто език и правила ѝ бяха напълно чужди.

Джесика не си бе представяла стремежите и успеха по този начин. За нея те се бяха изчерпвали с искрящите от чистота прозорци, белите яки, добре сготвеното суфле. Единственото, което не изгуби стойността си по време на промяната, бяха дъщерите ѝ.

Дори сега, преди сън, Джесика изричаше молитва на благодарност, че децата ѝ растат здрави. И макар да не бяха така прекрасни и покорни, както романтично си бе представяла, преди да стане майка, те не ѝ бяха давали сериозни поводи за тревоги. В това отношение Джесика се чувстваше щастлива.

Както имаше щастието да срещне мъж като Куин Мастърсън, реши тя, а виното и топлината в банята леко замаяха главата ѝ. Всяка жена имаше право поне на една безразсъдна постъпка в живота си, а Джесика я беше заслужила.

Тя отдели твърде дълго време за грима си, искаше ѝ се да бъде женствена и привлекателна, както си представяше, че са изглеждали жените, с които Куин обикновено излизаше.

Когато на вратата се позвъни, Джесика бе възвърнала самообладанието си и бавно тръгна надолу по стълбите, като опитваше да скрие нетърпението си.

Възнаградена бе от погледа на Куин, който се плъзна от прическата надолу по очертаните от елегантната рокля извивки на тялото, до нежните обувки, които напомняха стъклените пантофки на Пепеляшка.

— Мисля, че наградата си струваше дългото чакане — дрезгаво прозвуча гласът му.

— Радвам се, че ти харесва. — Леко се завъртя тя в приглушената светлина, а бузите ѝ пламнаха от удоволствие, че я намират привлекателна.

— Харесах те и в анцуг — възрази той и я притегли в прегръдките си. Очите му горяха. Телата и на двамата пламнаха при допира, макар вечерта да бе хладна. Мъжът обсипа с нежни целувки устните ѝ.

— Така никога няма да излезем оттук.

Пръстите ѝ си играеха с косата му, бедрата ѝ прелъстително се притискаха в неговите.

— Знам.

Този път целувката му бе дълга и бавна. Замаяна, Джесика почувства как тялото му се изпълва с неустойимо желание. Тя се топеше под ласките на дланите му, които се плъзнаха по бедрата ѝ.

Твърде скоро прекрасните и изкусителни ръце я хванаха за раменете и леко я отблъснаха.

— По-добре да тръгваме — решително изрече той.

Тя кимна и прокара треперещи пръсти по бузата му.

— Направи ми една услуга — каза той в колата, на път към дома на Бенингтън, а гласът му още потрепваше от вълнение.

— Каквото поискаш.

— Не ме гледай така, докато сме там, защото не съм сигурен колко дълго ще успея да се въздържа.

Джесика се усмихна.

Куин паркира и облегна глава назад със затворени очи.

— Нужно ми е малко време — измърмори той.

Джесика се загледа в красивото лице само на сантиметри от нейното, забеляза как веждите му се свъсиха в опит да се съсредоточи, гъстите мигли хвърляха сянка върху скулите му, а плътните му устни все още бяха разтегнати в усмивка. Почувства как я изпълва топлина, по-различна от чисто физическия копнеж и за миг си помисли, че вероятно това е любовта.

Джесика опита да потуши непознатото усещане. Може би просто търсеше извинение за необичайното си държание. Все още част от нея имаше нужда да чувства, че обича, за да може да се люби с един мъж. Точно това странно усещане я бе обзело сега и тя реши, че всичко е наред.

Тържеството беше в разгара си, когато Джесика и Куин пристигнаха. Младата жена си помисли, че всред толкова много хора, ще успеят без проблем да се измъкнат незабелязано.

— Госпожо О'Нийл! — поздрави я Джордж Бенингтън. — Чудесно, че намерихте време да дойдете.

— Благодаря за поканата. — Пое ръката му Джесика. — Надявам се подаръкът ми да е пристигнал.

— Сигурно — разсеяно отвърна той. — Глория има грижата за всичко. — После се обърна към Куин и леко присви очи. — Радвам се да те видя, Куин.

— И за мен е удоволствие. Поздравления!

— Е, идеята за тържеството е на Глория. Вече изгубих броя на годините. Още се учудвам, че толкова дълго издържахме заедно.

— Да, удивително постижение за тези времена — съгласи се Куин.

— Щом стана дума за това — добави Джордж, — нали ти се занимаваш с делото на Кийт Такър?

— Да, за нещастие.

— Госпожо О'Нийл, вие не представяте ли Силвия Такър?

Джесика се подведе от любезния му тон.

— Точно така.

— Не мислите ли, че връзката ви с Куин ще се отрази на интересите на страните?

— Връзка? — недоумяващо повтори Джесика.

Отново се убеждаваше, че работодателят ѝ не бе благосклонен към жените адвокати. Как можеше да допусне, че тя няма да си свърши добре работата само защото не е безразлична към Куин?

— Госпожа О'Нийл чудесно представя клиентката си — намеси се Куин. — Смятам, че изборът на Силвия Такър е най-добрият. Няма защо да се притесняваш, Джордж — тонът му подсказа, че въпросът не подлежи на обсъждане.

Дори да не го бе грижа за чувствата на Джесика, Джордж Бенингтън очевидно не искаше да засегне Куин.

— Доволен съм да чуя това — заключи той. — Защо не си налеете по едно питие?

— Чудесна идея — каза Куин и поведе Джесика към бара в другия край на огромната зала.

— Как може да е толкова тесногърд! — процеди Джесика. — Да допусне, че ще намесе личния си живот в работата.

— Не му се сърди — успокой я Куин. — Винаги се държи така с адвокатите, които са за първа година във фирмата му.

— С жените адвокати, искаш да кажеш.

— С всички адвокати — поправи я Куин.

— Ти пък откъде знаеш? — Погледна го тя.

— И аз съм работил след колежа за „Бенингтън, Марстън и Уайт“. Лоуел още не беше съдружник. Наричахме тази година „годината на ада“. Мисля, че с мен той беше още по-груб.

— Защо?

— Предполагам заради семейните отношения. — Сви рамене Куин. — Не желаете да се чувствам привилегирован.

— Семейни отношения? — учуди се Джесика.

— Не знаеш ли, че Джордж Бенингтън ми е чичо? Мислех, че всички от гилдията са наясно с този дребен факт.

Думите му само напомниха на Джесика, че докато Куин е граждал кариерата си, тя се е занимавала с пелени. Макар сега да се стараете да компенсират, за миг и се стори, че Куин би имал повече общи интереси с жени като Ванеса. Или Памела Стюарт.

— Не ми ли предложихте питие, господине? — Отклони тези мисли тя.

— По-скоро ми идва да отвлека някъде прелестното ти тяло.

— Това сигурно ще допадне на чичо ти — щастливо се засмя Джесика. Но нещо ѝ дойде наум, докато си пробиваха път към бара. — А защо напусна фирмата му?

— Мислиш ли, че бихме могли да работим заедно с Джордж?

Не, мълчаливо си призна тя. И двамата притежаваха изключително силна воля.

— А и ти не си единствената, която се стреми към независимост — тихо добави той.

Джесика прочете разбиране в очите му и опита да смени темата, за да разкъса тънката паяжинка, която започваше да ги обвива. Точно тогава до ушите ѝ долетя познат глас, който я викаше.

— Татко — изненадано възкликна тя, когато забеляза високия мъж с посребрена коса да си пробива път към тях. — Какво правиш тук?

— Един от недостатъците на кариерата ми — да ме канят на всички тези сбирцини — недоволно отвърна той. — Здравей, Куин.

Щастлив съм, че дъщеря ми най-после се сближи с някой, достоен за нея.

— Говориш като обожаващ баща — отговори Куин и се усмихна широко. — Как ти се отразява пенсионирането, Мак?

— Отвратително — призна Терънс Маклафлин. — Никога не се пенсионирай, Куин. Ако знаех, че това ще промени живота ми, нямаше да могат дори да ме изритат от съдийския стол. — Той отпи голяма глътка от бърбъна си и внезапно се обърна към Джесика: — Къде е майка ти?

— В Монтерей.

Терънс Маклафлин тихо изруга.

— Мислех, че ще бъде тук. Иначе нямаше да се появя изобщо. — Старецът разхлаби колосаната яка. — И без това мразя тези маймунски костюми.

— А защо трябва да е тук? — полюбопитства Джесика.

— Нали са стари приятелки с Глория Бенингтън.

— Вероятно не е искала да празнува годишнина от сватбата на приятелката си, след като нещата между вас двамата не вървят — каза Джесика с надежда баща ѝ да признае, че е дошъл тук да уговори майка ѝ да се върне у дома.

— Винаги е била твърдоглава — изръмжа Мак. — Напоследък е станала още по-ужасна.

— Тя казва същото за теб.

— Ясно, ти си на нейна страна. Жените винаги се поддържат, нали?

Джесика въздъхна и хвана ръката му.

— На ничия страна не съм — твърдо заяви тя. — Само искам най-после да се съберете и да обсъдите заедно проблемите си.

— Изморен съм. А и тя изобщо не иска да ме чуе... Знаеш ли, каза ми, че съм я подлудявал? Че съм се изпречвал на пътя ѝ. Дори ми заяви да напусна дома ни и да я оставя на мира — той изруга, изгубил търпение. — Надявам се, че Аляска е достатъчно далеч и няма да я безпокоя повече.

— Не мога да повярвам, че мама е казала това — възрази Джесика.

— Обявяваш за виновен собствения си баща, без дори да го изслушаш, така ли?

Джесика объркано погледна Куин, който до момента бе запазил мълчание. Но заговори, прочел безмълвната молба в очите ѝ.

— Нека си налеем още по едно, Мак — предложи той. — И поговорим по мъжки. — Погледна Джесика и се усмихна. — Нямах нищо против да се позабавляваш сама, нали, мила?

— Не — с благодарност отвърна Джесика и целуна баща си бузата. — Радвам се, че те видях, татко. Трябва по-често да срещаме.

— Обаждай се, като минаваш през Аляска — измърмори той се остави Куин да го отведе.

— Значи „мила“?

Тръпки я полазиха от нескрития сарказъм в гласа, който се обади зад гърба ѝ. Младата жена бавно се обърна и се озова срещу Брайън О'Нийл.

— Не знаех, че си тук.

— Любезна, както винаги.

Джесика реши да не отговаря на заяжданията му.

— Мислех, че искаш да си с децата през почивните дни. Кой се занимава с тях сега? Дирдри ли? — Не успя да прикрие раздражението си.

— Дирдри е в Ню Йорк. Момичетата пожелаха да се видят с децата на семейство Франклин и не им бях необходим. Госпожа Уилсън е вкъщи.

— Да, Бони и Лори им липсваха — съгласи се Джесика. — А ти какво правиш тук?

— Знаеш, че Бенингтън се занимава с правните дела на моята фирма — припомни ѝ Брайън. — Миналата седмица получих покана. Нямах намерение да се възползвам, но цяла вечер снощи и днес слушам за господин Чаровник. Реших, че е по-добре да те предупредя за грешката, която си на път да извършиш.

— Не съм на път да извърша грешка — хладно възрази Джесика. — Но дори да е така, не си ти този, който ще ми дава съвети за собствения ми живот. Ти повтаряше навремето, че трябва да стана по-независима. Ето ме сега — съвременна работеща жена с кариера.

— Достатъчно съвременна, за да спиш с чужд мъж до стайте на дъщерите ми? — подигравателно изрече той.

Джесика усети, че се изчервява.

— Не че ти влиза в работата, но не съм направила нищо, което да навреди на момичетата.

— Но си оставила Мастърсън хитро да им завърти главите с чара си. Как ще се почувстват те, когато той те изостави заради някое ново завоевание?

Джесика стисна устни, погледът ѝ затърси Куин из залата. Имаше нужда и да пийне. Той сякаш бе изчезнал заедно с баща ѝ. Помъчи се да заговори спокойно.

— Предполагам по същия начин, както когато ме изостави ти.

Тъмните му очи се присвиха.

— Никога не си била толкова самоуверена. Само преди няколко години щеше да хукнеш разплакана навън.

— Преди няколко години ти щеше да успееш да ме нараниш — възрази тя.

— А сега?

Тя сви рамене, изненадана, че въпреки раздразнението не изпитва болка.

— Сега съм зряла жена.

Погледът му потъмня и се плъзна по гъстата ѝ коса, елегантната рокля, стройните крака. Джесика не помръдна, уверена, че изглежда прекрасно.

— Наистина — измърмори той. — Мастърсън, както изглежда, ще се забави, защо да не ти сипя едно питие и да поприказваме за доброто старо време?

Поканата беше недвусмислена, но вместо да остане доволна, че бившият ѝ съпруг я намира привлекателна, Джесика по-скоро се изненада, че е напълно безразлична към Брайън.

— Това е тържество, Брайън, а не бдение над мъртъвци. — Тя обгърна с поглед залата и забеляза Куин, който идваше към тях. — Приятна вечер. — Усмихна се Джесика и тръгна да посрещне Куин, като остави Брайън да гледа след нея.

— Видях, че не си сама — не скри Куин раздразнението си.

Тя го изгледа с любопитство.

— Да не би случайно да ревнуваш?

— Отгатна. Оставих те само за миг, за да видя как бившият ти съпруг те изпива с поглед. Как очакваш да се чувствам?

Тя го хвана за ръка и започна да си пробива път през тълпата.

— Имам нужда от глътка свеж въздух.

— Паднала е мъгла. Сигурно е студено — предупреди я той.

— Значи ще ме топлиш.

Мъглата наистина се беше спуснала над града като дебело покривало, само няколко звезди слабо проблясваха на нощното небе. Луната чезнеше над моста Голдън Гейт. Шумовете от празненството заглъхнаха, Джесика и Куин се почувстваха сами в целия свят.

— Радвам се, че Брайън е тук тази вечер — тихо каза Джесика. — През всичките тези години, докато градях собствения си живот, дълбоко в себе си исках да заприличам на жените като Дирдри Хенсън. Тези модерни жени, които могат да бъдат интересни на мъжете на висотата на тяхното равнище.

— И сега откри, че си успяла. Поздравления. Можеш да си откраднеш съпруга обратно от новата му жена и пак да си станете щастливо семейство.

Леденият му тон не изплаши Джесика.

— Брайън наистина прояви интерес към мен — призна тя. — Но изненадата бе, че това не ме интересува. — Тя поклати глава, а гласът ѝ потрепери. — Толкова години мечтаех за този миг, представях си как ще се чувствам, когато успея да спечеля одобрението му. Не че съм мислила да го върна при себе си. Просто ми се щеше той да осъзнае какво е захвърлил.

Куин мълчаливо се загледа в светлините на града, после каза:

— И как се чувстваш?

Джесика се засмя.

— Това е най-чудното. Чаках да усетя нещо — удоволствие, реабилитиране, удовлетворение. Но единственото, което почувствах, бе нуждата да те потърся.

— О, Джес. — Той погали бузата ѝ. — Бях готов да убия този негодник, когато забелязах как те гледа. Ти си моя, Джес. Твърде дълго чаках и не възнамерявам да те загубя.

Тя нямаше време да помисли над думите на Куин, защото устните му се впиха в нейните и я лишиха от възможността да разсъждава.

Нощният ветрец си играеше с косите ѝ, влажните пръсти на мъглата лепнеха по бузите ѝ, но тя усещаше единствено горещите

устни на Куин, силното му тяло, което се притискаше в нейното и събуждаше първичния вечен инстинкт.

Джесика не можеше да мисли, само лек вик се изтръгна от устните ѝ, когато Куин се отдръпна.

— Стори ми се, че преживяхме земетресение — успя да промълви той.

— Не ме интересува — прошепна Джесика и докосна с устни пламналата му кожа. — Искам да се любя с теб, Куин.

— Тук? Опасно е, мила моя, дори да не мислим за земетресението.

— Искам да бъда безразсъдна тази нощ. Искам да живеем опасно, Куин.

— Ти си безразсъдна, Джеси — промърмори той, повдигна дланта ѝ към устните си и се взря в младата жена. — Не мисля, че разбираш какво започваш сега.

Тя предизвикателно вдигна очи към него.

— Защо не се приберем да проверим твърдението ви, адвокате?

Куин внезапно осъзна как трябва да се е чувствал Адам, когато Ева е размахала лъскавата червена ябълка под носа му. Джесика все още не разбираше. Той я желаше, не можеше да отрече. Но желаше и нещо повече от красивото ѝ тяло. Искаше сърцето ѝ. И, проклет да бъде, искаше душата ѝ.

Бе разбрал колко мъчително е преживяла развода си. Осъзна през какви промени е минала, за да се превърне в самоуверената адвокатка, каквато беше сега. Болеше го за нейната загуба, но страдеше и от неспособността на младата жена да разбере, че любовта не означава непременно слабост, нито, че бракът е само подчинение.

Куин искаше да прекара остатъка от живота си с Джесика. За себе си, но и заради нея самата. И заради дъщерите ѝ. Знаеше, че могат да бъдат семейство, стига тя да оставеше събитията да се развият естествено. Ако успееше да отвори очи за любовта, която ѝ предлагаше той?

Ако тази нощ се поддадеше на изкушението да се люби с нея, само щеше да провали всичко и да ѝ позволи да обърка секса с любовта. Ако искаше да постъпи разумно, трябваше да изчака готовността ѝ да признае чувствата си към него и да разбере, че това е любов. Но как я желаше. Господи!

ОСМА ГЛАВА

Докато Куин шофираше по потъналите в мъгла улици, сърцето на Джесика се свиваше в очакване, което досега не бе познавала. Все пак щеше да го направи. Готова бе хладнокръвно да се впусне в тази авантюра.

Тайно наблюдаваше Куин. Той излъчваше толкова силна мъжественост, така пламтяща и властна, понякога ѝ се струваше, че заплашва да я погълне. Потръпна при мисълта как изгаряше от докосванията му.

— Студено ли ти е?

Нищо не убягваше от пронизателния му поглед. Тя поклати глава:

— Не. — И шепнешком додаде: — Мисля, че изгарям.

По устните му се плъзна чувствена усмивка.

Ръката на младата жена лежеше на коляното му и той я покри с длан, преплете пръсти в нейните, а палецът му нежно погали чувствителната ѝ кожа. Джесика усети как сладостна топлина облива тялото ѝ.

— Баща ти доста трудно свиква с пенсионирането. — Куин умишлено смени темата, за да облекчи напрежението.

— За това ли говорихте?

— Да. И за други неща. Той много те цени. Наложил се да го убедя, че намеренията ми са почтени.

Джесика се смути и беше благодарна, че мракът скри червенината по бузите ѝ.

— Не е било необходимо да го заблуждаваш — измънка тя. — Но може да е за добро.

— Какво те кара да мислиш, че не съм казал истината?

Джесика бе ужасена от начина, по които тези обикновени думи проникнаха под защитната ѝ обвивка. Не, не можеше да допусне копнежът по този мъж да надвие решимостта ѝ. Ще бъде само авантюра. За една нощ, за няколко дни, най-много за месец.

Привличането сигурно ще отслабне през това време. Дребните навици ще започнат да предизвикват раздразнение, страстите ще се уталожат. Джесика бе реалист, знаеше, че щастието за цял живот е само романтичен мит от приказките.

— Той спомена ли защо мама го е напуснала? — попита тя.

Куин едва потисна желанието си да я раздруса така, че хубавите ѝ зъби да изтракат. Винаги бе смятал себе си за праволинеен, но нейната неотстъпчивост минаваше всякакви граници.

— Изглежда в стремежа си да се почувства полезен, той препоредил офиса ѝ.

— О, не! — изстена Джесика, спомнила си в какъв хаос работеше Елизабет, но как винаги успяваше безпогрешно да открие това, което ѝ трябва.

— Докато била в Хюстън миналата седмица, той поставил лавици на стените и „поподредил малко“. По думите му, тя десетина минути само гледала резултата, след което напуснала, даже без да си разопакова багажа.

— Не вярвам, че мама е способна да разбие четирийсет и шест годишен брак само заради някакви лавици, колкото и ядосана да е била.

— Може да е било последната капка в чашата. Мак, разбира се, се опитвал да помогне. Сега се чуди какво да прави.

— Горкият татко. Знаем какво е да се чувстваш безполезен.

— Сега ще ти доверя нещо, но ако обещаеш да не предупреждаваш Елизабет. Той е на път за Монтерей.

— Надявам се да действа по-кротко, докато я убеждава да се върне. Не мисля, че мама би издържала на смазващата му тактика.

— Каквато майката, такава и дъщерята — измърмори Куин, докато паркираше пред дома ѝ. Остана неподвижен с ръце на волана, загледан в тъмнината навън. Когато накрая извърна очи към Джесика, погледът му бе обезпокояващо мрачен. — Не искам да те принуждавам насила, Джес — тихо каза той, а зелените му очи не се отместваха от лицето ѝ. — Ако ще се любим тази нощ, нека и твоето желание е така силно, както моето.

Тя се наведе и нежно го целуна.

— Нека ти покажа колко много те желая, Куин — пошепна, а топлият ѝ дъх погали лицето му, сякаш го обсипа с хиляди целувки.

От гърдите му се изтръгна стон, мъжът нямаше нужда от друга покана.

Когато влезе в спалнята на Джесика, очите му се разшириха от учудване — по стените висяха прекрасни пана.

— Ти ли си ги рисувала? — попита той, вече отгатнал отговора при вида на ярките абстрактни форми.

— Когато бях омъжена. Мама не ги харесва. Не подхождали на тапетите.

— Но подхождат на теб. Много скрита страст се таи у теб, Джеси.

Тя бе така притеснена от желанието в пламтящите му очи, та забрави убедеността си, че е силна и независима жена. Искаше само да му се харесва.

— Щастлива съм, че това си ти — тихо каза тя и се сгуши в прегръдката му.

Куин въпросително я погледна.

— Толкова много време мина — обясни тя. — Не исках да го направя просто с някого. Беше важно това да е човек, когото...

Гласът ѝ заглъхна в търсене на точната дума. Не, не любов, твърдо си каза тя. Любовта означаваше отдаване, изисквания, слабост. Не можеше да си го позволи.

Куин търпеливо чакаше, почувствал вътрешната ѝ борба. Част от него искаше да убие Брайън О'Нийл, който бе оставил Джесика така наранена, така недоверчива. Друга част бе благодарна, че онзи глупак не бе осъзнал какво притежава. Ако този идиот не бе напуснал Джесика, Куин никога нямаше да я срещне.

— Който да ме интересува — немощно додаде тя и отпусна чело на рамото му.

Е, не точно това бе очаквал да чуе. Но беше достатъчно. За сега.

Той измъкна седефените гребени от косата ѝ.

— Харесвам я разпусната. Така ми приличаш на излязла от роман от осемнайсети век.

Джесика усети как краката ѝ се подкосяват, когато Куин бавно започна да разкопчава роклята ѝ. Обсипваше с целувки всеки сантиметър разголена кожа, вдъхваше топлината и уханието ѝ на люляк през април. Бавно освобождаваше перлените копчета от копринените илици, сякаш развиваше скъп подарък.

— Идеята не беше добра — прошепна Джесика и пръстите ѝ се впиха в раменете му.

В един кратък и ужасяващ миг Куин реши, че тя се е разколебала. Но тялото ѝ се отпусна в обятията му.

— Коя идея? — Езикът му изгаряше плътта ѝ.

— За тази рокля — оплака се тя и отметна глава, сякаш да му даде достъп до нежната си кожа. — Трябваше да намеря някоя с цип.

Роклята най-последно се свлече около кръста ѝ.

— Очакването е част от удоволствието — промърмори той и устните му заиграха с втвърдените зърна на гърдите ѝ.

Главата ѝ се замая, стори ѝ се, че ще припадне. Внезапно тя вплете пръсти в гъстата му коса и притисна лицето му към овлажнялата си кожа.

— Куин, моля те! — Ръцете ѝ нетърпеливо разтвориха ризата му и се притиснаха към пламналата кожа. Никога не бе желала някого по-силно.

Роклята се свлече по бедрата ѝ и падна на пода. Като в транс младата жена пристъпи и потръпна от докосванията на Куин. Очите му изгаряха от копнеж. Той бавно я повали на леглото.

— Прекрасна си. Всичко, за което съм мечтал.

— Желая те — дрезгаво пошепна тя. — Не мога да чакам повече. Желая те сега.

Куин усещаше как тялото ѝ се предава. Можеше веднага да я обладее, но през последните дни бе открил, че иска всичко, иска цялата Джесика О'Нийл.

Внезапно тя се изви под него, разкъса дрехите му, обзета от отчаян копнеж, силен като неговия. Движенията ѝ пораждаха невероятни усещания, болка, която носеше удоволствие.

С последно усилие Куин изрече:

— Джес? Наред ли е всичко? Не искам да си мислиш, че съм от онези мъже, които...

В този миг тя усети, че се влюбва лудо и безвъзвратно. Прокара пръсти през косата му и тихо го увери:

— Да, Куин.

И двамата престанаха да разсъждават, отдадоха се всецяло на чувствата, на своето желание. Той проникна в нея като огън, който

разпали страстта ѝ и двамата потънаха в забравата на удоволствието и екстаза.

Изгубила представа за времето, Джесика лежеше в прегръдките на Куин, а тялото ѝ сякаш се топеше от топлината на неговото. Никога не се бе държала така, не бе предизвиквала един мъж с толкова копнеж, но не изпитваше и сянка от угризение. Това бе най-красивото нещо, което бе преживявала някога. Нямахте да съжалява, дори да се окажеше нетрайно.

Куин леко я целуна.

— За земетресението ли мислиш? Или за нас?

— Не знам — промълви тя. — Но се обзалагам, че стигна десета степен по скалата на Рихтер.

— Най-малко... Господи, колко си красива.

Тя се подпря на лакът и погледът ѝ пробяга по прекрасното му тяло.

— Ти също.

Куин се засмя и тя видя играта на мускулите по стегнатия му корем.

— Мъжете не са красиви.

— Ти си красив — настоя Джесика. — Най-красивият мъж, когото познавам.

— Толкова ли са много мъжете, които познаваш?

— Ревнуваш ли? А аз не те питам за многото жени в твоя живот.

— Питай тогава — подкани я Куин, завъртя се и се отпусна върху нея. — Но няма да има значение, защото ти си единствената, която ме интересува, Джес.

Очите му срещнаха нейните и тя прочете посланието в изумрудените им дълбини. Той не изрече думата „завинаги“, но тя бе там, в нежния му поглед. Внезапно Джесика се изплаши от това обещание.

Очакванията на Джесика, че с утрото магията ще изчезне, се оказаха погрешни. Куин бе проникнал до всички кътчета на

всекидневието ѝ и макар нещо дълбоко в нея още да се съмняваше, тя не можеше да си представи как бе живяла, преди да го срещне.

Родена и израснала в Сан Франциско, Джесика преоткриваше любимия си град. Никога не се бе чувствала по-щастлива на пролетния фестивал, никога не бе съзнавала колко е романтично да се разхожда по кея на рибарите. Куин се изненада, че тя никога не бе извеждала децата на разходка с корабче по залива. И въпреки че след това приключение Джесика се прибра, обрулена от вятъра и измръзнала, щастието ѝ нямаше граници.

Постепенно в Сан Франциско дойде най-топлата пролет и в един слънчев ден Куин заведе Джесика на опера на открито. Тя не разбираше ариите на италиански и не успяваше да следи развитието на действието, но това нямаше значение. Цялото ѝ внимание бе приковано върху Куин, върху всяка негова дума и движение.

Джесика все още се носеше в облаците от щастие, когато отиде на работа. Късно следобед звънна телефонът и тя весело вдигна слушалката. Но бързо се разочарова, когато Пола съобщи, че в приемната чака Силвия Такър.

— Покани я да влезе — каза Джесика и пое дълбоко въздух.

Миг по-късно в кабинета ѝ пристъпи висока, елегантно облечена, жена и царствено се отпусна на стола срещу бюрото ѝ. Прическата на пепеляворусата ѝ коса и гримът бяха безупречни. Само пламъците в кафявите очи и червените петна по бузи те издаваха гнева ѝ.

— Този път надмина всякакви граници! Първо искам да бъде уволнен. После ще натикаме този негодник в затвора. До края на дните му!

— Какво е направил пак господин Такър? — спокойно попита Джесика.

Силвия бръкна в чантичката си от крокодилска кожа, извади някакви смачкани вестници и безцеремонно ги остави върху бюрото ѝ.

— Вижте това!

Джесика изглади хартията и осъзна, че това е заглавната страница на „Сан Франциско Стар“. Вниманието ѝ бе привлечено от умело изрисувана карикатура, която представяше хвърлянето в затвора на местен политик за вземане на подкупи.

— Страхувам се, че не разбирам — каза Джесика, като се мъчеше да проумее какво бе предизвикало яростта на Силвия.

Показалецът с идеален маникюр се заби върху телефонния номер, напечатан по райетата на затворническият костюм на политика.

— Този номер не ви ли говори нещо? — заядливо попита тя.

Джесика се загледа и не може да сдържи смеха си.

— О, господи, та това е вашият телефонен номер!

— А знаете ли колко идиоти ми се обадиха днес заради тази карикатура? И представа не съм имала, че толкова много извратени четат тези страници! — Силвия скръсти ръце и закрачи из кабинета. — Телефонът ми не спира да звъни! Трябва да направите нещо!

— Веднага ще се свържа с господин Мастърсън — обеща Джесика. — Междувременно ви предлагам да се обадите в телефонната компания и да поискате да ви сменят номера.

— Вече го направих. Обаче можете ли да си представите на колко хора трябва да съобщя новия си телефон? Искам Кийт да плати за всичко, включително и за изгубеното ми време. Ще уредя да го уволнят. После ще осъдим негодника.

Настроението ѝ сякаш се пооправи при тази идея, тя злобно се засмя и напусна офиса.

— Любовта е велико нещо, нали? — пошегува се Пола, появила се на вратата.

Джесика се усмихна в отговор.

— Ще ме свържеш ли с господин Мастърсън?

— Той вече е на линията — отговори Пола и Джесика още веднъж отчете колко съобразителна секретарка има.

— Куин, възникна проблем — каза тя, щом вдигна слушалката.

— Знам. След толкова приятен обед. И аз не успявам да работя. Навън грее слънце, птичките чуруликат и аз копнея да бъда с дамата на сърцето си... Хайде да излезем на разходка. А после цяла вечер да се любим.

— Куин — прекъсна го Джесика, — сериозно е.

— И чувствата ми към теб са сериозни, Джес.

— Имаш ли днешния „Стар“? Погледни карикатурата на първа страница.

— Момент. — Тя чу как Куин шуми с вестника, а гръмкият смях ѝ показва, че се е ориентирал.

— Не е смешно. Телефонът ѝ не спрял да звъни. Обади се на Кийт — сухо каза тя. — Аз отлично знам защо поех случая, но не

разбирам защо ти все още се занимаваш с този цирк?

— С Кийт сме приятели от университета. Нямам представа какво ме накара да се запиша в курс по история на изкуството. Не можех да различа Рембранд от Матис. Бях доста обезсърчен, когато се появи Кийт и започна да ми помага. Дори успях да завърша курса добре.

— И сега му се отплащаш като адвокат на развода му?

— Кийт не е толкова лош, когато не го гони махмурлук. И не можеш да отречеш, че е гениален карикатурист.

— Ако не спре да пие, ще праща карикатурите си от затвора.

— Ще говоря с него — обеща Куин. — И, Джес? — гласът му прозвуча неочаквано дрезгаво. — Пожелавам ти приятен ден.

Толкова обикновени думички, помисли си тя. Постоянно ги чуваше от продавачи, шофьори, непознати. Защо сега така я развълнуваха?

— Благодаря. И на теб.

— Ще мисля за теб.

Усмивката остана на лицето ѝ дълго след като затвори телефона. Куин беше променил живота ѝ.

Дърветата потънаха в цвят под ласките на пролетта, всеки ден носеше на Джесика незабравими преживявания, а съмненията ѝ, че тази връзка ще се окаже крехка и нетрайна, отстъпиха в далечно кътче на съзнанието ѝ.

Дъщерите ѝ бързо свикнаха с присъствието на Куин. И трите го обожаваха.

Отношенията на родителите ѝ изглеждат също се подобряваха, въпреки решението на Елизабет да даде урок на Мак, като го накара отново да я ухажва след толкова години брак.

Куин и Джесика бяха заедно вече шест седмици, когато търпението му сякаш започна да се изчерпва. Когато Елизабет не беше извън града, а децата не прекарваха почивните дни при баща си, Джесика и Куин се любеха в неговия апартамент, а после се налагаше той да я откарва в дома ѝ в хладните часове преди зазоряване.

— Искам цяла нощ да бъда с теб — каза той, когато една нощ паркираше пред къщата. — Да те прегръщам, преди да заспя, а на сутринта да се събудя до теб.

— Нали идва събота — обеща тя.

— По дяволите, Джес! Омръзна ми да получавам само късчета от теб. Искам да бъда неразделна част от живота ти. Да знам, че означавам нещо за теб.

Тя обгърна лицето му с длани.

— Но аз много държа на теб, Куин.

— Тогава нека заживеем заедно — предложи той, сякаш му е хрумнало в момента. Всъщност очакваше този миг дни наред. Сега или никога, помисли си той.

Тя се отдръпна и тъжно поклати глава.

— Знаеш, че не мога да го направя, скъпи. Не и с момичетата. Няма да им повлияе добре.

— А ако нямаше деца? — настоя той.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да ги изпратя да живеят с Брайън?

— Не, разбира се. Това бе само предположение. Щеше ли да се обвържеш и да живееш с мен, ако бяхме сами?

Джесика искаше да потвърди. Копнееше да отвори и къщата, и сърцето, и живота си за него. Но дълбоко в себе си признаваше, че това не бе цялата истина. Щастлива беше и така. Нищо, че когато се вмъкнеше в студените завивки сама, леглото ѝ се струваше ужасно празно. Куин бе на другия край на града, а ѝ се приискваше да се обърне и да му каже нещо.

Но тези неудобства бяха съвсем незначителни в сравнение с проблемите, които съвместното им съжителство би създавало. Разделени, но равноправни. Това бе девизът на новата Джесика О'Нийл.

— Не подлежи на обсъждане — най-сетне отговори на въпроса му тя. — Имам три чувствителни дъщери. И ти го знаеше, когато започна нашата връзка, Куин.

В този миг Куин реши, че ще е по-добре да тръгне, отколкото да каже нещо, за което после би могъл да съжалява.

— Права си — неохотно се съгласи той и я изпрати до врата. — Ще трябва да се справя и с това препятствие.

Джесика не разбра какво имаше предвид той, но не ѝ хареса решителният блясък в зелените му очи и начинът, по който лицето му се изопна. Цяла нощ тя не мигна при мисълта, че странното му поведение вещае опасност.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Страховете на Джесика се потвърдиха, когато сутринта влезе в кухнята и намери Куин, седнал удобно до масата с чашка кафе в ръка. В друг случай би се зарадвала да го види, но още беше ядосана от настойчивостта му снощи. Очакването, изписано по лицата на майка ѝ и момичетата, предизвика подозрението на Джесика. Не беше забравила прикритата заплаха за справянето с някакви препятствия.

— Какво правиш тук?

— Добро утро и на теб! — с усмивка отвърна той.

Джесика изпусна гневна въздишка. След два часа трябваше да е в съда, а се чувстваше уморена, преди работният ден да е започнал, заради безсънната нощ, която прекара в мисли за Куин. Главата ѝ бучеше. Нямаше настроение да бъде любезна.

— По дяволите, зададох ти въпрос, Куин.

— Джесика! — Елизабет недоумяващо погледна дъщеря си.

— Няма проблеми — усмихна се Куин. — Вече знам, че сутрин Джеси не е в прекрасно настроение.

— Точно така — услужливо се обади Малори, насочила камерата си към полето на действието. — Мама не говори с никого, преди да си е изпила кафето.

— Е, не трябва да очакваме да бъде свършена — отбеляза Куин и се надигна от масата, за да налее кафе. — Заповядай, скъпа, изпий го. — Потупа я леко по бузата той и ѝ предложи стол.

— Какво правиш тук? — за трети път попита тя. После се обърна към средната си дъщеря. — Малори, не съм в настроение за твоите занимания тази сутрин.

— Да, но после ще искаш това да се запази за поколенията.

— Какво ще искам да се запази?

— Тъкмо обсъждахме сватбата ти — любезно обяви Куин.

Джесика се задави с кафето си.

— Сватба! — Успя най-накрая да си поеме дъх.

Куин ѝ подаде салфетка и повтори:

— Да, сватба.

— Ще бъде най-романтичната — каза Джил и дълбоко въздъхна.

— Ще ти хареса — добави Сара и поклати русата си главица. — Дори баба се съгласи.

Куин кимна.

— Майка ти предлагаше изискана църковна сватба, но понеже ти наистина си романтична, помислих, че ще предпочетеш в градината на японската чайна.

Елизабет побърза да изпревари гневния отговор на Джесика и сервира закуската, а строгият ѝ поглед подканваше дъщеря ѝ да започне да се храни.

Но Джесика не ѝ обърна внимание.

— И за кого всъщност ще се омъжа?

— Ами за Куин, разбира се — разсмя се Елизабет. — Щях ме да се обидим, че не си ни казала по-рано, Джесика. Но той обясни, че си искала да дадеш възможност на момичетата да свикнат с него, преди да ни съобщиш новината.

— Страхотно, мамо! — възкликна Малори.

— Наистина — съгласи се Джил.

— И беше време — не остана назад и Сара. — Не е здравословно за жена на твоята възраст да живее сама.

Джесика предупредително изгледа дъщерите си.

— Не се нуждая от съветите ви — процеди тя. — И, Малори, за последен път ти казвам да махнеш тази камера!

Джесика хвърли убийствен поглед към Куин. Момичетата притеснено се размърдаха по местата си. Само Елизабет сякаш долавяше раздражението на дъщеря си.

— Трябва да призная, скъпа — весело започна тя, — че когато Куин предложи сватбата да стане в градината, ми се стори доста авангардно. Но като ми описа цветята, твоята рокля и музиката, намерих идеята за прекрасна.

— Благодаря, Лизи — усмихна ѝ се Куин.

— Лизи? — Джесика въпросително повдигна вежди. Майка ѝ никога не допускате да я наричат така.

— Според Куин баба Елизабет ще звучи старомодно, когато се ожените — обясни Малори.

— И пък аз не мога да си представя такъв привлекателен мъж като Куин да ми казва „мамо“ — добави Елизабет.

— Още повече, че изглеждаш толкова млада — елегантно вметна Куин.

— Куин предложи да ме нарича Лизи и като опитахме няколко пъти, мисля, че започна да ми харесва.

— Трябва да поговорим — твърдо заяви Джесика и ядно изгледа самодоволната физиономия на Куин.

— О! Закъснявам за училище — каза Джил.

— И аз! — извика Малори и скочи от стола си.

— Чакайте ме! — Сара побърза да се измъкне от кухнята. — Приятен ден, мамо. — И добави през рамо: — А на теб късмет, Куин!

— Разбира се, че ще обсъдим подробностите, скъпа — с готовност се съгласи Куин, докато махаше на момичетата за довиждане. — Избрала ли си вече къде да прекараме медения месец?

— Никакъв меден месец няма да има!

— Ще има, разбира се. Нали не мислиш, че ще се лиша от това удоволствие? Знам, че и двамата имаме работа, Джес, но малко ще променим служебните си ангажименти.

— Аз няма да променя ангажиментите си заради теб, Куин Мастърсън, така че си избий тази идея от главата. И няма да има меден месец, защото няма да се омъжа за теб. Преди време се споразумяхме и ти не можеш да променяш правилата. — Джесика се беше изправила и гневно го пронизваше с поглед.

— Ако ще се карате, качвам се да гледам телевизия в спалнята — измърмори Елизабет, а на вратата се обърна и добави: — Като говорим за спални, скъпа, ако решите да живеете тук ще донеса някои десени за тапети. Тези цветни мотиви са твърде женствени за Куин.

Джесика изгледа гневно майка си, после се завъртя и яростно процеди на Куин:

— Нямах никакво право да постъпваш така!

Куин не побърза да отговори и отхапа парченце бекон.

— Знаеш ли, беконът не е толкова лош, като свикнеш. Сега чак осъзнавам, че се храним само по ресторанти и не съм имал възможност да установя дали си възприела кулинарните умения на майка си — с широка усмивка изрече той. — Освен това домашната храна се цени високо. — После хвърли кисел поглед към чинията. —

И, разбира се, да не забравя да спомена колко ще е хубаво на вратата да те посреща обожаващата те съпруга, препасана с розова престилка. Казвал ли съм ти за мечтите си, които...

— Защо правиш това? — рязко го прекъсна тя.

— Кое? — Изражението му бе самата невинност.

— Караш семейството ми да мисли, че ще се оженим. Какво ще правим, когато разберат, че това е лъжа?

— Защо да е лъжа? — Той стана и понесе чинията си към умивалника. — Ти ще ядеш ли?

— Знаеш, че не закусвам.

Той поклати глава.

— За интелигентна жена имаш много лоши навици. Твърдоглава си, измъкваш цялата завивка към себе си в редките нощи, когато сме спали заедно, не се храниш правилно... — Усмивката му все повече вбесяваше Джесика.

— Идиотска лъжа е и ти го знаеш!

Куин не отговори веднага, а се зае с почистването на масата. Гневът на Джесика се разгаряше, докато го наблюдаваше как зарежда миялната машина.

Тя рязко приближи до него, хвана го за ръка и го завъртя с лице към себе си.

— Ще проявиш ли любезността да обсъдим всичко това разумно? Обичам децата си и няма да допусна някой гад да ги нарани!

— Много е неприятно да наричаш с такива думи годеника си, Джесика — каза Куин и тъжно поклати глава.

— Престани! — изсъска тя. — Никак не е смешно.

— Не съм и смятал, че може да е смешно. Напоследък много мислих за нас двамата, Джес, и стигнах до извода, че ми омръзна този затворен кръг, в който ни въвлече ти.

— О!

Джесика се извърна и опита да запази присъствие на духа. Проклетата да бъде, ако му позволи да види сълзите ѝ. Е, ето го и това сбогуване, което отдавна очакваше. Но защо се чувстваше смазана и останала без дъх?

Куин протегна ръце и я прегърна през раменете, успокояващо и интимно едновременно.

— Не е това, което мислиш. Просто онази уговорка се оказа нелепа. Аз те обичам. Искам да се ожения за теб.

Тя поклати глава.

— Няма да се омъжа за теб, Куин. Казах ти го от самото начало.

— В началото — поправи я той. — Преди да разбереш, че съм идеален за теб. Че сме родени един за друг.

— Защо постъпваш така? — немощно попита тя и се изплъзна от прегръдките му, за да го погледне.

— А ти как мислиш?

Тя трескаво затърсим възможен отговор. Не можеше да пренебрегне факта, че Куин не е лесен противник.

— Няма да оттеглим обвинението срещу Кийт за онази карикатура — предупреди го тя. — Наистина съжалявам, че го уволниха от редакцията на вестника, но трябва да признаеш, че той си го заслужи.

— По дяволите, Джесика! Пет пари не давам за онези двама побъркани идиоти. Освен това развод няма да има.

— Нима знаеш нещо, което не ми е известно?

— Не. Но това е петият път, в който Силвия подава молба за развод с Кийт през последните четири години. А досега не е стигала докрай.

— Но тя го мрази или поне така изглежда.

— Да — съгласи се той. — И Кийт вече не си пада много по нея. Но те са двама луди, които не могат да живеят един с друг, но не биха се и разделили. Сега не ми се говори за тях, Джес. Време е да поприскаваме за нас двамата. Вече седмици отбягваме този въпрос. Посочи ми поне една основателна причина, поради която да не можем да се оженим.

— Не те обичам — през зъби изрече лъжата тя.

Запази самообладание, каза си Куин. Не искаше да притиска Джесика в ъгъла, но търпението му вече се беше изчерпало, не можеше да продължава да живее така, както тя го принуждаваше.

На Джесика не ѝ допадна, че Куин стоеше неподвижно и за мислено я наблюдаваше.

— Какво има пък сега? — не издържа и попита тя.

— Носът ти — измърмори той.

— Какво ми е на носа?

— Чакам да видя дали ще порасне, след като ти изрече така голяма лъжа. — Той замълча и настойчиво я загледа. — Май е расте. Все си е хубав. Всъщност аз съм влюбен в него. Очарователен е. — Джесика се намръщи, а Куин продължи: — Знаеш ли, Лизи наистина е прекрасна жена, винаги съм уважавал и съм се възхищавал от съдията, но ми се струва, че родителите ти са те разгледали. Трябвало е добре да те понатупват време на време. За да си по-сговорчива.

Усмивката му скърши и последното ѝ усилие да се въздържа. Не можеше да понесе мисълта, че Куин превръща в шега най-важния разговор, който някога бе водила в живота си.

— Не те обичам — твърдо повтори тя.

Тихо изречените ѝ думи нараниха Куин и той трескаво опита измисли нещо, за да спре неочаквания развой на разговора.

— Не го казваш сериозно.

Джесика се канеше да извърши най-трудната постъпка в живота си, но болката, която вярваше, че е преодоляла, нахлу обратно от миналото. Намери се там, откъдето бе започнала. Куин беше чудесен мъж. Но притежаваше и силна воля. Колко време би ѝ оставил свободата на собствен избор? Свободата да явява личността си?

Това, че днес си бе позволил да оповести предстояща сватба пред семейството ѝ, доказваше, че ако наистина заживеят заедно, тя трябва да се подчинява на правила, наложени от него. Дори не беше я попитал дали иска да се омъжи за него. Тя преглътна, следващите думи бяха заседнали като буца на гърлото ѝ, когато прошепна:

— Говоря напълно сериозно.

Куин видимо потръпна.

— Добре тогава. Щом аз не искам отношенията ни да бъдат такива, а ти не желаеш да се оженим, значи попадаме в задънена улица.

— Може би. — Тя се извърна, защото не можа да понесе болката, изпълнила нежните му зелени очи.

Мълчанието ги задуши като мъгла.

— Значи се разделяме?

Тя кимна, неспособна да продума.

Куин не искаше да приеме случилото се. Не можеше да повярва, че Джесика е готова така лесно да захвърли всичко само за да не

престъпи глупавия си принцип. Да не се съобрази с чувствата и на двама им.

— Слагаш край, така ли? След всичко, което преживяхме заедно? — в дрезгавия му глас се прокрадна тъга и недоверие в неочаквания обрат на нещата.

Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя не посмя да се обърне към него, за да не се отрече от думите си, като срещне погледа му. Желаше този мъж. Искаше да бъде с него. Защо не оставеха всичко както досега?

Разочарованието му достигна връхната си точка, Куин се завъртя и излезе, вратата хлопна зад гърба му. Джесика чу мотора на колата му и едва тогава заплака.

Дните се нижеха бавно, Куин не се обаждаше. Десет много дълги дни и още толкова безсънни нощи. Джесика се мъчеше да мисли само за работата си, но непрекъснато правеше грешки, които водеха до неприятни мигове в кабинета на Джордж Бенингтън.

Първата година бе изтекла, но тя усещаше, че е още в пробен период. Макар да бе приятел на баща ѝ, Джордж Бенингтън непрекъснато ѝ подхвърляше, че ако не издържа на напрежението, по-добре да не се занимава с тази работа. Бе решила при следващото подобно подмятане да му спести неудобството да я уволнява и да напусне сама. Имаше предложение за работа от районния съдия, което от ден на ден започваше да ѝ се струва все по-примамливо.

Кийт Такър сякаш бе потънал вдън земя и Силвия звънеше по няколко пъти на ден, ядосана, че Джесика не може да го открие. Безплодни се оказаха и непрекъснатите опити да се свърже с Куин във връзка с клиента му. Секретарката му повтаряше, че е по работа извън града.

И в дома ѝ нещата не вървяха по-добре. Малори скоро щеше да предава проекта си и избухваше по най-незначителен повод. Караше Джесика всяка вечер да гледа новите версии на филмчето ѝ, докато сърцето на младата жена се свиваше при спомена за щастливите дни, които бяха прекарали с Куин.

Сара бе необичайно мълчалива, но донесе вкъщи бележка от учителката, която предупреждаваше, че най-добрата ѝ ученичка е на път да се провали по английски и математика.

След като прекара нощта при новата си приятелка, Джил се прибра с боядисана в яркозелена коса и с по три дупки на всяко ухо.

Джесика разбираше, че дъщерите ѝ я обвиняват за изчезването на Куин от живота им. Подозираше, че необичайното им поведение е в резултат на скъсването ѝ с Куин, но нищо не можеше да направи, дори да искаше. Куин сякаш също беше изчезнал, точно както Кийт Такър.

Единственият светъл лъч във всекидневието ѝ бе късният следобед, когато Елизабет се появи заедно с Мак.

— Джесика — прогърмя гласът на баща ѝ, — радвам се, че си вкъщи, защото с майка ти идваме с добра новина.

— Да не би мама да се е върнала при теб? — опита да познае Джесика.

— И това е вярно. — Весело проблеснаха сините му очи. — Но има нещо още по-вълнуващо.

— Какво?

— Току-що платихме първата вноска за прекрасна яхта, скъпа — не издържа и първа обяви майка ѝ.

— Яхта?

— Да — потвърди Мак. — И тръгваме да обикаляме света. Само двамата. — И погледна с любов съпругата си, която му се усмихна в отговор.

— Това е най-идиотското ви хрумване от всичко, което чух напоследък — процеди Джесика, необяснимо подразнена от топлината и любовта в погледите, които двамата си разменяха. Нали искаше родителите ѝ да се сдобрят? Защо новината не я зарадва? Причината бе ясна. Джесика ревнуваше! Собствените си родители. — Поне се надявам, че разбирате какво вършите — въздъхна накрая тя.

— Да — отвърна Елизабет. — Но се чудим дали ти съзнаваш собствените си постъпки.

— Предполагам, намекваш за Куин. — Джесика нямаше желание да обсъжда раздялата с никого. Особено пък със своите родители.

— По дяволите, Джеси — намеси се Мак. — Виждаше се, че човекът до уши е влюбен в теб. Майка ти каза, че и ти си била влюбена в него. Какъв е проблемът тогава?

— Много е сложно за обяснение. — Джесика се престори, че е заета с работа, за да отклони въпроса.

— Трябваше да си по-строг с нея, когато беше малка, Мак — заяви Елизабет. — Ти си виновен.

— Аз?! Ти отговаряше за дисциплината, скъпа. Освен това този магарешки инат не е наследен от мен.

— Не ме обвинявай. — Стегна се Елизабет. — Всички знаят за прочутия инат на фамилия Маклафлин.

— Кънингам да не бяха по-добри? Ти си копие на майка си в това отношение.

— Мислех, че я харесваш. — Настръхна Елизабет.

— Не съм казал, че не я харесвам. Само подчертах, че Марион Кънингам е предала цялата си непреклонност на дъщеря си. — Погледът му се премести върху Джесика. — И на своята внучка.

— И вие възнамерявате да прекарате месеци наред сами на яхтата? — сухо попита Джесика. — Любопитна съм да видя кой кого ще изхвърли зад борда.

— Ние с майка ти се разбираме — твърдо заяви Мак. — Което май не мога да кажа за теб и Куин.

— Не искам да говорим за Куин.

— Точно като една Кънингам — измърмори Мак и прокара пръсти през посребрената си коса.

— Истинска Маклафлин — изрече едновременно с него Елизабет.

Двамата се спогледаха и избухнаха в смях.

— Виж, миличка — започна Елизабет, — само след месец яхтата ще бъде готова за плаване.

— Не забравяй, че трябва да се пребоядиса — прекъсна я Мак.

Елизабет продължи с щастлива усмивка:

— Казва се „Чайка“. Но Мак ще я прекръсти на „Елизабет“.

— Много мило — призна Джесика.

— Нали? — съгласи се майка ѝ.

— Джеси — поде Мак, — ние ще бъдем тук още месец, така че има време да организираме сватбата в онази японска градина.

— Ти пък откъде знаеш?

— Аз му казах — намеси се Елизабет. — Все още мисля, че идеята е прекрасна.

— Няма да има никаква сватба — отсече Джесика. — А дори да съм променила решението си, вече две седмици не съм виждала Куин.

Очевидно е изгубил интерес към мен.

По лицата на родителите ѝ се изписа разочарование, но тъй като добре познаваха дъщеря си, само поклатиха глави и се отказаха да я убеждават повече в собственото ѝ безразсъдство.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джесика безцелно драскаше по тефтера си една сутрин три седмици след раздялата с Куин и си блъскаше главата да открие разумна причина, която все още я задържа в офиса ѝ. Изпитваше силно безпокойство. А имаше време, когато работата за фирмата ѝ се струваше най-важното нещо след дъщерите, разбира се.

Сега бавно откриваше, че светът на закона също може да бъде скучен. Единственото истински интересно дело, с което се бе занимавала от месеци, беше разводът на Такърови. Въпреки ужасното им поведение, поне предлагаха някакъв род преживяване.

— Надявам се този поглед да не е насочен към някого, когото познавам.

Джесика вдигна очи. На вратата стоеше Ванеса.

— Лош ден ли имаш?

— Лоша година.

— Единственото, което би ми развалило настроението за толкова дълго време, колкото на теб, е някой мъж.

Джесика само сви рамене. Ванеса влезе в стаята и седна на стола срещу бюрото.

— Да си виждала Куин Мастърсън скоро? — преднамерено небрежно попита тя.

— Не, защо?

Ванеса отмести поглед, сякаш излиза неудобство да срещне очите на Джесика.

— Само питам... Памела Стюарт наскоро се върна от Мексико.

— Прекрасно — измърмори Джесика, а пръстите ѝ стиснаха тънката позлатена писалка.

— Тенът ѝ е прекрасен.

Джесика изпусна писалката, подпря лакти на бюрото и склочи пръсти под брадичката си.

— И ти дойде дотук само за да ми съобщиш, че Памела Стюарт е придобила хубав тен — обвинително изрече тя. — Какво има?

— Там е получила развод, Джесика — каза Ванеса, като нервно въртеше пръстена си.

— Радвам се за нея — сухо отвърна Джесика.

— Има и нещо друго.

— Така и очаквах — сподави въздишката си Джесика. — Дошла си да ми кажеш, че е била с Куин.

— Страхувам се, че да.

Ето къде е бил, значи. В Мексико — да държи ръчичката на Памела, докато се развежда. Тази мисъл я прободеше като нож.

— Не че има някакво значение, но те са стари приятели — Джесика опита гласът ѝ да прозвучи нормално.

— Много си личеше снощи, съгласна съм.

— Не желая да разговарям за Памела Стюарт и Куин — отсеке Джесика.

Ванеса грациозно се надигна от стола си.

— Добре. Исках само да знаеш. Не бих понесла някой да те нарани, Джесика.

Предупреждението идва твърде късно, помисли си Джесика. Когато Ванеса излезе от стаята. Болката вече бе непоносима. И ако навремето бе мислила, че е преживяла истински ад с развода си, дълбоко се бе заблуждавала.

Миг по-късно Пола съобщи, че на телефона е Куин.

Джесика онемя и се загледа в примигващия червен бутон, сякаш там се криеше змия, готова да я нападне.

— Ало? — По дяволите, трябваше да звучи рязко.

На Куин сякаш не му беше трудно да поддържа делови тон.

— Джесика — започна той, — искам да знам дали Силвия Такър ще се съгласи на една среща.

— Къде, по дяволите, беше Кийт? Силвия ме подлуди.

— В центъра за лечение на алкохолизъм във Финикс.

— О! Как е сега?

— По-добре. Още не е оздравял напълно, но не е в онова отчайващо състояние.

Джесика би желала да каже същото и за себе си.

— Ще потърся Силвия и ще ти се обадя — каза тя, като се стараяше гласът ѝ да звучи безразлично. — Ще бъдеш ли в офиса си следобед?

— Имам среща на обяд, която може да продължи по-дълго. Можеш да оставиш съобщение на секретарката ми.

Джесика не можа да пропъди мисълта, че обядът сигурно ще бъде с разведената наскоро Памела Стюарт.

— Добре — бързо отвърна тя. — Е, приятен ден.

— Ако наистина ми го пожелаваш — измърмори той, — може би има какво да си кажем.

И с тези думи той побърза да затвори, а в ушите ѝ остана да отеква само писукането в слушалката. Джесика тръсна глава и веднага набра номера на Силвия Такър.

— Червеят иска да пропълзи обратно, така ли? — весело каза Силвия.

— Не знам. Господни Мастърсън се обади и каза, че съпругът ви би желал да се срещнете. Не ми съобщи подробности.

— Е, ако му се ще да бъде приет обратно в този дом, доста е трябва да се извинява.

— Госпожо Такър — нетърпеливо я прекъсна Джесика, — да уговоря ли срещата?

— Да. Но не веднага. Нека се измъчи малко. Между другото, де е бил?

— В центъра за лечение на алкохолизъм във Финикс.

Другата страна отвърна с мълчание.

— Искате да ми кажете, че Кийт е спрял да пие?

— Куин... Господин Мастърсън смята, че засега се справя.

— Проклетата да съм. Вижте дали не можете да уговорите срещата за утре.

Джесика реши да се обади късно следобед с надеждата да разговаря с Куин. Но секретарката му отвърна, че още не се е върнал. Уговориха срещата за десет часа на другата сутрин.

На вратата отново се появи Ванеса и любопитно изгледа Джесика.

— Хайде, малката, време е да си тръгваме.

— Имам още работа — каза Джесика. Надяваше се, че Куин може да се обади, за да потвърди часа на срещата утре. Отчаяно се нуждаеше отново да чуе гласа му.

— Сама ли си тази вечер?

— Да. Децата са в Мил Вали. Малори завърши филма си за семейството и иска да го покаже на Брайън.

— Хайде да пийнем по едно тогава. В „Козмик Китън“, страхотно местенце.

— Не си падам по баровете, особено по тези, където се завързват запознанства.

— Е, да, ама не можеш да стоиш тук и да страдаш по Куин Мастърсън цял живот.

— Не страдам, а работя.

— Джесика — твърдо изрече Ванеса, — да преживееш несполука в любовта е като да паднеш от кон. Длъжна си да станеш и отново да го яхнеш.

— Алергична съм към конете.

— Знаеш какво имам предвид. По начина, по който се държиш, изглежда, че си алергична към мъжете. Повярвай ми, миличка, ще ти се отрази добре, ако малко се позабавляваш. Пък и няма да навреди на репутацията ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Че хората те обсъждат, макар да не вярвам на думите им.

— И какво точно приказват?

— Че освен кратката ти авантюра с Казанова, не си обръщала внимание на други мъже. А си привлекателна жена, при това разведена. Хората мислят, че не е съвсем нормално, ако ме разбираш.

Да, Джесика много добре я разбра. Очите ѝ станаха ледени.

— Личният ми живот си е моя работа, Ванеса.

— Да не кажеш, че не съм те предупредила.

Когато Ванеса си тръгна, Джесика си спомни думите на Куин, че хората я смятат за желязна дама с ледена кръв и каменно сърце. Хубаво би било, ако това беше вярно, помисли си тя. Каменните сърца поне не се разбиват.

По-късно, докато пътуваше към къщи, Джесика гледеше хората по улиците, засмените влюбени, които се държаха за ръце, смееха се и си разменяха целувки. Сан Франциско наистина бе идеален за влюбените, но цялата му романтичност сега я потискаше.

Когато най-после се прибра, реши да напълни ваната, да взе ме книга и да си налее чаша вино. Успя да задържи вниманието си върху

сюжета, въпреки че непрекъснато се сецаше за Куин. В този миг лампата премигна и токът спря.

— По дяволите! — измърмори Джесика, докато излизаше от ваната и опипом се загърна с хавлията. Взе свещ и отиде да огледа бушоните. Смени изгорелия и остана доволна, че поне едно нещо днес не беше завършило неприятно. Не ѝ се щеше да прекара вечерта в четене на свещ.

На другата сутрин се успа, защото след смяната на бушона бе забравила да свери часовника. После сешоарът ѝ изгоря. Нямаше време да го поправи и като хвърли последен поглед в огледалото, се ужаси от стърчащата си на всички страни немирна коса. Така ѝ се искаше днес да изглежда по-добре от всякога, а се очертаваше да се появи на срещата с Куин във възможно най-неугледен вид.

Денят ѝ продължи още по-ужасно. Докато пътуваше с автобуса, шофьорът рязко натисна спирачки, за да не връхлети върху едно дете и кафето на пътника до Джесика се разля от пластмасовата му чашка право върху роклята ѝ. Докато наблюдаваше как кафявото петно се разстила по синята материя, Джесика реши, че злото е започнало да владее света и използва всяка възможност да обърква и влошава неща наоколо.

Когато се появи на вратата, семейство Такър и Куин вече я чакаха. Сърцето ѝ подскочи, щом той погледна към нея и очите му се присвиха, оценявайки раздърпанието ѝ. Джесика изправи рамене и опита да се усмихне.

— Съжалявам, че закъснях — промълви тя, докато заемаше мястото си до Силвия. — Часовникът ми не извъня, бушоните изгоряха, сешоарът — също... Е, това всъщност не ви интересува. — Опита отново да се усмихне. — Започваме ли? Кой ще говори пръв?

Господи, какви ги дрънкам, помисли си Джесика. Ще ме сметнат за пълна глупачка. В същия миг срещна недоумяващия поглед на Куин и сърцето ѝ спря.

Той обаче изобщо не слушаше, защото кръвта бучеше в ушите му. Колко се бе променила през последните няколко седмици. Лицето ѝ беше изопнато и побледняло. По скулите ѝ бяха изпъкнали луничките, съвсем незабележими преди. Погледът издаваше нервността ѝ, а под очите ѝ личаха тъмни кръгове. И беше отслабнала, макар да не бе по-малко прекрасна.

Джесика се надяваше веднага да пристъпят към работа, но явно намеренията на Такърови бяха съвсем различни. Двамата започнаха да сипят обвинения един върху друг, да се упрекват и да спорят, връщайки се чак към първите години на брака си.

Джесика хвърли предпазлив поглед към Куин. Изглеждаше уморен. Имаше прекрасен тен явно в резултат на разходката до Мексико с Памела, но кожата му се бе изопнала и подчертаваше високите му скули. Зелените му очи бяха изгубили блясъка, за който често бе мислила, а две бръчки се бяха очертали около устните му. Тези прекрасни изкусителни устни...

Внезапно почукване по вратата привлече вниманието ѝ и миг покъсно се появи секретарката ѝ, очевидно притеснена.

— Търсят ви по телефона, госпожо О'Нийл.

— Моля те, приеми съобщението, Пола.

— Спешно е! — Тонът на Пола смрази кръвта във вените на Джесика. — О, Джесика, наистина съжалявам...

Децата, мина ѝ през ум, докато приближаваше към телефона в другия край на стаята. Буца се надигна в гърлото ѝ и младата жена изрече негласна молитва. Господи, не позволявай да им се случи нещо!

Куин скочи на крака и безпомощно загледа как лицето на Джесика посивява, а очите ѝ се затварят.

— Разбирам — едва успя да пошепне тя. — Тръгвам веднага.

Но остана като вкопана, с поглед, зареян някъде навън през прозореца. Куин изтича към нея и пое слушалката от ледените ѝ ръце.

— Джес? — Той я хвана за раменете и я разтърси. — Какво има? Децата ли?

Тя бе готова да се разридае, прочела загрижеността в очите му.

— Не, децата са добре.

— Слава богу! — Дълбоко въздъхна той. — Какво има?

— О, Куин. — Изплака тя. — Къщата ми. Пламнала цялата. Всичко е изгоряло, Куин. Всичко.

Той знаеше какво означава тази къща за нея. Символ на трудно извоюваната ѝ независимост. Привлече младата жена в прегръдките си и нежно започна да гали косата ѝ.

— Слушай сега — нежно каза той. — Чуваш ли ме? Всичко ще бъде наред.

Тя го погледна недоумяващо.

— Чуй ме, Джес — повтори той. — Сега ще отидем заедно. Обещавам ти, че всичко ще бъде наред. Трябва да ми повярваш, мила.

Тя се отпусна в прегръдките на мъжа и склони глава на гърдите му. После пое дълбоко дъх, сякаш да вземе от неговата сила. Когато вдигна глава, очите ѝ блестяха от сълзите.

— Радвам се, че си тук, Куин — пошепна тя.

— И аз се радвам, скъпа. — Целуна я той. После я поведе към вратата и подхвърли през рамо: — Вие двамата измислете нещо, за да се справите сами. Ние имаме по-важна работа. — И без да обърне внимание на изненадата, изписана по лицата им, изведе Джесика от стаята и каза на секретарката: — Госпожа О'Нийл ще отсъства няколко дни. Бихте ли отложили ангажиментите ѝ?

— Разбира се — отвърна с готовност Пола.

— И, моля ви — добави след кратък размисъл той, — обадете се в моя офис и предайте, че днес няма да се върна на работа.

— Вече го направих.

Куин ѝ се усмихна и си помисли защо всички други виждат това, за което Джесика остава все още сляпа. Както и да възразяваше тя, двамата бяха родени един за друг.

И той щеше да я принуди да разбере това.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Много зяпачи се бяха събрали на тротоара и Куин си запробива път към обгорелите останки на това, което някога бе любимият дом на Джесика.

Външните стени на викторианската къща още се крепяха, но рамките на прозорците бяха излетели навън под напора на огъня и невероятната горещина. През зейналите дупки можеше да се види, че вътре не бе останало нищо.

— Какво искат всички тези хора? — тихо попита Джесика. — Защо са тук?

— От любопитство, предполагам. И чувство на облекчение, че бедата не е сполетяла тях самите.

— О, Куин — изхлипа тя. — Сега откривам, че съм ужасен човек.

— Глупости. Какво те кара да мислиш така?

— Това, че ми се иска да се е случило на някого от тях. Не на мен. — Тя поклати глава и скри лице в дланите си.

Куин я прегърна и нежно погали гърба ѝ.

— Това е съвсем естествено, скъпа. — Погледна измъченото ѝ лице и предложи: — Нека те заведа у дома. Нищо не можеш да направиш тук.

— Не, Куин — тръсна глава Джесика, — искам да видя всичко.

— Сигурна ли си, мила? Бихме могли да позвъним от къщи на застрахователната компания. А ти трябва да си починеш. — После се сети още нещо: — А момичетата? Не можем да ги оставим да видят това тук.

При мисълта за дъщерите си, които бяха в безопасност при Брайън, Джесика усети как я облива вълна от облекчение. Все пак лошото се случи само с къщата. Можеше да се поправи.

— Те са добре. Днес не са на училище. Малори искаше да покаже филмчето на баща си.

— Значи ролките не са изгорели?

Усетила облекчението в гласа му, Джесика отново осъзна колко добър човек беше Куин.

— Не, слава богу. Малори е твърде малка и нямаше да разбере, че не е дошъл краят на света.

— А ти разбираш ли?

Джесика пое дълбоко въздух.

— Аз съм преживяла много лоши неща. Мисля, че ще мога се справя и с това.

— Не се съмнявам — съгласи се той и изтри сълзите от бузите ѝ.
— Но сигурна ли си, че точно сега искаш да влезеш в къщата?

— Трябва. Поне за да проверя дали не е останало нещо.

Куин погледна над рамото ѝ. Не вярваше, че може да е оцеляло каквото и да било в този ад. Господи, мина му през ум, ако се беше случило през нощта, докато Джесика е спяла горе... Бързо прогони тази ужасна мисъл от главата си.

— Хайде да действваме тогава — мрачно предложи той и отвори вратата на колата.

Джесика го хвана за ръка и тръгнаха към още димящата къща. Когато приближиха, тълпата се раздели и ги пропусна да минат. Джесика не осъзнаваше, че Куин говори нещо с пожарникарите, които почистваха развалините наоколо.

Тя мрачно се втренчи в царящата навсякъде разруха. Всичко бе погълнато от огъня — ексцентричните дрехи на Джил, дневникът на Сара, паната в спалнята. Всичко. Джесика неволно простена.

Тихият звук, изтръгнал се от устните ѝ, привлече вниманието на Куин.

— Сигурна ли си, че не ти е лошо?

— Не знам — отвърна Джесика и леко се олюля.

Черни кръгове заиграха пред очите ѝ и тя се помоли да не припадне. Не ѝ се беше случвало досега. Но и никога не бе виждала как целият ѝ живот изчезва в пламъци.

— Ще те заведа у дома — рязко каза Куин и в тона му прозвуча, че няма да допусне повече възражения.

— Аз нямам дом.

Лицето ѝ бе пепелявосиво. Сенките под очите ѝ бяха станали потъмни и по-големи.

— В моя дом.

— О!

Джесика не помнеше почти нищо след това. Всичко се губеше в мъгла. Едва осъзна кога Куин я заведе до колата си. Изобщо не протестира, когато той по-късно я сложи да си легне. Потънала в шоколадовокафявите чаршафи, Джесика затвори очи. Погледна едва когато чу, че Куин излиза от спалнята.

— Къде отиваш?

— Да повикам лекар.

— Няма нужда.

— Ти си в шок. После ще се почувстваш много потисната. Искам да вземеш лекарства.

— Няма да пия успокоителни — немощно възрази тя, беше й трудно дори да говори. — Към тях се привиква.

— Едно проклето хапче не може да ти създаде зависимост, Джес — ядоса се Куин. — По дяволите, веднъж поне ще спреш ли да се инатиш и да оставиш човек да ти помогне?

— Не ми трябва хапчета — повтори тя. — Имам нужда от теб, Куин.

Той разбираше, че Джесика не е на себе си. Иначе никога не би признала това. Поклати глава и седна на леглото, с треперещи пръсти отметна косата от лицето ѝ.

— Тревожа се за теб, мила.

— Знам. Но не ме оставяй, Куин — пошепна тя, а широко отворените ѝ сини очи приличаха на езера.

Внезапно Куин усети как потъва в дълбините им.

— Нека поне се обадя на застрахователната компания.

— Добре. Куин?

— Какво има, мила моя? — обърна се той на прага.

— Върни се бързо.

— Не се тревожи. Няма да те оставя сама.

Тя кимна и затвори очи, после тихичко заплака. Малко по-късно усети как Куин се отпуска до нея на леглото. Нямахте сили да погледне, но пръстите ѝ потърсиха ръката му.

— Ти се върна.

— Разбира се. — Куин притисна устни към дланта ѝ.

— Не знам какво щях да правя днес, ако те нямаше — измърмори тя. Чувстваше се изтощена. Как можеше така да ѝ се спи по

обяд?

— Винаги ще бъда до теб, Джес. Обещавам.

Дишането ѝ стана по-дълбоко. Бузите ѝ постепенно започваха да възвръщат руменината си. Куин я притисна в прегръдките си. Със загриженост наблюдаваше заспалата жена, а погледът му ставаше все по-замислен.

Когато няколко часа по-късно Джесика се събуди, слънцето залязваше и лъчите изпълваха стаята с меко сияние. За миг младата жена изгуби представа къде се намира. Озърна се и погледът ѝ срещна очите на Куин.

— О, господи. Не е било кошмар.

— Съжалявам, Джес.

— Момичетата — внезапно си спомни тя. — Трябва да им се обадя.

— Вече го направих. Добре са. Тревожат се за теб, но ги успокоих. Обадиха се и от застрахователната компания. Пожарът бил предизвикан от електрическата инсталация.

Тя прегърна Куин и притисна буза към гърдите му.

— Толкова празна се чувствам. Не мога дори да заплача.

— Съвсем нормално е — успокои я той, а дългите му пръсти погалиха разрошената ѝ коса, която миришеше на дим.

— Искаш ли да вземеш душ? Сигурно ще се почувстваш по-добре.

— Може би ще ми помогне — кимна Джесика.

— А аз ще ти приготвя нещо за хапване. Малко супа, сандвич. Има и пиле.

— Не си създавай грижи заради мен, Куин.

— Приятно ми е — възрази той. — Ти никога не ми позволи да направя нещо за теб. Нека поне те нахраня. — И преценяващо плъзна поглед по тялото ѝ. — Отслабнала си. Някой трябва да се погрижи за теб, все пак.

— Добре — въздъхна тя, останала без сили.

— Можеш ли да отидеш сама до банята?

— Ще се справя.

— Не се съмнявам — съгласи се той. — Оставил съм хавлията си в банята. Ще ти е голяма, но дрехите ти миришат на дим, а имаш и петно на полата.

Нима тази сутрин петното от кафе бе най-големият ѝ проблем? Сякаш бе изминала цяла вечност оттогава.

— Благодаря, Куин. Много си мил.

Мил ли? Той искаше да бъде най-голямата ѝ страст. Искаше тя да е обсебена от него, така както той бе обсебен от нея.

Имаше чувството, че ще полудее, докато беше във Финикс с Кийт. Много усилия на волята му бяха необходими, за да не вдигне телефона и да се съгласи с всяко предложение на Джесика. Острието на ножа опасно проблясваше, докато Куин режеше пилето.

Но раздражението му се стопи, когато Джесика се появи на вратата на кухнята и колебливо се усмихна.

— Идеята беше прекрасна. Чувствам се по-добре.

— Изглеждаш чудесно — каза той, загледан в хубавата жена, загърната в огромната синя хавлия.

Влажната ѝ коса се спускаше по раменете, кожата ѝ бе порозовяла, сякаш дълго я беше търкала, за да изтрие следите, а дори и спомените от пожара. Изглеждаше нежна и уязвима, но и неудържимо привлекателна. Внезапно хрумналата му мисъл като че ли беше съвсем неподходяща за този момент.

— Гладна ли си? — попита той с гръб към нея, за да не издаде напрежението, обхванало тялото му.

— Да.

Той си напомни, че Джесика има нужда от грижи и спокойствие. Че желанието, което изпитва, трябва на всяка цена да бъде потиснато.

— Добре. Направил съм сандвичи и затоплям супата.

Джесика се загледа в гърба му и се зачуди как да постъпи. Забелязала беше как очите му потъмняха от желание преди малко. Разбра, че каквото и да се беше случило помежду им, привличането си оставаше все така силно.

— Гладна съм, Куин. — Тя пристъпи боса зад него и обви ръце около кръста му. — Но не искам сандвичи и супа. — Тя се притисна към тялото му.

— Джес — дрезгаво я предупреди Куин, — разбираш ли какво вършиш?

— Да — спокойно отвърна тя.

Той се завъртя и я привлече към себе си.

— Проклетата да си, Джеси, проклетата да си, задето ме караш така да те желая!

Устните му жадно се впиха в нейните, езикът му се движеше ненаситна страст, която заплашваше да я погълне, силните му пръсти притиснаха тила ѝ, за да не ѝ позволи да се изплъзне от изгарящата му целувка.

Стонът, изтръгнал се от устните на Джесика, само разпали страстта на мъжа. Той я вдигна и я отнесе в спалнята. Ръцете му галеха тялото, гърдите ѝ, а удоволствието граничеше с болката. Пръстите ѝ затърсиха копчетата на ризата му и след миг дланите ѝ докоснаха влажната му кожа.

Обсипа с целувки гърдите му и усети как тялото му потръпна. Горещият ѝ дъх се спусна надолу по корема му, докато ръцете ѝ сръчно свалиха панталоните му. Джесика съзнаваше, че го желае отчаяно.

Нежността отстъпи пред ненаситния глад на плътта. Страстта ги влудяваше. Дъхът му изгаряше кожата ѝ, устните и ръцете му бяха навсякъде по тялото ѝ, дразнеха я, докосваха я, хвърляха я във водовъртежа на насладата.

Джесика изследваше с устни стегнатото тяло на Куин, възбудена от потръпването му при нейните докосвания. Неговата страст заплашваше да я погълне. Тя не можеше да разбере какво у него я кара така да полудява, да губи контрол.

Тялото ѝ тръпнеше от екстаза на удоволствието, докато накрая тя извика името му. Този вик изплува сякаш от дълбините на душата ѝ.

Последната мисъл, проблеснала в главата на Куин, бе, че Джесика О'Нийл е неговата жена. Единствено негова. Завинаги.

По-късно Джесика бе долепила буза до гърдите му и се вслушваше в бавно успокояващия се ритъм на сърцето му.

— Ти ще ме убиеш — долетя гласът му.

— Не съжалявам — въздъхна тя. — Не съжалявам за това, което направихме. Обичам да се любя с теб, Куин. — После леко се усмихна. — Всъщност няма друго, което да ми харесва повече. — Пръстите ѝ нервно погалиха гърдите му. — Ти си ми наркотик.

— Не ти ли харесва?

Джесика въздъхна, отпусна се по гръб до него и безцелно зарея поглед към тавана.

— Когато бях малка, целият ми живот се въртеше около семейството. Първо бях дъщерята на Елизабет и Мак, после — съпругата на Брайън, след това — майката на Джил, Малори и Сара. Гледах на себе си само като на част от живота на другите. Сигурно не можеш да ме разбереш. Когато Брайън ме напусна, няхах никаква представа коя точно е Джесика О'Нийл.

— Мисля, че мога да го почувствам.

— Не, Куин, можеш да ми съчувстваш, но не и да го почувстваш — погледна го нежно. — А ти сякаш още от раждането си знаел кой точно си, какво искаш и към какво се стремиш в живота.

Той седна и мускулите му се стегнаха.

— Тук грешиш. Имаш ли представа колко пъти ми се е струвало, че играя роля? Че все още съм мърлявото и бедно момче от Мисури? — Зелените му очи излъчваха леден отблясък. — По дяволите, разбира се, че го чувствам, Джес, но думите не са толкова важни! Обичам те! И това е всичко, което има значение.

— Де да беше така просто — продума тя, все още втренчена в тавана.

— Обичаш ли ме? — неочаквано изрече той.

— Защо непрекъснато ме питаш?

— Трябва да знам, Джесика. Обичаш ли ме или не?

Когато се извърна към Куин, лицето ѝ излъчваше отчаяние. Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

Какво искаше този човек? Отдаде му тялото си, сподели най-съкровените си чувства, съмненията и страховете си. Позволи му да нахлуе в живота на дъщерите ѝ — нещо, което се бе заклела да не прави.

А той искаше още и още. Печално си каза, че и той прилича на другите мъже. Защото искаше всичко. Повече, отколкото тя би могла да му даде.

— Попитах те нещо, Джес — тихо напомни той. — И чакам да ми отговориш.

— Защо постъпваш така? — изкрещя тя и изтри сълзите си. — Не ми ли стигаше мъката днес?

Куин затвори очи, не можеше да понесе страданието, което разкривяваше чертите ѝ.

— О, Джес — простена той, а по лицето му се изписа болка. — Не исках да те наранявам. Не исках и двамата така да ни заболи.

Единственото, което Куин желаше сега, бе да я притисне в прегръдките си, да вдъхне уханието на кожата ѝ. А тя да го погали и милувката ѝ да успокои болката му.

Искаше да я люби вечно, да потъне в тялото ѝ, в любовта ѝ. Да я помоли да остане при него, да я увери, че заедно ще могат да разрешат всички проблеми. Но разбираше, че макар да се нуждаеше от него, тя още не беше готова да му се отдаде изцяло.

Тя иска да бъде силна, ядосано си помисли Куин. Никоя жена не бе го разтърсвала така. Джесика не разбираше, че е по-независима, отколкото тайно се надява да бъде. Достатъчно уверена в себе си, за да може да се омъжи за него и да не изгуби тази своя трудно постигната независимост.

— Супата сигурно е извряла — каза той и стана.

Джесика закопня да прокара ръце по силните му рамене, но се въздържа, за да не би той да схване погрешно жеста ѝ.

— Не съм гладна. Поръчай ми такси, ще отида в хотел.

Куин стисна зъби и гневно я прониза с поглед.

— Не се дръж като неразумно дете, нямаш дори дрехи. Тази нощ оставаш тук. Утре Елизабет ще ти донесе да облечеш нещо, а после ние, о, извинявай, ти ще решиш какво да предприемеш.

— Да, така е по-разумно — полугласно изрече тя. — Благодаря, Куин. Много си мил.

Той сви юмруци. Един ден, след като се оженият с Джесика, щеше да поприказва надълго и нашироко с Мак, за да разбере как бе живял той през всичките тези години с нейната майка. Крушата не падаше по-далеч от дървото, а Джесика имаше магарешки инат.

— Не правя това от любезност — изрева той, изгубил търпение. — И ако бях на твое място, Джес, щях да си затворя устата. Готов съм обаче да заключа вратата и да се любя с теб, докато останеш без сили. Може би това ще се окаже единственият начин да те задържа тук, където ти е мястото.

Джесика се стресна от гнева му, но я разтърси и копнежът, който излъчваха очите му. Тя нервно прехапа устни.

Куин изръмжа и прокара пръсти през косата си. Толкова много неща искаше да ѝ каже. Имаше нужда да говори. Да започне с това колко много я обича. И да завърши с обещанието, че любовта му никога няма да угасне.

— По-добре да проверя какво стана с вечерята ти — рече вместо това и излезе от стаята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако трябваше с една дума да определи настроението на следващата утрин, Джесика би го нарекла „предпазливо“. И двамата с Куин внимаваха да не подновят снощния спор.

Джесика се обади на Елизабет да ѝ донесе дрехи. За щастие майката бе запазила младежката си фигура, а дъщерята носеше същия номер. После Джесика се обади на момичетата и с облекчение откри, че пожарът не ги е разстроил особено. А оставането при баща им удължаваше непредвидено ваканцията и им даваше възможност да поплуват в новия басейн.

— Трябва да призная, че съм изненадана. Очаквах да се разплачат.

— Децата са много издръжливи.

— За щастие — съгласи се тя.

— Ти как си?

— Сякаш ме е прегазил камион. — Сви рамене Джесика.

Погледът му се плъзна по синината на ръката ѝ, резултат от бурната им любовна нощ.

— Съжалявам.

В очите ѝ за пръв път след вчерашната случка проблеснаха весели искрици.

— Аз пък не съжалявам. Пък и не за това ставаше дума.

— О!

И двамата замълчаха, докато в тишината се усети напрежение.

— Искаш ли няколко страници от днешния вестник? — любезно попита Куин.

Джесика се възползва от подхвърлената възможност.

— Да. Благодаря.

— Какво ще четеш? За разпродажбите ли?

— Бизнес страниците, ако нямаш нищо против. Ужасява ме мисълта, че сега след пожара ще трябва да се купуват дрехи... Освен ако ти не предпочиташ тези страници?

— Не, не, заповядай — подаде ѝ той вестника и се подразни, че продължават да си говорят учтиво и сдържано.

— Благодаря — повтори тя.

— Няма защо.

Джесика се надяваше, че Елизабет ще дойде бързо. Дразнеше я подчертаната любезност на Куин. Чудеше се как ли ще реагира, ако излее кафето си отгоре му.

Куин забеляза, че се е загледала в чашата си.

— Искаш ли още кафе?

— Не, благодаря.

— А да ти притопля това?

— Благодаря, така ми харесва.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Добре. Ако искаш нещо, кажи.

— Сериозно ли говориш? — внезапно попита тя.

Куин застина с лъжичка, поднесена към устата, после бавно и постави в купичката.

— Разбира се. Какво да ти приготвя? Препечени филийки? Омлет?

— Нищо не ми се яде повече — поклати глава тя.

— Какво искаш тогава?

— Да престанеш да се отнасяш към мен все едно съм гостуваща знаменитост. Започвам да се изнервям, Куин.

— Просто се опитвам всичко да бъде спокойно.

— И мислиш, че е възможно?

— Между нас ли?

Джесика разбра, че въпросът му не се нуждае от отговор и не продума. После видя как потъмняват очите му. Мъжът протегна ръка и обхвана китката ѝ.

— Между нас ли? — повтори и бавно започна да гали дланта ѝ.

Ласката предизвика прилив на топлина, която бавно обля цялото ѝ тяло.

Куин усети ускоряването на пулса ѝ и се усмихна. Джесика неволно прехапа устни и по бузите ѝ плъзна руменина. Когато вдигна поглед, срещна изумрудените очи на мъжа, потъмнели от споделения копнеж.

— О, Джес! — гласът му беше пресипнал. — Между нас нищо не може да бъде спокойно. Когато се караме, борбата е с нокти и зъби. Но когато се любим, сякаш развихряме буря. Не би отрекла това, нали, скъпа?

Джесика дръпна ръка и я скри под масата, за да не види той треперещите ѝ пръсти.

— Не — призна тя. — Чувствам се прекрасно, когато се любим. Неописуемо! Но не можем да прекараме цял живот в леглото, Куин.

— Идеята обаче е интересна.

— По дяволите, Куин! Сега не е време да се държиш като прелъстител.

— Ако греша, можеш да ме поправиш, но ми се струва, че ти игра тази роля снощи.

Прав беше, тайничко призна Джесика. Беше се поддала на първичния копнеж, който той провокираше в нея с всеки свой жест, поглед, дума или докосване. Когато беше с Куин, чувството я поглъщаше и я лишаваше от разум и воля.

Куин мразеше миговете, в които лицето ѝ сякаш се затваряше и му пречеше да чете мислите ѝ.

— Джесика?

— Спомних си стих на Томас Елиът. Напоследък много ми подхожда.

— Ще го споделиш ли с мен? — тихо попита той.

Джесика подпря лакти на масата и уморено разтри слепоочията си.

— Писал е нещо за ужасната дързост, която се проявява в моментната капитулация.

Куин тихо изруга.

— Защо, дявол да го вземе, поставяш изкуствени прегради помежду ни?

— Защото са истински — остро отвърна тя. — Това, което имаме в леглото, е едно. Друго е да започнем връзка, която ще продължи цял живот.

— Какво знаеш ти за подобни дълготрайни отношения? Ти тръгна към нашата връзка с намерението да изживееш една авантюра. Без обвързване. Без отдаване на другия.

Джесика не очакваше да чуе тези думи. Куин неочаквано се надвеси над нея, хвана я за раменете и безцеремонно я изправи.

— Искаше от мен единствено секс. И ако сега някой трябва се чувства използван, то това съм аз. Признай, не бях ли само сексуално разтоварване за една разведена жена?

Думите му я прободоха като нож. Тя не усети кога му удари плесница, само остана втрещена в ръката си все още върху бузата му.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — провлечено попита той, а в гласа му се таеше заплаха.

— Мразя те за това, което ми стори — изсвистя шепотът ѝ. — Мразя те за начина, по който ме принуждаваш да губя самообладание.

Куин си каза, че е сгрешил. Нямаше намерение да се кара с нея. Не искаше да изрича всичко това. Избухването се очакваше.

— Джес — промълви той с надеждата да я успокои, — съжалявам. Ти ме вбеси и затова наговорих тези глупости.

Тя измърмори нещо неразбрано, но отказа да вдигне поглед. Куин приближи до нея и я прегърна, а тя се напрегна от нежното му докосване.

— Мила, ти ме отчая. Непрекъснато объркваш отдаването в леглото с капитулация в живота.

— А не е ли така? — пошепна тя.

— Ако е така, значи и двамата сме в еднакво положение, защото нито аз, нито ти бихме могли да бъдем далеч един от друг отсега нататък.

— Но ти като че ли успя през последните три седмици — упрекна го тя. — Между другото, как беше в Мексико?

— Мексико? — недоумяващо повтори той. — Защо реши, че съм бил в Мексико?

А може и да не е бил там с Памела Стюарт. Вълна на облекчение се надигна в душата ѝ, но Джесика побърза да си припомни, че това не променя нещата. И само сви рамене.

— Бях във Финикс с Кийт.

— Но не ми се обади.

— Исках. Сигурно по сто пъти на ден хващах слушалката, но се страхувах, че няма да пожелаеш да ме изслушаш... Щях да полудея, Джес, толкова ми липсваше. Това нищо ли не означава за теб?

— Означава единствено, че приличаме на Такърови. Не можем един без друг, но и заедно ни е трудно да живеем. За теб не знам, но аз не мога да продължа по този начин. Повече няма да се виждаме, Куин.

Болка се изписа на лицето му, но гласът му остана спокоен. Мъжът напрегнато се взираше в лицето ѝ, когато каза:

— Този разговор ми е познат. Но трябва да си сигурна, че наистина го искаш, Джесика — тихо я предупреди той. — Защото не желая повече да бъда отхвърлян.

Джесика се втренчи в Куин, докато бавно възприемаше думите му. Какво беше направила? Не постъпваше ли и тя като Брайън? Дали не беше взела това, което ѝ бе предложил той, а сега му обръщаше гръб и си отиваше от него? О, господи, защо всичко така се обърка?

Куин наблюдаваше смяната на чувствата по лицето ѝ. Първо объркване, после съмнение, а след това внезапно прозрение, което я накара да потръпне в обятията му. Той я остави да се отпусне немощно на стола.

В този миг тишината бе прорязана от звън. Куин грубо изруга. Не искаше да остави проблема нерешен и остана на мястото си, стиснал устни. Звънецът пак проехтя. После се чу отново.

— По-добре отвори — в гласа на Джесика се долови примирение. — Който и да е, няма да си тръгне.

— Отношенията ни са много по-важни.

Пак се звънна. Джесика въздъхна.

— И без това е невъзможно да разговаряме при този шум. Иди да отвориш, Куин.

Куин изруга и гневно отвори вратата. Но се наложи да преглътне следващите си думи, когато видя на прага Елизабет с червен куфар в ръка.

— Вече реших, че сте излезли — каза тя, а усмивката ѝ помръкна, щом възрастната жена забеляза напрегнатото изражение на Куин. — По-добре поемете това, а аз си тръгвам — побърза да добави тя.

Чула гласа на майка си, Джесика изпита съжаление и облекчение едновременно.

— Мамо? Няма нужда да тръгваш.

— Куин? — Съчувствено го погледна Елизабет.

Той сви рамене и пое куфара от ръцете ѝ.

— По дяволите, бездруго доникъде нямаше да стигнем. Можеш да влезеш.

Елизабет прегърна дъщеря си и установи, че и Джесика изглежда зле, но положението на Куин бе по-лошо.

— Донесох ти дрехи — ненужно обясни тя. — Как си?

— По-добре.

Елизабет се огледа.

— Говорих тази сутрин с Брайън. Той щял да заминава някъде за две-три седмици, но Дирдри е съгласна децата да останат при нея.

— Няма да стане — заяви Джесика и скръсти ръце.

Елизабет разбиращо кимна.

— И аз му казах, че вероятно следобед ще ги вземеш. И понеже виждам, че при Куин няма достатъчно място за всички, защо не ги доведеш при нас?

Джесика усещаше ледения поглед на Куин. Никога не беше го виждала така ядосан. Насочи вниманието си обратно към Елизабет.

— Благодаря ти, но текай последните им седмици в училище, а вие с татко живеете на другия край на града. Застрахователната компания ще плати разноските за хотел, докато се построи отново къщата.

— Но аз мислех, че ти оставаш тук? — объркано рече майка ѝ.

— Никога не е имала такова намерение — саркастично се намеси Куин.

Елизабет погледна дъщеря си, после Куин, накрая отново отмести очи към Джесика.

— Ясно — тихо каза тя. — Добре тогава, скъпа, защо не се облечеш и аз ще те откарам до Мил Вали?

— Благодаря — отвърна Джесика, нетърпелива да избяга от погледа на Куин. Мъжът ѝ подаде куфара. Пръстите им пламнаха при неволното докосване, но очите на Куин останаха безизразни. Излизайки от стаята, Джесика си помисли, че прилича на рак, който се скрива в пясъка.

Десет минути по-късно тя застана на вратата и затърси подходящи думи да се сбогува. Изражението на Куин бе непроницаемо. Гърлото ѝ се стегна.

— Ами, благодаря ти — тихо каза тя. — За всичко.

— Беше ми приятно — учтиво отвърна той, а после остро добави: — Всичко.

Джесика и Куин изпитателно се погледнаха, всеки изчакваше другия. Когато болката стана нетърпима, младата жена се извърна и излезе от апартамента.

По пътя Елизабет не продума и Джесика се почувства неизразимо благодарна за това. Тя не откъсваше очи от неравния бряг, а в мислите ѝ бе Куин — застанал неподвижно в коридора, на лицето му бе изписана болка, ръцете бяха напъхани дълбоко в джобовете. Джесика знаеше, че този образ ще я преследва до края на живота ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първите пет дни децата приемаха живота в хотела като на шега. После започнаха непрестанно да се оплакват от липсата на възможност за уединение, от малкия портативен хладилник и от необходимостта да слушат музика по-тихо. Джесика бе благодарна, че лятната ваканция приближава. Освен това не след дълго родителите ѝ заминаваха на пътешествието, а тя и момичетата щяха да се преместят в тяхната къща. Едно от предимствата на хотела беше обслужването по стаите. Джесика пиеше сутрешното си кафе, когато Джил приближи и нерешително попита:

— Мамо? Нали не си забравила за следващата сряда?

— Как мога да забравя деня, в който дъщеря ми получава дипломата си?

— Баба и дядо също ще присъстват — подхвърли Джил.

— Знам — измърмори Джесика, усетила, че предстои да чуе още нещо.

— Искам да поканя и Куин — подхвърли Джил и с това потвърди подозрението на майка си.

Джесика бавно постави чашата върху малката чинийка.

— Не мисля, че идеята е добра, миличка.

— Аз пък не мисля, че е честно — пламна Джил. — Само за щото си била твърде глупава да скъсаш с него, ние сега трябва да страдаме.

— Джил, моите отношения с Куин не ти влизат в работата — заяви Джесика и стана.

— Напротив!

Джесика учудено изгледа дъщеря си. Преди да успее да отговори, в стаята влезе Малори.

— Джил е права — намеси се и тя. — Ако ти не обичаш Куин, ние го обичаме. А не сме го виждали от сто години!

Джесика изтръпна от обвинението в тона на дъщерите си. Сара също се беше появила и сега мълчаливо наблюдаваше.

— Какво става? — сухо попита Джесика. — Като че ли ми дължите обяснение?

Най-малката ѝ дъщеря изрече тихо, но уверено:

— Той ни липсва, мамо.

— Много ни липсва — повтори Малори.

— Страшно много — потвърди Джил. — Наистина искам да дойде на тържеството ми, мамо. Моля те!

— Какво те кара да мислиш, че ще се съгласи?

— Ще дойде, ако ти го помолиш — каза Джил и личицето ѝ грейна.

— Защо смяташ, че имам влияние над него?

— Той те обича — обади се Сара.

— Ти експерт ли се явяваш? — не издържа Джесика. Разговорът ставаше все по-болезнен.

— Той те помоли да се омъжиш за него — припомни ѝ Джил.

— Това беше преди няколко седмици — възрази Джесика. И започна да събира мръсните чинии от закуската.

— Е, и какво от това? — Малори не смяташе да я остави да се измъкне така лесно.

Джесика сви рамене и се престори на безразлична.

— Хората се променят.

— Както се променихте ти и татко ли? — попита Сара, а челцето ѝ се сбърчи.

Джесика не можеше да лъже. Винаги се бе опитвала да бъде честна с дъщерите си.

— Не, с Куин е по-различно — призна тя. — Все още много го обичам, но... Сложно е. Двамата искаме различни неща от живота. — Джесика опита да се усмихне. — Това е доста неприятен разговор за ранна утрин. Сега побързайте, защото ще закъснеете за училище.

— Тръгваме — каза Джил.

Джесика не се изненада, когато на вратата Сара се обърна.

— Мамо? — прошепна тя, в сините ѝ очи се четеше тъга.

— Кажй.

— Ти обичаш ли Куин?

— Да — без колебание отвърна Джесика.

— Тогава защо просто не му го кажеш? — учуди се Сара. — Обзалагам се, че той още иска да се ожени за теб.

— Не е толкова лесно, миличка — поклати глава Джесика. — Бракът е нещо доста по-сериозно от любовта между двама души.

Момичетата излязоха, но докато вървяха към асансьора, Джесика успя да долови искреното възклицание на Малори:

— Господи, ако възрастните живеят така, не искам никога да порасна.

— Не ставай глупава. Не можеш винаги да бъдеш дете — възрази Джил.

— А Питър Пан как може? — намеси се Сара.

— Питър Пан е една тъпа приказка — присмя се Джил. — И двете сте скучни като мама.

Макар това определение да не беше ласкателно, Джесика се зарадва на препирнята на момичетата. Това поне бе нормалното им държание.

Колко безпроблемно звучеше всичко в техните уста, мислеше си Джесика, докато приготвяше чантата си. Двама души се влюбват, оженват се и завинаги заживяват щастливо. Добре щеше да бъде, ако бе истина. Но тя знаеше, че не всеки брак е прекрасен. Все съществуваха някои Силвия и Кийт Такър.

Джесика не се учуди, когато Такърови се събраха отново, но се запита докога ли ще продължат така. Силвия се обади, каза ѝ, че е чудесен адвокат и обеща непременно и следващия път да се обърне към нея.

Тогава Джесика реши, че моментът е подходящ да напусне фирмата. Прие предложението на районния съдия и бе изненадана, когато Джордж Бенингтън не само опита да я задържи, но ѝ предложи и повишение.

Джесика бе поласкана от факта, че оценяват качествата ѝ като адвокат, но напусна. Искаше ѝ се нещо ново, а районният съд предлагаше доста предизвикателства.

За пръв път от толкова време Джесика гледаше с надежда в бъдещето. Помисли си дори, че ще успее да преодолее болката по Куин Мастърсън. Когато на другия ден влезе в офиса си, на бюрото лежеше вестник, отворен на светската хроника. Погледът на Джесика бе привлечен от огромно заглавие и познато лице.

„Известна личност, впримчена в обещание за брак“

Докато се взираше в изящните черти на Памела Стюарт, по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Написаното потвърди страховете ѝ. Памела не само обявяваше годеща си с Куин, но вече бяха определили и дата за сватбата след една седмица.

— Той е на път да направи огромна грешка — изрече Джесика.
— Тя не е за него. Само ще го накара да страда.

А ти какво си мислиш, че направи, пошепна ѝ вътрешен глас.

— Това, което бе необходимо и за двама ни.

Страхуваше се, притисна я гласът. Мислеше само за себе си.

— А какво стана, когато цял живот мислех за другите? Можеш ли честно да сравниш Куин с Брайън?

— Не е там въпросът — разгорещено изрече Джесика и изведнъж се смути, когато на прага се показа Ванеса.

— Джесика? — колебливо попита тя. — Сама ли си? Стори ми се, че говориш с някого.

— Със себе си. Което означава, че напускам тъкмо навреме. Не е ли това първият признак на лудостта?

— И понеже спомена напускането, отбих се да ти пожелаая успех в новото начинание. Очаква те голяма промяна.

— Точно на това се надявам.

Ванеса хвърли поглед към вестника.

— Виждам, че си прочела новината.

Чак сега Джесика разбра как се бе озовал този вестник на бюрото ѝ.

— За Памела и Куин ли?

— Опитвах се да те предупредя. Но ти отказваше да чуеш.

В успокоителния тон на Ванеса се долавяха победоносни нотки и Джесика се почуди как бе смятала тази жена за своя приятелка. От самото начало Ванеса непрекъснато сипеше злословия за Куин и се мъчеше да я убеди, че този мъж е истински негодник.

Джесика любопитно изгледа Ванеса.

— Откога работиш тук?

— От векове. Понякога си мисля, че тук съм прекарала половината от живота си.

Половината от живота ѝ? Тя бе малко по-възрастна от Джесика. И доколкото Джесика си спомняше, Ванеса не бе работила на друго място. Изведнъж мозайката започна да се подрежда.

— Да сте работили заедно с Куин?

За миг в очите на Ванеса проблесна нещо, което не убегна от внимателния поглед на Джесика.

— Да, струва ми се — отвърна Ванеса и приглади несъществуващи гънки по копринения си костюм.

Все още я боли, реши Джесика, доловила горчивата нотка в гласа ѝ. Години наред е носила това разочарование, дори не е имала връзка с друг мъж. Джесика неволно сравни положението ѝ със своето собствено и приликата не ѝ беше приятна.

— Куин ми спомена, че много внимателно е планирал живота си — осмели се да подхвърли Джесика.

— Да, възнамеряваше да стане съдружник на четирийсет — горчивина потвърди Ванеса. — И чак след това смяташе да се ожени.

— Доколкото го познавам, сега е на път да реализира тези свои планове.

Очите на Ванеса студено проблеснаха.

— Не може да му се отрече — призна тя. — Но ние, жените, инати мислим, че сме способни да накараме един мъж да промени решението си. И да ни заобича повече от всичко на света — смехът ѝ прозвуча горчиво. — Но Куин Мастърсън обича най-много себе си. — Тя кимна към вестника. — Както виждаш, придържа се към целта си.

Да, помисли си Джесика. Но този път Куин ще сгреша. Толкова много ще сгреша.

— Ванеса, извини ме, но трябва да си събера нещата.

Жената сви рамене.

— Разбира се. И късмет на новата работа. Ще имаш нужда от това.

Джесика схвана скрития смисъл на пожеланието ѝ. Разсеяно ѝ благодари и зарея поглед през прозореца, замислена за предстоящата сватба на Куин.

По-късно се върна в хотела и се помъчи да прогони образа на Куин от съзнанието си, но не успя. Момичетата щяха да спят при Елизабет и Мак тази вечер, така че Джесика оставаше сама със своите спомени.

Младата жена влезе в една от спалните да потърси видеокасетата на Малори. Не след дълго седеше в затъмнената стая пред телевизора и гледаше как заедно с филмчето пред очите ѝ преминават сцени от собствения ѝ живот.

Въпреки предупреждението на майка си, Малори не бе изтрила момента, когато Джесика се беше препънала в багажа на Елизабет и бе паднала, опитвайки се да вдигне телефона. Едва ли бе предположила тогава как онова обаждане на Силвия Такър ще промени живота ѝ.

Макар целта на Малори да бе създаването на филм за семейството, Куин твърде често се появяваше на екрана. И защо не, помисли си Джесика, а сърцето ѝ се сви от болка. С такава удивителна лекота бе успял да стане част от живота им. Понякога ѝ се струваше, че присъствието му в техния дом е било по-естествено дори от това на Брайън.

Сърцето ѝ спря, когато дойде ред на сцената в кухнята онази сутрин, когато Куин неочаквано бе обявил, че ще се ожени. Сега, когато наблюдаваше внимателно, Джесика забеляза как въпреки ироничното му изражение, пръстите му така здраво стискаха чашата кафе, че бяха побелели от напрежение.

А по собственото си лице тя прочете не раздражение, а истински страх.

Плашеше ли я бракът? Отдаването на другия? Дали желанието ѝ да бъде независима не прикриваше чувството ѝ за несигурност? И не беше ли отблъснала Куин само заради съмнението си, че не ще успее да го задържи? Ако всичко това беше вярно, то тя бе постъпила безкрайно несправедливо. Куин Мастърсън не би могъл да изневери на съпругата си и това бе така сигурно, както неспособността на Брайън да ѝ остане верен.

Джесика не забеляза кога свърши филмчето. Тя крачеше из стаята и размишляваше върху поведението си през последните няколко месеца. Беше я притеснявала възможността Куин да надделее в отношенията им. Но истината бе, че винаги тя бе владяла положението, колкото и късно да го осъзнаваше. Тя беше настоявала да се налагат някои ограничения, тя бе издигала бариери пред чувствата им.

И въпреки всичко се бе влюбила. Обичаше Куин, той също я обичаше. Но какъв беше нейният отговор на тези чувства? Никакъв. О,

Джесика повече от всичко желаше да бъде с него. Но само ако тя определяше условията. И когато накрая Куин се бе противопоставил и бе пожелал повече, тя го беше отблъснала.

И все пак Куин бе до нея винаги, когато ѝ беше нужен. Отворил сърцето си, той не искаше нищо в замяна. А тя? Тя му беше захлопнала вратата.

— Господи — простена Джесика. — Джил беше права. Държала съм се като абсолютна глупачка.

Всичко, което Куин беше направил, доказваше нежеланието му да налага волята си. Особено над човек, когото обича. Бракът с него би бил съюз на двама души, които споделят уважение един към друг. И любов. Джесика осъзнаваше, че точно за това бе копняла цял живот. Но, заслепена, бе проиграла своя шанс.

Едно беше ясно. Куин нямаше да допусне отново да бъде наранен. И ако Джесика желаше да поднови връзката им, първата стъпка трябваше да бъде нейна.

Тя вдигна телефона и набра номера в апартамента му. Чакаше, а нервите ѝ се опъваха до скъсване. Никой не отговори, Джесика опита пак. И пак. Отново никой. Тя бавно изпусна слушалката.

До два часа през нощта тя не се отказа да го търси. Накрая разбра, че той сигурно няма намерение да се прибере. Къде ли беше? Сигурно с Памела? И в този миг лежеше в прегръдките ѝ върху копринените чаршафи в луксозно обзаведена спалня? Тази мисъл бе ужасяваща.

— Все едно — изрече решително Джесика и се отпусна върху леглото. — И без това е по-добре да отида сама. Телефоните са отвратително безлични.

И най-сетне заспа, отказвайки да изостави своята надежда.

На другата сутрин Джесика се събуди рано, изпълнена с решителност. Поръча кафе и веднага позвъни на Елизабет.

— Мамо, имам нужда от помощта ти. Би ли задържала момичетата и тази нощ при теб?

— Разбира се, скъпа — без колебание се съгласи Елизабет. — Да не си болна?

— Не. Но трябва да свърша нещо важно и ако всичко тръгне добре, няма да се прибера вкъщи довечера.

— Отиваш при Куин.

Проницателността на Елизабет изобщо не я изненада. Сигурно и тя бе прочела клюката във вчерашния вестник.

— Да.

— Браво, мамо — чу се веселият вик на Джил. — Отдавна трябваше да го направиш.

— Джил, много невъзпитано е да подслушваш — скара ѝ се Елизабет, но не издържа и се разсмя.

— Джеси? — прозвуча и гласът на баща ѝ. — Не се тревожи за нищо. Ако Куин не те приеме, ще ме види с пушката в кабинета си. — И той гърлено се разсмя.

— Ти никога не си имал пушка — възрази Джесика.

— Да, ама Куин Мастърсън не знае. Пък и аз на всяка цена съм решен да видя дъщеря си подходящо омъжена, преди да отплавам на моето пътешествие. — И Мак замълча, докато внимателно подбираше следващите си думи. — Ще се чувствам по-добре, ако знам, че един добър мъж се грижи за теб, докато отсъствам.

— Обичам те, татко — тихо каза тя и затвори.

Джесика се изкъпа и облече за секунди. Не искаше да мисли как би приел Куин новото ѝ нахлуване в живота му, за да не изгуби решителността си. Докато се возеше в таксито към офиса му, се молеше да не е вече твърде късно.

Секретарката отказа да я пусне вътре без предварително уговорена среща. Джесика не обърна внимание на протестите ѝ и влезе.

Куин бе с гръб към вратата и диктуваше делово писмо, загледан през прозореца.

— „В заключение, ако имате някакви въпроси, можете да се свържете лично с мен. С уважение, и така нататък.“ Бихте ли го прочели, госпожо Йънг?

Стенографката не отвърна, втренчила поглед в току-що появилата се Джесика.

— Госпожо Йънг? — повтори Куин и бавно се обърна.

Щом видя Джесика, лицето му придоби непроницаемо изражение.

— Благодаря, госпожо Йънг, това е всичко за днес — каза той, като не откъсваше очи от Джесика. — И, моля, предайте на Сюзан да не ме свързва с никого по телефона.

— Да, господине. — Жената бързо се изправи и излезе от кабинета.

Куин подпря лакти на бюрото си. Джесика го погледна с надеждата да открие нещо в очите му, някакъв знак, че все още я обича. Не видя нищо, но не бе дошла тук, за да се откаже при първото препятствие.

— Джесика? Защо си тук?

Тя погледна през прозореца към залива. Голдън Гейт проблясваше на ярката слънчева светлина в ранното юнско утро. И реши да започне без предисловия.

— Снощи те търсих. Нямахте те у вас.

— Имах среща в Сакраменто, която продължи до късно. Останах да спя там.

Мълчанието отново се настани между тях. След миг Джесика пое дълбоко дъх и изрече:

— Тук съм, за да те спася.

— Да ме спасиш? — изненада се Куин.

Тя кимна и обясни:

— От най-голямата грешка в живота ти.

— Разбирам. Но все пак ще ми обясниш ли по-подробно какво точно имаш предвид.

— Не можеш да се ожениш за Памела Стюарт. — Цялото й тяло излъчваше напрежение. — Знам за великия ти план. Но не можеш да се ожениш само защото си навършил четирийсет, Куин! Това не е основателна причина.

— А коя причина е основателна за един брак, Джес? — тихо попита той.

— Любовта — без колебание отвърна младата жена.

Той разсеяно въртеше златната писалка между пръстите си, а Джесика изгаряше от нетърпение да чуе отговора му.

— И какво те кара да мислиш, че не обичам Пам?

— Увереността, че обичаш мен. — Предизвикателно проблеснаха сините й очи.

— Джес, не можеш вечно да държиш факлата, защото като догори, ще опари и пръстите ти.

— И аз те обичам.

Изречението му не се промени. Стори й се, че за миг нещо проблесна в очите му, но изчезна твърде бързо, за да успее да определи.

— Ясно. И кога стигна до този извод?

— Мисля, че се влюбих в теб още първата вечер, когато се срещнахме — призна тя. — Но се уверих след първата нощ, която прекарахме заедно.

Джесика не можеше да предвиди реакцията му, но тайничко се надяваше, че признанието й ще го развълнува. Вместо това, той гневно захвърли писалката си, която се удари в лъскавата повърхност на бюрото и тупна върху дебелия килим.

Двамата проследиха летежа й, после Куин се обърна към Джесика все още с каменно изражение. Тя бе принудена да приеме неприятния факт, че е закъсняла с признанието си.

— По дяволите, Джеси О'Нийл! — изръмжа Куин и дъхът му изсвистя през зъбите. — Защо не ми каза досега? Защо ме накара да страдам през изминалите седмици?

— Страхувах се.

— От мен? — недоумяващо попита той. — Аз още в началото ти обясних какво изпитвам към теб. Как можа да допуснеш, че ще ти сторя нещо лошо?

— Но щеше да се ожениш за Памела Стюарт — почувства се длъжна да му припомни Джесика и смело вирна брадичка. — Това нямаше ли да ми причини болка?

Той тихо изруга.

— Толкова глупава можеш да бъдеш понякога. Какво, по дяволите, да правя с теб?

Сега или никога. Поставила чувствата си към Куин пред гордостта, Джесика бавно се изправи, заобиколи бюрото и смело седна на коленете на мъжа. Окуражена от факта, че Куин не я отблъсна, тя обви ръце около врата му.

— Ако приемаш предложения, намират ми се едно-две — пошепна тя и нежно захвапа ухото му. — Куин, ожени се за мен.

Той се замисли, сякаш му бе особено трудно да вземе решение.

Сърцето на Джесика блъскаше в гърдите ѝ. Тя помахаша ръка пред очите на мъжа.

— Куин?

Той разтърси глава, сякаш се свестяваше.

— Извинявай, Джес. Никога досега не бях получавал такова предложение.

Очакването я влудяваше. Ако така се чувстваха и мъжете, които отправят предложение за женитба, учудващо бе как толкова поколения още крепяха брака като институция?

— Е? — настоя тя, нетърпелива да чуе отговора му.

Широка усмивка озари лицето му.

— Мила, мислех, че никога няма да го поискаш.

Устните им се сляха в дълга целувка. Най-сетне Куин се отдръпна.

— Благодаря ти, Пам — несъзнателно измърмори той и Джесика подскочи. — Не е това, което си мислиш — побърза я успокои Куин.

— Надявам се да имаш подходящо обяснение — отвърна покойно Джесика, вече сигурна, че той обича нея, а не Памела.

— Наистина искам да се оженя за теб, Джес. Искам го още от мига, в който те видях на входа на балната зала да се открояваш като ягодов сладолед с онзи твой розов анцуг. — Куин видя как очите ѝ весело проблеснаха при спомена за онази нощ. И продължи: — Трябва да разбереш колко бях отчаян. Полудявах, когато не те държах в прегръдките си, когато не беше в леглото и... Но най-много исках да споделя с теб живота си.

Най-сетне Джесика разбра и учудено погледна Куин.

— Памела го измисли, нали? Тя изигра ролята, която ти бе играл за нея през всичките тези години. Значи е било номер!

— Да — призна той. — Не исках да те нараня, Джес. Само исках да разбереш, че сме родени един за друг.

— И откъде беше толкова сигурен, че ще видя вестника? Аз не чета светската хроника.

— Сигурен бях, че Ванеса няма да пропусне възможността ти го покаже. Не съм сред любимците ѝ.

— Но някога си бил.

— Нищо не съм ѝ обещавал. Още в началото я предупредих за плановете си. Тогава нямах намерение да се оженя.

— Значи имам късмет, че те срещнах, след като навърши четирийсет — тъжно заяви Джесика.

— Повярвай ми, Джес, ако имах щастието да те срещна тогава, всичките ми добри намерения щяха да отидат на вятъра. — В очите му се четеше обич.

— Наистина ли? — Тя прокара пръсти по бузата му.

— Наистина — отвърна той и нежно целуна връхчетата на пръстите ѝ. — Ние сме родени един за друг, скъпа, а времето няма нищо общо е това.

— Куин, какво щеше да направиш, ако не бях дошла днес?

— Щях да ти дам двацет и четири часа, после щях да те отвлека и да те държа като заложница в леглото си, докато се съгласиш да се омъжиш за мен.

— Но аз вече се съгласих. Всъщност аз направих и предложението.

Куин знаеше колко усилия ѝ бе струвало да пренебрегне гордостта си. Никога не я бе обичал по-силно, както в този миг.

— И все пак идеята ми не беше лоша. Особено ми харесва моментът с отвличането като заложница в леглото ми. Всъщност какво е наказанието за похитителя?

— Това е сериозно престъпление, Куин. От петдесет години до живот, бих казала. Най-малко.

В отговор Куин се усмихна, а около искрящите му зелени очи се появиха онези бръчици, които не излизаха от съзнанието на Джесика, докато двамата бяха разделени.

— От петдесет години до живот — съгласи се той и впи устни в нейните. — Най-малко!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.